David Lindsey

LEGILE TĂCERII

„Cu acest roman, Lindsey s-a întrecut pe sine... povestea este fascinantă."

HOUSTON CHRONICLE

David Lindsey

LEGILE TĂCERII

editura rao

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

Editura RAO

2012

Pentru Joyce, adăpostul meu constant
în fața zbuciumurilor solitare ale imaginației

Mulțumiri

Deși în final fiecare scriitor este răspunzător pentru ceea ce a creat, este nevoie de multă susținere pentru a transforma ceea ce el își imaginează în cărți adevărate și a le pune la dispoziția cititorilor. Vreau să le mulțumesc acelora care au avut grijă de mine și de scrierile mele în procesul publicării.

Printre primii oameni față de care sunt îndatorat este agentul meu, Aaron Priest. Pe Aaron l-am întâlnit pentru prima dată în 1975 când mă aflam în New York cu afaceri, iar el tocmai își punea pe picioare agenția literară, lucrând dintr-un mic birou de pe East Fortieth Street. Însă eu nu mă apucasem încă să scriu și abia în 1982 mi-a vândut două romane, punând astfel bazele unui parteneriat care a durat două decenii și douăsprezece romane.

Agentul literar se îndeletnicește cu o alchimie ciudată, combinând cuvinte și dolari cu dorința, plină de speranță, ca în final să creeze aura strălucitoare a scriitorului, care să servească ambele interese. E o profesie enigmatică ce implică un cumul complex de relații între autor și agent și publicist și public.

Aaron, a fost norocul meu să ajung în biroul tău acum douăzeci și șapte de ani. Dintre toate beneficiile evidente pe care le-am obținut din această întâlnire, există unul care le întrece pe toate: datorită ție eu mi-am putut face o carieră în compania intimă a limbii engleze. Asta încă mi se pare extraordinar. Îți sunt pe deplin recunoscător pentru că mi-ai oferit privilegiul de a fi un romancier.

În afară de asta, anii în sine au legat această prietenie, în momente grele sau ușoare, din Texas până în Manhattan. *Mil gracias, mi amigo.*

Pe parcursul scrierii acestor douăsprezece romane, cam toată lumea din biroul lui Aaron m-a ajutat. Mulțumirile mele lui Molly Friedrich pentru luarea inițiativei chiar atunci când inițiativa contează atât de mult; lui Lucy Childs care abordează anxietatea atât de natural și firesc; lui Frances Jalet-Miller a cărei contribuție deosebită nu este uitată; și Lisei Erbach-Vance care este cea mai eficientă, încrezătoare și minunată persoană cu care am lucrat vreodată.

Multe mulțumiri lui Larry Kirshbaum și Maureen Mahon Egen care m-au adus la Warner Books cu trei romane în urmă. Nu e de ici, de colo să îți pui încrederea într-un scriitor și apoi să trăiești suișurile și coborâșurile carierei lui. Implicarea necesară pentru aceasta nu ar trebui niciodată uitată și nici nu este.

Mulțumesc lui Jamie Raab pentru că și-a bătut capul cu propunerile și termenele limită și editarea, și lui Harvey-Jane Kowal și Sonei Vogel pentru că s-au ocupat de marea de detalii care cu siguranță apar în sutele de pagini ale unei cărți.

Și o mulțumire specială îi adresez editorului Jessica Papin care a urmărit fără încetare cel mai bun roman din prima variantă a acestui manuscris. Îți mulțumesc, Jessica, pentru îndrumarea ta generoasă și atentă.

Capitolul 1

Benny Chalmers se holbă pe fereastra deschisă a camionetei sale. Purta o cămașă kaki cu mâneci lungi, murdară și pătată de sudoare, blugi soioși și o pereche de cizme obosite de cowboy, înalte până aproape de genunchi. Avea fața roșie din pricina celor patruzeci și unu de ani petrecuți în soarele ținutului de graniță, dar fruntea îi era albă ca a unui cadavru, pe porțiunea unde fusese protejată de șapca lui, marca Stetson.

Era ora trei și douăzeci după-amiază și Chalmers stătea în mijlocul a aproximativ opt hectare și jumătate de pământ arid, cunoscut ecologiștilor sub numele de câmpiile din Sudul Texasului, și tuturor celorlalți oameni sub numele de ținutul Brush. În jur, pe o rază de trei sute de kilometri, nu era mai nimic, cu excepția unor ferme izolate. Ele se aflau aproape de granița cu Mexicul la doar două sute de metri distanță.

Soarele ardea. Cât puteai vedea cu ochii, în orice direcție, era un peisaj arid, nesfârșit, de tufișuri de gheara mâței și tufe de cactuși, de înălțimea unui om.

Chalmers îi privea pe *vaqueros* în timp ce încărcau 126 de vite de rasă mixtă în camionul său special. Fusese angajat să le ducă la o altă fermă lângă Bandera, trei sute de kilometri mai la nord. Vitele erau ținute într-un mare labirint de țarcuri, făcut din țevi vechi și ruginite. O rampă lungă din fier și lemn era așezată între țarcuri și partea din spate a remorcii masivului camion Wilson, cu trei punți și douăsprezece roți.

...ter tocmai ateriză într-o tornadă de praf, la o sută de ... ani în stânga lui Chalmers. Din elicopter coborâră trei bărbați care purtau arme, bocanci și bine-cunoscuta uniformă de culoare verde-închis a Grănicerilor Statelor Unite. Erau interesați să-i vadă pe *vaqueros* încărcând vitele și erau de asemenea interesați de echipamentul lui Chalmers.

– Fir-ar să fie, mormăi Chalmers, mijind ochii din pricina soarelui.

Vitele zguduiau și balansau trailerul uriaș în timp ce urcau pe rampă și se adunau în pântecele cavernos al camionului. Cele care erau încă în țarcuri se învârteau și se agitau în praful fierbinte, stârnind un nor greu deasupra zonei de încărcare.

Chalmers transporta vite pentru fermierii de la graniță de peste douăzeci și doi de ani. El cunoștea mai bine decât oricine altcineva drumurile lăturalnice de țară care treceau pe la diverse ferme îndepărtate între El Paso și Brownsville. De asemenea, știa piste de aterizare ascunse și cunoștea activitatea din ce în ce mai intensă a grănicerilor din cauza creșterii contrabandei cu droguri și a traficului de persoane la granița de sud a Statelor Unite. Totodată știa că șansele lui scad din ce în ce mai mult.

Îi privea pe cei trei grăniceri cocoțați în spatele remorcii, privind în trei direcții diferite prin ochelarii de soare. Vorbeau între ei fără să se uite unul la altul, în timp ce praful ridicat de operațiunea de încărcare plutea deasupra lor și se depunea pe uniformele care, fiind umede, din cauza transpirației abundente, se pătau.

Pentru un moment grănicerii dispărură după o latură a camionului cu remorcă, lung de douăzeci de metri. În momentul în care reveniră din spatele cabinei roșii a camionului Mack, se uitară către Chalmers și-l salutară. Acesta răspunse la salut, scoțându-și mâna butucănoasă pe fereastra vehiculului.

– *Adios,* băieți, spuse printre dinți.

Se întoarse și privi din nou prin parbriz holbându-se la ceața prăfoasă, la vite și la *vaqueros*. Dar nu se relaxă până nu auzi motorul elicopterului, care pârâia ușor în încercarea de a se ridica. Își șterse fruntea cu mâneca largă a cămășii.

Chalmers mai făcuse trafic de carne vie, operațiunile fiind gândite cu pricepere și executate rapid. Pentru a păcăli nasurile câinilor Patrulei de Graniță, construise două containere în acoperișul curbat al remorcii sale.

Containerele aveau o înălțime de șaizeci de centimetri (ceva mai mult decât avea nevoie un om să încapă întins pe spate), un metru și șaptezeci de centimetri lungime și șaizeci de centimetri lățime. Transmitea aer condiționat din cabină în containere și instalase în interiorul lor niște rezervoare înguste de apă, dotate cu furtunuri pentru ca cei ascunși să poată bea. Un om putea să trăiască cu ușurință trei zile în ingenioasele containere, fără să se resimtă prea mult.

Numai doi oameni puteau fi luați în container la un transport. Livrarea era garantată. Dar costa mult. Și Chalmers știa al naibii de bine ce însemna asta. Oricine venea la el și era dispus să îi plătească prețul, trebuia să aibă un aranjament serios pentru când ajungea în State, nu doar o slujbă într-o speluncă de fast-food. El oferea servicii de excepție în traficul de persoane. Și afacerea sa mergea ca pe roate. Făcuse aproape 750 000 de dolari în șase luni. Bani gheață.

Spre seară, Benny Chalmers terminase cu hârțogăria, folosind, pe post de birou capota camionetei fermierului. Cei doi își strânseră mâinile, după care Chalmers spuse că se duce să ia o îmbucătură chiar în camionul său, urmând apoi să plece. Aplecându-se în fața camionului, se uită cum fermierul și îngrijitorii de la fermă se îndepărtau de țarcurile pentru vite, pentru a pregăti câteva remorci pentru transportul cailor.

O jumătate de oră mai târziu Chalmers stătea la marginea tufișurilor, purtând o conversație serioasă în spaniolă cu patru coioți mexicani. Camionul stătea nemișcat în lumina crepusculară din spatele său, cu luminile sale de chihlimbar care străluceau ca niște panglici lungi de jăratic. Coioți adevărați urlau și alergau în noaptea întunecată a deșertului. Coioții cu care avea de-a face Chalmers erau bărbați fără suflet, cu mai mulți bani decât plătea guvernul Statelor Unite agențiilor pentru menținerea legii și ordinii. Cumpăraseră cea mai bună aparatură electronică pe care tehnologia o putea produce și erau gata să demonstreze că operațiunile lor nu vor da greș. Acești traficanți mexicani prăpădiți erau dotați cu microfoane și căști mai ceva ca niște tineri care cântă la MTV.

Chalmers transpira, era agitat, dorindu-și mult să nu fi acceptat această încărcătură specială. Se hotărâse să renunțe după această ultimă aventură. Acest transport ar fi trebuit să fie ultima sa afacere necurată. Puștiul care părea să fie șeful operațiunii vorbi încet în microfonul curbat adus aproape de gura sa. Cu toții se întoarseră și priviră spre sud, spre râu și spre Mexic. Liniște. Un minut. Două. Trei. Cinci. Văzură cu toții lumina albastră distinctivă a elicopterului înainte de a-l auzi, cu motorul său silențios care, la distanță, nu făcea mai mult zgomot ca o simplă tuse.

Deodată, Chalmers simți că va fi mult mai complicat. Mai văzuse această mașinărie a văzduhului doar o singură dată înainte, dar auzise o mulțime de povești despre ea. Ar fi putut să ceară de două ori prețul pe care îl ceruse. Dumnezeule!

Elicopterul negru aterizâ pe o fâșie de nisip din albia râului, se opri nu mai mult de un minut, apoi se ridică din nou și dispăru în întuneric. Așteptară. Curând, câțiva oameni apărură din tufișurile soioase și înaintară cu mare grijă, ca niște umbre dezlipite din neant.

Erau trei bărbați însoțiți de alți doi care purtau cagule negre. Bărbații cu cagule erau îmbrăcați mai bine decât ceilalți și comunicau doar prin semne. Își putea da seama că aceștia vedeau prin pânza ciudată a cagulelor. Cel mai bine făcut dintre bărbații cu cagule avea în mână o plasă din plastic ieftin, în care erau câteva fructe de mango și portocale.

Una dintre cele trei escorte vorbi cu șmecherul MTV și apoi micul găinar aflat la conducere se întoarse spre Chalmers și îi vorbi într-o engleză perfectă și fără accent.

– OK, Tăticu', cârâi el, e OK pentru noi. N-avem nimic de-a face cu ceilalți.

Chalmers încuviință din cap și puștiul îi înmână un plic gros. Chalmers scoase calm din buzunar o lanternă mică și începu să numere. Nu-i păsa câtuși de puțin câți oameni stăteau după fundul lui. Își urmărea interesul. Toți banii erau acolo. Își ridică privirea.

– Bine.

– Hai să-i încărcăm pe oamenii ăștia, spuse puștiul.

Cei doi bărbați cu cagule se cățărară pe marginea remorcii și se târâră cu picioarele înainte în micuțul compartiment de deasupra remorcii pentru vite. Nu mai scoteau nici o vorbă, odată ajunși în containere.

Chalmers, așezat pe șinele din exteriorul remorcii, începu să le explice cum să acționeze gurile de ventilație și furtunurile de apă.

Se făcuse două și jumătate dimineața, când Chalmers ajunse să livreze vitele la un alt grup de țarcuri izolate de la Braden Ranch, la sud-vest de Bandera. Era Texas Hill Country, cu dealuri rotunde acoperite de stejari și o centură de jnepeni de munte. Râul Medina era atât de aproape încât îi puteai simți mirosul.

În întunericul dimineții proaspete, Chalmers îi spuse fermierului că trebuie să rânduiască vreo câteva lucruri în

remorcă înainte de a pleca, își luă la revedere și privi cum farurile ultimului pick-up se îndepărtează pe drumul pietruit care urca din vale.

Apoi Chalmers se întoarse și își cocoță trupul greoi pe șinele remorcii, urcându-se deasupra ei. Cu un clinchet mic desfăcu două șuruburi și ridică panoul care ascundea cele două cubicule.

– *Está bien,* spuse el și coborî din nou pe șine.

De jos privi cum primul om se răsucea afară din container. Nu mai purta cagulă, iar asta îl făcu imediat pe Chalmers să devină atent. În timp ce primul bărbat îl ajuta pe cel de-al doilea – de asemenea fără cagulă acum – să se extragă cu greu din lateralul remorcii pentru vite, Chalmers observă că acesta era în mod cert mai tânăr și mai musculos. Avea alura unui bodyguard.

Erau amorțiți și se mișcau încet, dar până la urmă reușiră să își găsească drumul către sol. Chiar dacă era întuneric, Chalmers își ținea intenționat capul jos când bodyguardul scoase un telefon celular și formă un număr. Bărbatul mai în vârstă se îndepărtă puțin de camion, își desfăcu fermoarul pantalonilor și se ușură în întuneric, cu spatele la ei.

Chalmers făcea mare caz că ar fi ocupat să aranjeze ceva la capătul remorcii, dar nu pierdu din ochi mâinile tânărului. În acest moment Chalmers nu mai era util, devenise mai degrabă un risc. Când bărbatul termină conversația, se îndreptă spre Chalmers.

– În ce parte este drumul? întrebă acesta în engleză.

– Chiar în spatele tău, spuse Chalmers, cu o privire alertă, înclinând din cap către poteca pietruită din tufișuri. Privirea sa se îndreptă rapid spre potecă.

– În regulă, spuse bărbatul, iar vocea sa exprima atât mulțumire, cât și despărțire.

– Așteaptă o jumătate de oră, adăugă acesta, apoi se întoarse și se îndreptă spre celălalt bărbat, care se legăna înainte și înapoi.

Schimbară câteva vorbe și apoi, fără să se întoarcă, se îndepărtară în întunericul de cobalt îndreptându-se în direcția singurului drum care pornea din vale.

Chalmers se aplecă încet spre o ladă de scule aflată sub scara platformei sale și scoase un binoclu. Se îndepărtă de camion și se așeză pe pământ, cu picioarele strânse sub el și cu coatele odihnindu-se pe genunchi. Duse binoclul la ochi și îi focaliză pe cei doi bărbați care se conturau într-o lumină verde, ușor încețoșată, din cauza lentilelor pentru vederea de noapte. Erau încă împreună. Nu se uitau înapoi.

Cu o milisecundă înainte de a o simți, sesiză țeava groasă și rece, apăsând puternic pe urechea sa dreaptă. Știu. I se părea că nu mai are greutate, iar trupul său greoi și îmbătrânit levită ușor. Apoi se opri la câțiva centimetri deasupra pământului, țeava rece implântată în urechea sa fiind singurul lucru care îl împiedica să cadă. Încă îi privea pe cei doi bărbați îndepărtându-se în lumina difuză în momentul în care capul îi explodă.

Capitolul 2

Automobilul Lincoln Navigator urcă pe poteca de macadam până la un drum pietruit, mai larg, mai drept și mai lin. Apoi făcu la dreapta și prinse imediat viteză. În spatele SUV-ului, praful se ridica în întunericul clar, unde strălucirea lunii în al treilea pătrar îl prindea și îl transforma într-un văl de pudră argintie, care plutea în noapte și apoi se scufunda încet pierzându-se în peisajul întunecat.

Când Navigatorul ajunse pe autostradă, coti la stânga și se îndreptă spre vest. Bărbatul de pe scaunul pasagerului din față îi dădu două pungi de hârtie cu hamburgeri omului din spatele său, care nu mâncase nimic în ultimele douăsprezece ore, cu excepția câtorva fructe de mango și portocale.

Pe măsură ce mașina înainta pe autostrada sinuoasă către Hill Country, cei doi bărbați de pe bancheta din spate mâncau, uitându-se prin parbriz la farurile care străpungeau întunericul. Cu toții ascultau comunicările concise în limba spaniolă care veneau dinspre echipamentul complex ascuns sub panoul de bord și în consola dintre cele două scaune din față. Spațiul era atât de aglomerat, încât părea a fi o cabină de avion.

Purtând căști și microfon, pasagerul de pe scaunul din față rostea din când în când un cuvânt sau două, într-o spaniolă fadă, fără intonație, schimbând uneori frecvențele. Pe consola centrală, ecranul unui computer afișa o hartă cu o rezoluție de o precizie remarcabilă și un punct roșu strălucitor care

staționa în colțul din dreapta sus. Evoluția automobilului era reprezentată în centrul din stânga jos al ecranului printr-un punct verde care pulsa, croindu-și drum pe o traiectorie neregulată către colțul din dreapta sus.

Virară spre nord.

– Ce-i cu băieții ăia? întrebă în engleză bărbatul mai în vârstă, referindu-se la ceva ce auzise la radio.

Din acest moment, dorea să vorbească în engleză. Să se obișnuiască. Gâtul îi era amorțit și hainele îi miroseau a bălegar de vacă. Să călătorească în acoperișul unui camion de vite nu era modul lui de deplasare obișnuit.

– Sunt pe poziții amândoi.

– Ai verificat echipamentul cu ei?

– De mai multe ori.

Bărbatul mai în vârstă oftă dezgustat și aruncă restul de hamburger în pungă. Al naibii hamburger! Se șterse la gură cu șervețelul de hârtie. Îi va sta în stomac ca o piatră. Aruncă punga pe podea. Ai naibii hamburgeri americani idioți!

– Și ceilalți doi? întrebă el.

– La fel.

– La fel ce? se răți.

– Sunt gata. Echipamentele lor sunt bine puse la punct. Așteaptă vești de la tine.

Afară, peisajul era iluminat de luna strălucitoare care alerga odată cu ei. Dealurile păreau de mărimea unor piramide, rotunjite și deghizate de timp, kilometru după kilometru. Din când în când acestea se terminau brusc și se deschidea câte o vale, iar alteori câmpuri și uneori pajiști se rostogoleau sub lumina lunii. Pe alocuri, în depărtare, ferestrele unor ferme solitare ardeau ca niște nestemate izolate.

– Când planifici așa ceva, în această țară, spuse către nimeni în particular, privind afară pe fereastră, nu poți fi niciodată destul de precaut. În cazul acesta nu poți fi niciodată prea atent.

Bărbații ascultau. Erau deja agitați, cu toții. Acum mizele erau mult mai mari decât fuseseră vreodată și fiecare știa că bărbatul mai în vârstă din spatele lor era ușor iritabil și letal atunci când mizele erau ridicate. Plănuiseră acest lucru de mult timp și acum, odată cu sosirea camionului de vite, nu se mai putea da înapoi. Automobilul viră din nou spre vest.

Bărbatului mai în vârstă îi erau pe plac sunetele transmisiunilor radio. Ele îi indicau că oamenii lui erau atenți la operațiune. Întotdeauna era ceva care trebuia verificat încă o dată. Întotdeauna mai exista un nimic, plicticos, care fusese trecut cu vederea și care trebuia eliminat. Se așeză mai bine pe colțul scaunului său.

– Acest tip o să ajungă să creadă că diavolul l-a prins de *huevos*, spuse el. O să ajungă să își dorească tare mult ca maică-sa să-l fi sugrumat odată ce l-a născut, chiar acolo între picioarele ei.

Marți

Prima zi

Capitolul 3

Titus Cain și Charlie Thrush se aflau în jumătatea îndepărtată a traseului lor de un kilometru și jumătate când deciseră să se oprească din alergare și să se plimbe pe restul traseului de întoarcere. Făcuseră șase kilometri și temperatura era de 39 de grade. Era ora șase și un sfert după-amiază.

Schimbară pasul, cu transpirația șiroind și pătându-le șorturile și tricourile gri de antrenament. Umblau printre stropitorile care flancau ambele părți ale pistei de zgură, la intervale de cincizeci de metri, stropitori înălțate care produceau un nor umed cu un diametru de trei-patru metri și pe care Titus le instalase pe o distanță de câteva sute de metri, în jumătatea cea mai îndepărtată a pistei. Charlie, un om înalt și deșirat, abia trecut de șaizeci de ani, se întoarse și se îndreptă către stropitoare, așezându-se în norul de picături.

– La naiba, asta îmi salvează viața, suspină el, aplecându-se și sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Pe măsură ce își recăpăta suflul, picăturile fine i se așezau pe părul argintiu. Titus, respirând de asemenea greu, se plimba înainte și înapoi prin norul de picături.

– Ar fi trebuit să mergem la piscină. Asta e prea dureros.

CaiText avea de acum aproape două sute de angajați și Titus le oferea în mod deliberat un mediu sănătos și posibilitatea să alerge sau să înoate ori să joace handbal fără să fie nevoie să părăsească întinsul campusului de mai bine de zece hectare al companiei. Pista dură, ovală, de zgură, situată în partea din spate a complexului companiei, la vest de centrul orașului, se întindea pe o zonă mai aerisită a pădurilor din Hill Country, dominată de stejari, de ulmi și de dafini de munte. Era un loc bine ales, așezat pe culmea unui deal, și oferea o imagine de ansamblu a văii care cobora pe mai multe dealuri spre vest.

– Am început să îmbătrânim, spuse Charlie întinzându-se și rânjind.

– Am...?

Titus îl cunoștea pe Charlie din primii săi ani la Stanford, când CaiText era doar un vis în capul lui Titus. Pe atunci Charlie era un inginer electronist și proiectant de software care făcea cercetare în microinginerie. Tocmai se pregătea să exploreze câteva dintre utilizările timpurii ale chirurgiei computerizate cu laser, pe care mai târziu le-a patentat. În anii următori, aceste brevete l-au făcut extrem de bogat.

De-a lungul timpului prietenia lor rămăsese puternică, iar Charlie și soția sa, Louise, se vizitau în mod constant cu Titus și soția acestuia, Rita, în Austin. Deși între cele două femei era o diferență de aproape douăzeci de ani, firea ciudată, impulsivă și exuberantă a lui Louise o păstra tânără și o făcea să fie complementară cu bunul-simț practic al Ritei. Deveniseră bune prietene chiar din momentul în care se întâlniseră.

În timpul vizitelor lor în Austin, Charlie și Louise se îndrăgostiseră de Texas Hill Country și până la urmă cumpăraseră o fermă de patru sute de acri la sud de Fredericksburg, la jumătate de oră de mers cu mașina. Își construiseră acolo o casă de vacanță și cele două cupluri se întâlneau frecvent.

De fapt, Rita și Louise se aflau acum, împreună, într-o excursie de trei săptămâni în Italia.

Titus auzi pe cineva alergând în spatele lui. Când se întoarse, observă un tip grăsun cu păr negru des și o față roșie ca o ridiche, care tocmai trecea de la alergare la un mers rapid.

Încerca în zadar să își usuce ochelarii cu marginea tricoului său transpirat.

– Hei, Robert, spuse Titus când tipul se apropie. Ai să reușești?

Tipul scutură din cap.

– Indicele de căldură probabil că e în jur de 50-55 de grade.

– E din cauza umidității, zise Titus. Nu te forța prea tare.

Îl bătu pe spate când trecu pe lângă el. Când ajunse în norul de stropi își puse din nou ochelarii, dar nu își reluă alergarea. Continuă să meargă. Titus îl privea.

– L-ai cunoscut pe Brister? îl întrebă pe Charlie, arătând spre tânăr.

– Desigur. În laboratoarele C și D.

Deseori când Charlie era în oraș, pierdea vremea pe la CaiText pentru câteva ore, petrecând mult timp satisfăcându-și curiozitatea, în laboratoarele de Cercetare și Dezvoltare. Era un fel de celebritate pentru cercetătorii de aici, și le plăcea să vorbească cu el. Gândirea sa „fără frontiere" era și acum la fel de radicală pe cât fusese când era tânăr și fiecare din divizie nutrea o mare afecțiune pentru acest om excentric și strălucitor.

Cei doi bărbați se îndepărtară din norul de picături și porniră înapoi către localul clubului, mergând pe partea umbrită a pistei.

– Viața bietului om este o poveste de groază în acest moment, spuse Titus. Soția lui suferă de cancer la creier. Genul

de boală care îți ia viața puțin câte puțin, lăsându-te viu, dar hăituit.

Titus făcu o pauză.

– Îți spun, Charlie, te face să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru ce ai. Pur și simplu nu-mi pot imagina ce aș face...

– Da, știu, spuse Charlie, trecându-și o mână peste fața transpirată. M-am gândit și eu la asta. Poate nu chiar așa, poate doar pentru că noi ne-am descurcat bine făcând ceea ce ne place să facem. Nu oricine se bucură de asta.

– Nu oricine se bucură de cineva ca Louise, Charlie. Sau de cineva ca Rita. Suntem norocoși cu aceste două femei, despre asta vorbeam.

Charlie râse brusc dând din cap.

– Am primit un e-mail ieri de la Louise, spuse el. Îmi zicea că trimite ceva acasă și, dacă ajung acolo înainte să se întoarcă ea, nu trebuie să deschid lada sub nici un motiv. Lada? Ce naiba o fi făcut?

Râdeau amândoi plimbându-se de-a lungul șirului de arbori ai curții impunătoare din fața clubului. Angajații CaiText, îmbrăcați în costume de înot sau în haine de sport, erau așezați la niște mese micuțe, la umbra stejarilor care acopereau o mare parte a campusului. Locul oferea o priveliște deosebită a dealurilor, dinspre vest.

– Bună ziua, domnule Cain. Destul de cald pentru dumneavoastră, domnule Cain?

Femeia zâmbi. Titus se opri și discută cu ei câteva momente înainte ca el și Charlie să meargă mai departe, trecând prin club, pe lângă piscina cu sunetele sale amplificate și ajungând la vestiarul bărbaților.

Titus Cain era un egalitarist. Împărtășea totul cu angajații săi. Nu existau facilități speciale pentru el sau pentru oricare dintre directorii CaiText. Vestiarul său era doar unul dintre

sutele de vestiare dintr-o încăpere mare. Înota împreună cu ceilalți, alerga împreună cu ceilalți și lucra din greu la fel ca oricine altcineva.

Dar, ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă fată din școală, doar faptul că era ceea ce era îl separa în mod natural de ceilalți. După ce ajungi atât de sus în lanțul trofic, egalitarismul este mai mult un lucru simbolic. Niciodată n-o să te tragi de șireturi cu bărbații și femeile de la baza lanțului trofic. Or, în cazul lui Titus, lucrul ăsta chiar nu conta. Dar, pentru angajați era important faptul că lui îi păsa suficient de ei încât să nu se comporte diferit când era vorba de activitățile cotidiene pe care le aveau împreună.

Titus Cain avea el mult mai mulți bani decât ceilalți – cu multe milioane mai mult – și majoritatea admiteau probabil că era mai deștept decât ei – într-un anumit sens pe care lumea părea să îl răsplătească, dar lucrul important era că el nu acționa niciodată ca și cum s-ar fi considerat că era o ființă umană mai bună datorită acestor lucruri. Iar ei îl plăceau și-l respectau pentru asta.

Cei doi bărbați merseră la vestiarele lor, își scoaseră hainele transpirate, făcură duș și se îmbrăcară. Câteva minute mai târziu se găseau în parcarea subterană a CaiText, lângă SUV-urile lor.

– Ești sigur că nu vrei să rămâi peste noapte la mine și să te întorci mâine după-amiază? întrebă Titus.

– Nu, mai bine mă întorc, spuse Charlie, deschizând ușa din spate a Pathfinder-ului și aruncând înăuntru hainele murdare de sport. Am câteva lucruri de făcut prin casă în seara asta, iar mâine trebuie să tai un copac uscat de lângă birou. Tot amân. Trânti portiera. Dar mulțumesc pentru invitație. Poate că am s-o onorez spre sfârșitul săptămânii. Trebuie să mă întorc în centru să rezolv câteva chestiuni legale.

– Sună-mă, spuse Titus. Ai grijă cum conduci.

Își deschise Range Roverul și se urcă în el. Porni motorul pentru a pune în funcțiune aerul condiționat și își deschise telefonul mobil.

În timp ce ieșea din garaj și înconjura porțile de la intrarea complexului, aștepta să audă singurul sunet din lume pe care își dorea cu adevărat să îl audă.

Capitolul 4

– Bună Titus, spuse ea. Spune-mi cum ți-ai petrecut ziua.

– Tu prima. Sunt convins că a fost mult mai distractivă decât a mea.

O auzea căscând. Era două dimineața la Veneția, dar lui nu-i păsa, iar ea nu se plângea niciodată. Rita nu se încurca în mărunțișuri.

– Ei bine, dimineață am fost la Burano, de unde Louise a cumpărat la suprapreț dantelă venețiană. Apoi ne-am dus la Murano unde am cheltuit o sumă considerabilă pe niște sticlă minunată. Am moțăit după-amiază. Cina – o cină sălbatică, dar delicioasă – la La Caravella.

– Sună cam agitat, spuse el.

Vină Roverul pe lângă chioșcurile paznicilor și apoi trase pe terasă chiar în afara porților. În apropiere, dedesubt, putea să vadă orașul Austin printre umerii dealurilor. Strălucea promițător la capătul intrării în vale. Când privi în cealaltă parte, Hill Country devenea purpuriu sub ultimele pâlpâiri slabe ale apusului.

– Și ziua ta? întrebă ea.

– Afaceri. Fără evenimente. A fost Charlie în oraș. Am luat prânzul, am alergat după-amiază, după care el s-a întors. Acum sunt în drum spre casă.

– Am văzut pe internet că temperaturile au crescut alarmant în ultima săptămână.

– Fulgerător. Treizeci şi opt, treizeci şi nouă de grade în fiecare zi. Nici o speranţă de ploaie. Lucrurile par că au luat foc.

– E vară.

– Da, doamnă.

– Ei bine, am petrecut amândouă minunat. Louise este întotdeauna o companie plăcută şi distractivă. Ieri şi-a petrecut toată ziua fotografiind culorile de pe pereţi. Eu m-am distrat doar privind-o. E incredibil de curioasă, găseşte ceva minunat de admirat oriunde se întoarce şi uneori, la propriu, chiar sub picioare.

– Şi tu doar pierdeai vremea pe lângă ea.

– Niciodată nu pierd vremea aiurea. I-am cărat accesoriile camerei foto, am ţinut socoteala rolelor de film, le-am datat şi le-am numerotat.

– Ţineai socoteala timpului şi ştiai deja locul următoarei mese.

– Da, poţi să pariezi că aşa făceam.

Titus râse.

– Ei bine, o ştii pe Louise, spuse Rita. Umblă brambura toată ziua şi, când i se întâmplă să simtă nevoia să mănânce, pur şi simplu intră în orice dugheană îi iese în cale. Ascultă, de când ne-am îmbolnăvit amândouă atunci în Barcelona, am renunţat să mai fac asta cu ea. Întotdeauna am ales ceva verificat deja.

– Şi felul în care Louise mişună pe străzile lăturalnice, nu-mi pot imagina că aţi găsi recomandări în vreun ghid pentru toate locurile în care mergeţi.

– Nicidecum, dar arunc o privire asupra locului cu veşnicul meu ochi critic. Dacă nu trece testul, găsesc o scuză bună şi o îndrept către un loc care pare să fie mai puţin ameninţător gastronomic.

– Ei nu-i pasă.

– Nu. Ea ştie ce fac. Mai degrabă ne bucurăm fiecare de excentricităţile celeilalte. Aşa cum se întâmplă, mie îmi place pe unde bântuie ea, iar ei îi place unde mănânc eu.

Mai sporovăiră o vreme şi, oricât de mult şi-ar fi dorit să o mai audă, el chiar se simţea vinovat pentru că o trezise la ora aceea. După alte câteva minute, închise telefonul. Dar nu porni mai departe imediat. Mai privi oraşul încă o vreme.

Cu doisprezece ani în urmă, Titus Cain fusese un texan departe de casă, parte a unei echipe care lucra pentru CERN, un laborator de fizică cu sediul în Geneva, când cercetătorul Tim Berners-Lee dezvoltase limbajul de marcare hipertext, care dusese la conceperea World Wide Web.

Deşi se aflase doar la periferia acestei noi dezvoltări, Titus înţelesese profundele implicaţii ale celor ce se întâmplau, la fel de repede ca oricine altcineva. Se întorsese acasă şi înfiinţase o mică companie care crea software pentru computere specializate în cercetarea ingineriei biomedicale. Îşi plasase compania pe piaţă prin noul internet care se dezvolta şi, pe când World Wide Web era încă în fazele timpurii ale originilor sale academice, Titus Cain comunica deja cu laboratoare de cercetare de pe fiecare continent, cu ani buni înaintea altor dezvoltatori de software. CaiText devenise furnizorul standard de software pentru cercetătorii de aplicaţii medicale cu laser, oriunde în lume.

Creşterea companiei sale îl atrăgea pe Titus mai mult decât crearea software-ului în sine şi el trecuse rapid de la ştiinţă la afaceri. În scurt timp se încadrase în clişeul familiar al tânărului întreprinzător de succes: munca sa devenise viaţa sa socială, jucăria şi familia sa în acelaşi timp. Apoi veni ziua în care se trezi şi descoperi că din cauza muncii sale, de fapt nu avea nici una dintre celelalte.

Se obligă pe sine să-şi ia o vacanţă de două luni şi apoi, după alte trei luni, făcu o altă excursie de două luni. Timpul petrecut departe de rutină fusese o revelaţie. Îşi satisfăcuse

curiozitățile peste tot în lume, dar era neobosit și agitat fără ca măcar să-și fi dat seama.

Toate se schimbaseră într-o după-amiază călduroasă de septembrie, când echipa sa de rafting ocolise o stâncă din canionul Boquillas pe Rio Grande și dăduse peste un alt grup de rafting.

Fusese un accident serios. Ghidul rămăsese inconștient cu clavicula fracturată, iar alți doi membri zăceau întinși pe un banc de nisip cu răni de care încă nu se ocupase nimeni. Cei mai mulți membri ai grupului păreau dezorientați și pierduți, dar cei câțiva care încă puteau să-și țină nervii în frâu erau conduși de o persoană, o blondă spălăcită, calmă, înaltă, care ignora agitația și-i îngrijea pe cei răniți.

Era prima dată când o văzuse pe Margarita Street, o asistentă medicală din Huston care se dovedi a fi o fată texană independentă. Acest moment îi schimbase viața. Slavă Domnului! Avu nevoie de cincisprezece minute să ajungă acasă, o reședință care se întindea pe patru hectare de pădure și coastă de deal, pe pantele estice ale dealurilor de la vest de râu. Porțile de fier forjat se deschiseră larg în fața lui și își urmă drumul până la casă, o mie trei sute de metri pătrați de calcar local și pavele italienești. Casa lui era mare și confortabilă, cu terase și curți întinse, umbrite de vreo șase stejari înalți de Texas. Titus cheltuise mai mult decât ar fi recunoscut vreodată ca să se asigure că locuința nu va părea ostentativă și ca să garanteze că locul nu va fi niciodată descris ca fiind grandios. Arăta ca o fermă texană robustă și asta și era.

Își parcă Roverul sub pecanii din spatele casei și fu întâmpinat de cei doi câini de vânătoare ai săi, relaxați, care erau destul de mulțumiți să-l vadă. Îi mângâie pe amândoi, le plesni câteva palme solide pe șale și apoi trecu mai departe pe aleea largă către peluza din spate.

Anticipând mirosul piersicilor, se îndreptă în jos pe aleea lungă de dafini de munte, spre mica livadă din josul casei, fiind urmărit de cei doi câini care dădeau din coadă. Era sfârșitul sezonului piersicilor și culese una mare. Începu să o mănânce în vreme ce înainta pe drumeagul care ducea la un șantier aflat chiar dincolo de umărul dealului, unde pietrarii construiau un rezervor pentru reținerea apei de ploaie, pentru irigații.

Era aproape întuneric când se întoarse acasă. În timp ce-i hrănea pe cei doi câini, luminile de securitate se aprinseră în jurul terenului și îi luminară calea înapoi spre verandă.

Intră în bucătărie și își luă o bere din frigider. Privi pe fereastra bucătăriei spre luminile de pe alee, pe care tocmai trecuse. Văzu o umbră vagă în capătul livezii, nimic clar.

Probabil coioți. La naiba! Nenorociții ăștia erau din ce în ce mai curajoși, în fiecare an se apropiau mai mult de oraș. Dar de ce nu lătrau câinii?

Păși afară, pe veranda lată care se întindea în spatele casei și reduse luminile la o simplă licărire. Se așeză la una dintre mesele din fier forjat și privi spre curtea care începea la marginea verandei și, mai departe, la tufișurile de iasomie care coborau spre livadă.

Mai luă două guri de bere până când observă că lipsea ceva. Fântâna din curte era tăcută.

Putea să jure că stropea când trecuse pe lângă ea cu câinii, ceva mai devreme, pe drumul spre livadă.

Și unde erau câinii? Ar fi trebuit să fie aici deja zgâriind, adulmecându-i pantofii, dorind să miroasă berea pe care o avea în mână. Să se fi luat totuși după coioți? Dacă da, de ce nu-i auzea lătrând?

Tocmai luase o gură sănătoasă de bere când conștientiză prezența unor forme în întunericul din curte. Umbrele prindeau contur și în cele din urmă deslușì trei siluete care se

desprindeau încet din colțuri diferite. Nu putu să înghită. Inima sa o luă razna și își pierdu ritmul.

Bărbații se apropiau, fără să pară că își mișcau picioarele, parcă într-un fel magic, deplasându-se în mod dezorganizat. Acum le văzu armele și, chiar înainte de a se gândi că e gata să leșine, inima sa bătu din nou și reuși să înghită berea.

Capitolul 5

În acel moment, un al patrulea bărbat venea pe aleea de dafini ca și cum s-ar fi aflat acolo tot timpul, apropiindu-se de curte din lateral. Păși în lumina palidă de pe verandă.

– Nu te îngrijora, domnule Titus Cain, spuse acesta într-o engleză cu accent spaniol, ești în siguranță. În perfectă siguranță. Te rog, totul este în regulă.

Se opri la marginea verandei ca și cum ar fi așteptat permisiunea de a merge mai departe. De greutate și înălțime medie, avea probabil șaizeci și patru, șaizeci și cinci de ani, cu păr ondulat, grizonant. Un nas ascuțit, buza superioară lungă. Arătos. Purta un costum gri și o cămașă albă cu dungi late bleumarin, foarte englezesc, fără cravată, cu gulerul deschis și haina de la costum încheiată.

– Am venit în vizită, domnule Cain, pentru a purta o conversație pe probleme de interes comun.

Titus se agăță de mici fragmente de logică. Sistemul său de alarmă era cel mai bun. Dar acești oameni erau cu siguranță foarte pricepuți. Fântâna funcționa pe același circuit. Spera să nu-i fi omorât câinii.

– Aș vrea să mă așez lângă dumneavoastră, spuse bărbatul, întinzând mâna spre unul dintre scaunele din fier forjat ca și când i-ar fi cerut permisiunea.

Titus nu reuși să articuleze nici un cuvânt, ori măcar să dea din cap.

Bărbatul păşi pe verandă şi se apropie politicos. Îl privea atent pe Titus, ca şi când ar fi încercat să-i ghicească gândurile, trase unul dintre scaune, îndepărtându-l de masă, şi se aşeză. Costumul lui era din mătase. Mătase. Butoni franţuzeşti. Strălucirea unei brăţări discrete din aur pe încheietura lui dreaptă. Un inel de aur cu caboşon.

Cu mişcări încete, ca şi când ar fi vrut să demonstreze că nu avea nici un as în mânecă, băgă mâna în buzunarul hainei sale şi scoase un pachet de ţigări. Îi oferi una lui Titus, care doar se holba la el. Bărbatul scoase o ţigară pentru el şi o aprinse, lăsând pachetul şi bricheta pe masă.

– Numele meu este Alvaro, spuse el. Fuma. Ceea ce urmează să vă spun va necesita o explicaţie lungă, spuse el, dar din acest moment, domnule Cain, mi-e teamă că trebuie să vă consideraţi *sequestrado*.

Titus se holbă spre el.

– Da, răpit, spuse Alvaro.

Oamenii acestuia stăteau în umbra grădinii. Titus auzi acum coioţii, urlând în partea îndepărtată a văii, sub luminile de chihlimbar ale caselor adunate lângă crestele următorului deal.

Alvaro fuma, încleştându-şi dinţii ca şi cum ar fi fost ceva amar, dar savuros în gustul ţigării, înainte de a-şi deschide buzele pentru a expira.

– Înainte de toate, spuse el, trebuie să vă dau răgaz câteva momente ca să vă reveniţi, să înţelegeţi situaţia în care vă aflaţi. Pentru următoarea jumătate de oră sau aşa ceva, vă voi explica în ce fel vi s-a schimbat viaţa. *Bueno?*

Urechile lui Titus ţiuiau. Faţa îi era fierbinte şi se simţea puţin ameţit.

– După cum ar trebui să ştii deja, continuă Alvaro, acest tip de afacere este practicat mult în America Latină. În trecut era o afacere foarte dură şi, din păcate, în cele mai multe cazuri se mai întâlneşte şi în prezent. E mai complicată decât

ar trebui să fie și asta pentru toată lumea. Idioți ținând ostatici în munți în condiții mizerabile. Tipi de la asigurările împotriva răpirii, niște idioți, aflați la Londra, la Paris sau la Washington, negociind cu idioții din munți în numele unor lachei corporatiști transpirați, care se îngrijorează în legătură cu cât va crește asigurarea angajatorilor lor. Cereri nebune negociate până la sume stupid de mici. Politică de imbecili.

Titus era siderat. Tipul ăsta pur și simplu nu era real. Era ca și cum ar fi mers cu Rita la teatru, la una dintre acele producții în care actorii coborau în rândul audienței pentru a include spectatorii în dramă. Nu se simțise niciodată în largul lui la așa ceva.

Alvaro se sprijinea cu cotul drept pe brațul scaunului, cu antebrațul în poziție verticală, cu țigara prinsă bine între primul și al doilea deget. Ochii săi deveniră leneși.

– Uitați de toate astea, spuse el, fluturându-și mâna eliberator. După cum vei vedea, acum este ceva cu totul diferit. În primul rând, se întâmplă chiar aici în Statele Unite – în Texas, nu în America Latină. În al doilea rând, noi nu intenționăm să te luăm de aici. Nu. Sunteți liber să vă continuați viața normal, după cum doriți. În al treilea rând, fără negocieri. Fără târguieli. În al patrulea rând, fără poliție, fără autorități federale, fără intermediari, fără tipii de la asigurări. De fapt, nimeni nu va ști vreodată că acest lucru s-a întâmplat.

Adrenalina lui Titus creștea și îi trezea toate simțurile. Râcâiala lipicioasă de flegmă care răzbătea din gâtul lui Alvaro atunci când pronunța anumite cuvinte reușea să-i distragă atenția.

Deși lumina de pe verandă era abia o licărire, silueta lui Alvaro avea o claritate perfectă tridimensională, conturată foarte precis în ciuda întunericului din spatele său, cu fața strălucindu-i ca o hologramă.

– Mi-am dat mare osteneală ca să aflu despre dumneavoastră, continuă Alvaro. Se uită în jur și își ridică bărbia. Casa asta, de exemplu, îmi este la fel de familiară ca și propria casă. Aș putea găsi pe întuneric întrerupătoarele de lumină din fiecare cameră. Îți cunosc compania și istoria acesteia cât se poate de bine. Îți cunosc biografia mai bine decât pe cea a tatălui meu.

Vorbea cu o siguranță așezată, fără urmă de agitație, vocea îi era aproape lipsită de inflexiuni.

Titus nu mai luase o altă înghițitură din bere. Era ca în transă. Nemișcat, aștepta dezvăluirile următoare. Era speriat, ca și cum ar fi privit momentul propriei morți. Era ceva oribil de văzut, dar și fascinant. Nu se putea desprinde de acest spectacol pe care și-l oferea, nu putea nici măcar să fugă.

Alvaro continuă:

– CaiText valorează două sute cincizeci și șase de milioane de dolari, domnule Cain. Eu doresc doar echivalentul a un sfert din această evaluare.

În briza caldă a nopții de vară, pe Titus îl cuprinse încet frigul.

Alvaro așteptă, dând impresia că înțelege prin ce trecea Titus.

– Vă simțiți bine, domnule Cain? Mai avem un drum lung de parcurs.

Titus nu putu să răspundă.

– Cel mai important lucru din această întreagă discuție, spuse Alvaro, este secretul. Doresc să obțin banii în liniște, curat și legal. Indirect, desigur. Prin aranjamente de afaceri.

Mintea lui Titus întârzie pe cuvintele „aranjamente de afaceri". Realitate. Ceva cu care putea să se lupte. Ceva ce înțelegea. Halucinația se spulberă.

Umbrele se mișcau din când în când în întuneric și, asemenea limbii orare a unui ceas, se deplasau insesizabil. Erau ba aici, ba acolo. Dar erau în permanență prezente.

– Ce fel de aranjament de afaceri? reuși în sfârșit să întrebe Titus.

O negociere. Un târg. Ceva care să îl solicite să își domine gândurile împrăștiate.

– Am un număr de întreprinderi în care vreau să investesc, răspunse Alvaro. Întreprinderi din străinătate. Vi se vor oferi oportunități să investiți în acțiuni internaționale de caritate. Cauze bune. Toate acestea sunt companii de fațadă prin care banii vor fi vărsați spre locuri necunoscute.

Trase din nou din țigară, își încleștă dinții, își despărți buzele și eliberă duhoarea în aer.

Titus gândi că vede o nuanță roșiatică în fum, pe margini. Duhoarea părea să nu izvorască atât din țigară, cât din nările râncede ale lui Alvaro sau, mai exact, de undeva din interiorul lui.

– De ce eu?

– Oh, sunt mai multe motive, domnule Cain, dar câteva dintre ele sunt evidente. Nici dumneavoastră, nici compania dumneavoastră nu săriți în ochi. Nu ieșiți în evidență. Compania este relativ mică, dar a fost o întreprindere solidă și profitabilă timp de mai bine de zece ani. Și ați refuzat să o faceți publică. Este o companie privată deținută integral. Dumneavoastră sunteți CaiText. Nu răspundeți în fața nimănui, în mod normal este o poziție de invidiat.

Titus reușea cu greu să formuleze următoarea întrebare, care nu-i dădea pace deloc.

Se contura ușor-ușor o idee veninoasă în subconștientul său, în locul fricii începătoșate de până acum.

– Și de ce, se auzi Titus spunând, cu stomacul strâns, de ce aș face asta?

Alvaro își închise leneș ochii și dădu din cap în timp ce trase din țigara lui mizerabilă.

– Da, desigur, spuse. Se uita la Titus ca și cum ar fi cântărit cât de mult să-i spună, sau cum să-i spună. Vor fi momente critice în negocierile noastre, momente în care voi aștepta să faceți exact ceea ce v-am cerut. Vor fi anumite criterii pe care va trebui să le îndepliniți. Păstrând secretul. Respectând termenele. Urmând instrucțiuni precise. Nu va exista, după cum spun, loc de întors în răspunsul dumneavoastră la aceste instrucțiuni.

Făcu o pauză teatrală.

– Nu sunt un om răbdător, adăugă Alvaro. Nu vă voi spune niciodată „Data viitoare când nu respectați instrucțiunile..." Nu. Veți primi instrucțiuni o singură dată. Și pentru a răspunde întrebării dumneavoastră, de ce ați face asta... E foarte simplu. Vor începe să moară oameni, și ei vor dispărea într-un ritm pe care îl aleg eu în funcție de lipsa dumneavoastră de cooperare. Și vor continua să moară până când am să primesc șaizeci și patru de milioane de dolari.

Capitolul 6

Titus ar fi trebuit să își dea seama ce urmează, dar nu realiza încă. Sentimentul halucinant declanșat de situația sa revenise instantaneu. Lespezile de pe verandă dansau în jurul său și pluteau pe deasupra sa, iar fântâna din curte parcă se deplasa cu susul în jos pe cerul întunecat și plin de stele al nopții.

Doamne Dumnezeule! Oh, Doamne! Dumnezeule!

– Trebuie să continuăm, spuse Alvaro.

Titus se uită la el.

– Să continuăm?

– Da, înțelegeți în ce situație vă aflați?

Înțelegea ce-i spusese acest tip, da. Dar încă aștepta ca totul să devină real.

– Domnule Cain, înțelegeți?

Titus încerca. Se adresa acestei... halucinații, urmărea liniile logicii.

– Da, spuse Titus, înțeleg. Doar că nu pare real. Când... voi afla mai multe despre „aranjamentele de afaceri"?

– În curând.

– Nu îi vreți pe toți deodată?

– Oh, i-aș lua pe toți odată, dar se întâmplă să îmi dau seama că nu îi pot obține atât de repede. Oricum voi dori prima tranșă imediat.

– Cât de mare trebuie să fie?

– Vă voi spune la timpul potrivit.

Titus trecu repede în revistă, mintal, bunurile sale personale. Cât de mult va cere acest magician? Titus începu să își revină ca și cum ar fi început să-și recapete cunoștința.

– Contabilii mei vor fi uluiți dacă voi începe să arunc cu milioanele în stânga și-n dreapta. Nu vor înțelege nimic. Nu va avea nici un sens pentru ei.

– Va trebui să fiți creativ ca să evitați curiozitatea, spuse Alvaro. Nu vreau să devină nimeni suspicios în legătură cu ceea ce urmează să faceți. Acest lucru ar fi inacceptabil.

– Despre ce fel de operațiuni este vorba?

– Oh, de toate felurile. Voi ajunge și la asta mai târziu. Lucrul cel mai important este ca la final să pară că ați fi luat o serie de decizii de afaceri care au dus la aceste pierderi nefericite. Toate acțiunile dumneavoastră trebuie să inducă această idee. Modul în care pregătești aceste achiziții, totul.

– Voi apărea ca un idiot luând astfel de decizii, spuse Titus.

– Voi avea oameni care vor lucra cu dumneavoastră, spuse Alvaro, pentru a crea cea mai bună fațadă posibilă. Făcu o pauză. Dar, de fapt, nu-mi pasă câtuși de puțin cum o să ieșiți din toată povestea asta, oricum ar fi. Trebuie să înțelegi asta. Atâta vreme cât nu e nimic suspicios. Acesta e cel mai important lucru. Chiar nu pot să subliniez suficient.

Încetul cu încetul, realitatea revenea în gândirea lui Titus. Amorțeala șocului începea să treacă și își reveni ca și când s-ar fi trezit din comă. Frica era încă acolo, clară și stresantă. Exista și dorința de împotrivire. Deși încă procesa informațiile, un sâmbure de furie încolțea.

– În ce privește poliția, spuse Alvaro, nu-ți bate capul. Există un risc. Dacă îi anunțați și sunteți în stare să îmi ascundeți acest lucru, temporar s-ar putea, într-adevăr, să vă salvați banii. Dar mai devreme sau mai târziu voi afla și atunci o să te coste liniștea sufletească pentru tot restul vieții dumneavoastră. Dacă nu pot ajunge la dumneavoastră, voi ajunge la oamenii

pe care îi cunoașteți. Prieteni. Familie. Veți fi răspunzător pentru tot ce li se va întâmpla, pentru toți cei pe care i-ați cunoscut vreodată.

Făcu o pauză și-și sprijini capul ca și când ar fi obosit să încerce să fie convingător.

– Domnule Cain, credeți-mă, am mai făcut toată chestia asta. Cunosc șiretlicurile pe care oamenii vor să le folosească. Știu că după ce voi pleca de aici în această seară veți face tot felul de scenarii pentru a încerca să scăpați din situația în care vă aflați, cu avuția și viața intacte. Știu că veți face acest lucru pentru că sunteți un tip inteligent. Își întinse brațele, se uită în jurul său și exclamă: Priviți ce avere ați creat prin propria ingeniozitate, propria istețime. Nu? Deci, cine sunt eu să vin aici și să vă dau instrucțiuni, să faceți asta, să faceți ailaltă, ca și când ați fi atât de prost încât să nu găsiți un mod de a mă păcăli. Corect? Dar... ascultați-mă, domnule Cain. Alvaro își ridică bărbia și pronunță următoarele cuvinte cu o grijă exagerată: Nu-puteți-face-asta. Și dacă încercați, veți crea un adevărat monstru. Începând din această seară viața vi s-a schimbat, la fel de evident ca și când ați fi descoperit că aveți o boală cumplită și nu puteți face nimic să o învingeți. Singurul lucru care vă e permis în viitor este să faceți ceea ce vi se spune. Și asta va salva vieți. Își înclină capul spre Titus. Iar asta nu e chiar puțin, nu-i așa?

Din nou, Titus rămase fără cuvinte. Cum ar fi putut răspunde la o asemenea... nebunie? Nici măcar nu putea formula o întrebare care să nu pară suprarealistă.

O luminiță mică, roșie, din curte îi atrase lui Titus atenția. Urmară câteva clipiri și apoi dispăru. Una dintre siluetele negre se depărtă de celelalte două și rămase izolată. Titus îl auzea pe bărbat vorbind. Capul îi vâjâia. Se întinse și puse cutia de bere, pe jumătate băută, pe masa din fier forjat.

– Sinucidere, spuse Titus brusc.

– Asta e întotdeauna o opțiune, spuse Alvaro, fără a fi uimit. Dar dumneavoastră nu sunteți problema. Eu vreau banii. Nu-mi pasă dacă îi obțin de la dumneavoastră sau de la soție. Este irelevant pentru mine. Important este să îi obțin.

– Aș putea să-i pun într-un fond. Nu aș avea nici un fel de control asupra lor.

– Domnule Cain, înțelegeți, vă rog: vor muri oameni dacă nu-mi primesc banii. Nu e vorba de cât de isteț puteți fi, sau cât de isteți pot fi avocații dumneavoastră. Orice acțiune pentru a împiedica transferul a șaizeci și patru de milioane de dolari către mine va duce la moartea unor oameni. Dacă vă duceți la FBI, apropiații vă vor muri. Dacă găsiți o portiță financiară, și mai mulți oameni mor. E foarte simplu.

– Cât de mulți oameni? întrebă Titus stupid. Dar se gândea la o singură persoană. Rita. Doamne Dumnezeule! Fața Ritei îi apăru în minte – o asociere ciudată care însuma pluralul fără chip al tuturor celor care ar fi putut fi acolo.

– Câți oameni cunoașteți? întrebă Alvaro.

Titus nu răspunse.

– Ei bine, spuse Alvaro, întorcându-se pe scaun cu o ușoară mișcare spre umbrele sale, cam asta ar fi imaginea generală.

Titus auzi câinii și apoi îi văzu venind, adulmecând pe aleea de dafini cu nasurile pe jos, explorând mirosurile răspândite peste tot. Erau fericiți să fie pe verandă, și nu unde fuseseră până acum și veniră direct la Titus. El se aplecă spre câini și îi mângâie ferm, așa cum le plăcea. Era atât de bine să îi vadă! Asta era realitatea: acești vechi prieteni băloși și iubitori erau realitatea.

Dar în momentul în care câinii se întoarseră spre Alvaro, așteptând același tratament, el îi opri cu un mormăit înfundat. Animalele se îndepărtară, nedumerite, uitându-se îngrijorate la el, apoi înțepeniră cu ochii ațintiți asupra străinului și cu cozile nemișcate.

În acest moment, Alvaro făcu un alt gest, iar Titus văzu o licărire dinspre umbre și auzi un pumft! pumft! pumft! pumft! înfundat. Capul primului câine zbură cât colo și acesta căzu pe picioarele înțepenite, creierul ajungând șase metri mai în spate, pe ușa de intrare în casă. Al doilea câine, prins pe jumătate întors, se împiedică de parcă ar fi făcut un pas greșit, gloanțele ajungându-i la creier într-un asemenea unghi încât să-i ofere o altă milisecundă de viață. Scoase un urlet înăbușit, fundul i se prăbuși, și pentru un moment picioarele din față rămaseră rigide, refuzând moartea. Capul i se întinse ciudat ca și cum ar fi vrut să se mențină la locul său. Și apoi căzu.

Titus se ridicase instinctiv, gest care aduse umbrele instantaneu, în lumină, la marginea verandei. Trei oameni, hispanici, în haine întunecate de stradă, cu arme automate high-tech, de mici dimensiuni, cu căști.

Alvaro rămase rece, dar și plictisit. Își ridică mâna și îi arătă lui Titus să se îndepărteze de el. Titus făcu întocmai, cu inima bubuindu-i în piept, condus de frică, de furie și de uluire. Alvaro se ridică și se apropie de oamenii săi, mai aproape de întuneric. Își ridică bărbia arătând spre câini.

– Atât este de ușor, domnule Cain! Ridică din umeri. Prieteni. Rude. Străini. Siguranța lor depinde de dumneavoastră. Nu faceți astfel încât să depindă de mine. Toți sunt câini pentru mine.

Se întoarse și dispăru în întuneric.

Capitolul 7

Titus stătea în picioare pe verandă ca și cum abia ieșise din casă și ar fi uitat pentru ce venise. Se holba la fântâna tăcută din curte și asculta zgomotul mașinilor care porneau pe aleea din fața casei. El auzea portiere trântindu-se, iar zgomotul motoarelor se estompa pe măsură ce mașinile își croiau drum în jos pe deal și în întuneric.

Se întoarse și se uită la câini. Doamne! Trebuia să gândească. Trebuia să aibă capul limpede. Trebuia să analizeze lucrurile până când ajungea la concluzii logice.

După ce păși pe deasupra primului câine, îngenunche și băgă mâinile pe sub acesta. Era cald și moale și îmbibat în sânge. Titus evită să se uite la capul lui. Când îl ridică, simți densitatea ciudată a morții, un lucru ciudat pe care îl știa dinainte despre animale: acestea păreau cu mult mai grele după ce mureau.

Purtă câinele de-a lungul curții, pe aleea de dafini de munte și apoi mai departe în întuneric, unde o cărare largă, înclinată, conducea în jos către livadă. Ajuns în partea din spate a livezii, unde singura lumină era strălucirea reflectată a sclipirilor orașului ca un halo peste culmile dealurilor, puse câinele jos pe un petic drept de iarbă de Bermuda. Apoi se întoarse după al doilea câine, pe care îl aduse pentru a fi îngropat.

Cu un târnăcop și o lopată pe care le luă de la locul de construcție al rezervorului, începu să sape în pământul argilos,

o sută de metri mai departe. Îi luă aproape o oră pentru a face o groapă suficient de adâncă ca să descurajeze coioții și pisicile sălbatice să-i dezgroape cadavrele și apoi întinse cei doi câini, unul peste altul și umplu groapa cu pământ.

Când termină treaba era scăldat în sudoare, hainele-i erau distruse, pătate cu praf și sânge de câine, toate amestecate într-o crustă scârboasă. Duse înapoi târnăcopul și lopata, la locul de construcție al rezervorului, după care se întoarse spre casă, de unde luă un furtun și spălă bălțile de sânge înnegrit de pe verandă.

Traversă curtea și se duse spre zidul care înconjura piscina. În spatele piscinei se găseau cabine de duș și vestiare, precum și o magazie mare în care se țineau mesele și scaunele și alte accesorii care erau folosite pentru distracții.

Ajuns la vestiare, își scoase hainele și încălțările pline de noroi și le aruncă în pubela de gunoi. Gol, se duse la mașina de gheață aflată în foișorul din spatele piscinei, umplu o găleată de plastic cu gheață, pe care o aruncă în piscină. Făcu acest lucru de mai multe ori, până când mașina de gheață se goli. Apoi se aruncă în piscină. Înotă încet patru lungimi de bazin, înainte și înapoi printre pungile de gheață care pluteau, încercând să își limpezească gândurile. Odată ce ieși din piscină, se îndreptă către un șezlong și se așeză. Încerca să rememoreze ce se întâmplase. Pentru un moment, gândurile sale pur și simplu nu se puteau aduna. Nu putea să întrevadă nici o soluție. Își dorea doar să o sune pe Rita și să îi audă vocea. Dar nici nu se punea problema. Nu avea încredere în sine că își putea ascunde emoțiile și ar fi făcut-o să devină suspicioasă – poate chiar ar fi speriat-o – și fără să aibă vreun plan viabil ar fi fost pur și simplu iresponsabil.

Dacă ar fi fost să creadă amenințările acestui tip, atunci nu avea nici o scăpare. Nu avea opțiuni. Dar Titus considera

acest lucru ca fiind de neconceput. Exista întotdeauna o cale de a ieși din impas, nu-i așa?

Cum să fi știut Alvaro dacă el contacta pe cineva? În mod evident avea un fel de echipă pentru acțiuni de intimidare și execuții. Cât de hotărâtă putea fi? Cu siguranță că plasase microfoane în casă. Telefoanele erau probabil ascultate. Și nu era nevoie de un geniu ca să interceptezi telefoanele mobile. Fusese oare și urmărit?

Totuși, să nu facă nimic era în afara oricărei discuții. Alvaro îi spusese: chiar dacă totuși contactezi autoritățile polițienești și poți să te ascunzi de mine temporar... Deci, poate că supravegherea lui nu era atât de infailibilă pe cât voia să-l lase să creadă. Cu siguranță ar fi dorit ca Titus să creadă că el, Alvaro, era peste tot în jurul lui, că nu ar putea nici măcar să aibă o variație de puls fără ca Alvaro să afle; dar dacă acest lucru nu era adevărat? Oare trebuia ca Titus să meargă înainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Este un joc de noroc, spusese Alvaro.

Titus stătea în fotoliu și își amintea această remarcă. Un joc de noroc. Ei bine, acolo unde este un joc de noroc există și o șansă, nu-i așa?

Se ridică în picioare, căutând mijloace de rezolvare a situației. Fără poliție. Fără FBI. Fără agenții specializate. Pe neașteptate, Titus își aminti de un tip. Cu patru ani în urmă, una dintre angajatele sale fusese răpită din parcarea companiei CaiText. Era o răpire cu reținere de ostatici (în urma unei căsnicii nereușite care luase o turnură neplăcută) și durase câteva zile. Printre diferiții consultanți ai poliției care participaseră la acțiune era și un tip numit Gil Norlin. Lui Titus nu-i fusese niciodată clar cine îl introdusese în cazul respectiv sau cui i se subordona, însă aflase că Norlin se învârtea întotdeauna prin preajma evenimentelor importante. Niciodată complet implicat. Niciodată nu avea vreo autoritate. Cu toate astea,

Titus observase că oamenii îl consultau, chiar și agenții FBI, dar întotdeauna pe tăcute, de-o parte.

Titus aflase mai târziu că fusese un fost ofițer CIA, acum retras. Un consultant. El își amintea că îi lăsase cartea sa de vizită, evitându-i atunci privirea.

Titus se îndreptă către casă. Îmbrăcat în halat, scormoni vreo douăzeci de minute prin birou înainte de a găsi vechea carte de vizită într-un Rolodex vechi, pe fundul unui sertar. Își privi ceasul. La această oră, pe drumurile sinuoase de pe dealurile împădurite nu prea circula nimeni. Chiar și Titus ar fi fost în stare să observe dacă îl urmărea cineva. Pe de altă parte, chiar nu conta. Chiar și cu tehnologia avansată din zilele noastre, un apel de la un telefon public ales la întâmplare era încă un apel sigur. Chiar dacă oamenii lui Alvaro aveau un dispozitiv de supraveghere pe Roverul lui Titus și chiar dacă aceștia știau că dădea telefon, nu ar fi putut să știe pe cine suna sau despre ce vorbea. Alvaro specificase fără implicarea poliției. Dar el era conștient că Titus trebuie să facă o mulțime de aranjamente cu diferite persoane pentru a putea strânge banii pe care îi cerea Alvaro. La fel de bine, Titus ar fi putut să își sune bancherul, brokerul, contabilul sau avocatul. Cu siguranță că aceste conversații puteau să fie private și nu erau considerate ca o violare a interdicțiilor de comunicare impuse de Alvaro. Oare prin instrucțiunile sale, Alvaro îi sugerase lui Titus că nu va mai putea avea niciodată o conversație privată? Acest lucru pur și simplu nu părea realist. Merita riscul să forțeze puțin lucrurile, pentru a vedea cât de strâns era de fapt lațul pe care acest tip îl aruncase în jurul lui. Apucă iute cartea de vizită din Rolodex, aruncă pe el câteva haine, încuie ușa – simțindu-se stupid, având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase – ieși afară și se urcă în Range Rover. Îi luă numai zece minute pentru a coborî drumurile șerpuite și înguste din jurul casei sale până la singuraticul magazin aflat la o intersecție izolată,

în pădure. Nu observase pe nimeni urmărindu-l, până acum, deși își dădea seama că aptitudinile lui de contraspionaj lăsau de dorit. Nu existau alte mașini aici. Încercă să sune de la un telefon public de afară. Numărul fusese schimbat. Formă noul număr. Nimeri peste un mesaj înregistrat care îi dădu un alt număr, de la care primi un număr de telefon mobil, unde găsi un mesaj înregistrat care îi ceru să lase un număr de telefon public și să precizeze dacă era vorba despre o urgență. Făcu ambele lucruri. Agitat, se așeză în Range Roverul cu fereastra coborâtă astfel încât să poată auzi dacă sună telefonul, uitându-se în același timp în magazinul luminat. Nu era nimeni înăuntru în afară de vânzătorul din tura de noapte. În apropiere, nu erau alte mașini parcate. Cei doi, femeia de vârstă mijlocie vizibilă în lumina fluorescentă, privind în gol de pe scăunelul ei din spatele casei de marcat, și Titus, uitându-se la ea din locul său solitar, întunecat, erau ca doi magneți opuși, atrași de diferențele dintre ei. Metafore în alb și negru pentru cei rătăciți.

Când sună telefonul, Titus ieși într-o clipă din Rover și ridică receptorul la cel de-al treilea sunet al soneriei.

– Da?

– Alo, sunt Titus Cain. Ne-am întâlnit cu vreo patru ani în urmă. Era vorba despre acea răpire...

– Da, îmi amintesc.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Care este situația?

– Extorcare. Amenințări cu moartea dacă chem poliția. Acest apel este un mare risc.

– Cum au fost făcute amenințările? Prin scrisoare?

– Trei bărbați înarmați au apărut în casa mea în urmă cu aproximativ o oră. Mi-au împușcat câinii chiar în fața mea și mi-au dat ultimatumuri.

– Dă-mi adresa la care te afli chiar acum.

– Îmi imaginez că sunt probabil urmărit. Mașina este probabil...

– Atâta timp cât nu porți personal un microfon suntem în regulă.

Titus îi dădu adresa.

În scurt timp, agentul sosi în fața magazinului, și Titus porni cu Gilbert Norlin cu mașina sa pe drumurile șerpuitoare și împădurite ale dealurilor, după ce acesta făcuse manevrele necesare pentru a se asigura că nu erau urmăriți. Titus își dădu seama că era incapabil să vorbească. Norlin nu îl presa și păstrară liniștea pentru o vreme. Starea sa de confuzie cu limba legată îl jena pe Titus, dar efectiv nu putea să rostească nimic. În sfârșit putu să-și controleze vocea și începu să-i relateze lui Norlin totul, cronologic, atât de detaliat cât putea să își amintească.

Imediat ce termină de povestit, ajunseră la un șantier pustiu al uneia dintre sumedeniile de case noi care se aflau în construcție pe dealuri. Ieșiră din mașina lui Norlin și se plimbară către fundația unei casei unde abia se turnase structura. Se așezară pe fundație, înconjurați de mirosul de cherestea, beton și pământ proaspăt săpat.

Acum Norlin era cel care rămase tăcut. Titus aștepta cu inima bătând ca și cum ar fi încercat să depășească ceea ce era sigur că va fi cruda evaluare pe care Norlin o va face problemei sale.

În cele din urmă, Norlin întrebase:

– Cât de dificil ar fi să faci ceea ce dorește el, să transferi banii?

– Depinde cât de mult cere la început. Am, nu știu exact, o sumă frumușică în valori pe care le pot utiliza imediat. Aș pierde ceva, dar pot să o fac. Dincolo de asta ar trebui să vând părți din companie. Va părea foarte ciudat pentru... la naiba, pentru toată lumea. Am construit CaiText în baza unor practici de afaceri precaute, conservatoare, pentru numele lui Dumnezeu. Am o reputație în sensul ăsta. Cu numai șase luni

în urmă, după ani de planificări, am oferit tuturor directorilor de divizie posibilitatea să cumpere acțiuni ale companiei. Cu un singur om, care a fost alături de mine chiar de la începuturile companiei, totul a funcționat minunat în acești ani. Dar dincolo de asta, cu șase luni în urmă am făcut un împrumut uriaș pentru programul nostru de extindere – un program pe care l-au planificat și mi l-au propus toți directorii de divizii. Toată lumea este încântată de el și suntem convinși că va aduce mari beneficii. Acum îți poți închipui ce întrebări se vor naște dacă încep să schimb proprietățile astfel încât să arunc milioane de dolari pe investiții în străinătate? Nu va funcționa.

– Dar nu ai încă instrucțiuni specifice, spuse Norlin. Nu știi care sunt cerințele imediate.

– Nu.

Norlin nu spunea prea multe, iar asta îl făcea pe Titus să devină nervos și îl nemulțumea profund.

În licărirea reflectată de luminile orașului peste râu, Titus putea să-l vadă suficient de bine pe Norlin pentru a-și aminti de el cu patru ani în urmă. De înălțime medie, avea părul rar și o față fără o linie clar definită a fălcilor. Umerii lui erau rotunjiți, cu o tendință spre o ușoară cocoașă.

Norlin clătină din cap.

– Nu pot să te condamn pentru că nu te-ai dus la FBI. Nici eu nu m-aș fi dus. Dar nu asta este ceea ce și-ar dori ei să-ți spun. Înțelepciunea convențională spune că este cu atât mai bine pentru cel amenințat cu cât FBI-ul este informat mai repede. Norlin se așează mai comod cu palmele așezate pe marginea fundației, cu privirea ațintită asupra lui Titus. Această treabă nenorocită nu-mi pare deloc convențională, spuse. Știi care este procentajul de prindere a răpitorilor în Statele Unite? Nouăzeci și cinci la sută. Asta din cauză că cea mai mare a treburilor de genul ăsta nu se întâmplă de obicei în State. Oamenii care se implică în așa ceva sunt singuratici,

cazuri emoționale cu care poți începe treaba. Vorbim de cazuri de prăbușiri emoționale ale unor indivizi. Nebuni care cred că își vor rezolva în mod magic problemele triste ale vieților lor lipsite de sens, prin furtul vieților altor ființe umane. Făcu o pauză. Dar dacă răpirile din State ar fi precum cea preconizată pentru persoana dumneavoastră, acel procent de nouăzeci și cinci la sută ar fi spulberat. De ce? Pentru că este vorba de o afacere și dușmanii care vă amenință nu sunt niște nebuni. În orice caz nu în sensul în care vorbesc eu. Treaba asta cu câinii a fost o promisiune despre ce sunt în stare să facă. Poți pleca de la premisa că acești oameni sunt hotărâți să-și atingă scopul propus.

– Atunci asta este? Lui Titus nu-i venea să creadă. Asta este? Trebuie să fiu pregătit să arunc șaizeci și patru de milioane?

– Nu, nu am spus asta.

– Atunci ce dracu' trebuie să fac?

Norlin nu răspunse nimic. Se gândea, și faptul că nu dădea încă ordine, că nu derula un plan de acțiune, că nu îi dădea lui Titus persoane pe care să le contacteze, îl speria de moarte pe acesta. Norlin era pentru Titus echivalentul unicului telefon dintr-un serial polițist, și acesta nu se ridica la înălțimea așteptărilor.

Titus își șterse transpirația de pe o parte a feței. Nu asta era ceea ce dorea. Ar fi vrut ca Norlin să-i dea asigurări, să aibă răspunsuri. Simțea că i se strânge inima în piept; că nu mai are timp; era disperat.

– Eu nu îți pot fi de folos, spuse Norlin.

Dumnezeule!

– Nu pot. De oriunde ar veni acest tip – Columbia, Mexic, Brazilia – este dintr-o altă lume. Crede-mă, acești oameni nu respiră același aer ca noi. Ascultă, anul trecut, numai în Columbia,

s-a plătit aproape un miliard de dolari ca răscumpărări pentru răpiri. Afacere mare. Și nu poate să devină mai serioasă de atât.

Norlin clătină din cap, gândindu-se.

– Din câte îmi dau seama eu, asta este un fel de operațiune hibridă. Nu știu. Nu am auzit niciodată ca lucruri de genul ăsta să se întâmple în State. Nu am auzit vreodată să se ceară atât de mulți bani. Nu am auzit niciodată ca ei să aștepte transferul banilor printr-o modalitate legală.

Vocea sa era plată. Nu se ambala din cauza asta, pur și simplu prezenta faptele.

– Să omori prieteni, familie, pentru a avea pârghii de negociere, astea sunt chestiuni de rutină în America Latină, India, Filipine, Rusia, în acele locuri, da. Dar aici în State? La naiba! Nu îmi dau seama la ce se gândesc. Este cu mult mai mult decât o încercare. Este greu de crezut.

Lui Titus i se păru că aude un licăr de speranță.

– Deci crezi că toată treaba asta poate să nu fie nimic altceva decât o uriașă cacealma? Crezi că blufează? Dacă sar cu ceva bani consideră că a dat lovitura? Și dacă nu, pur și simplu o să dispară? A făcut o încercare și chiar nu îl costă nimic să încerce.

– Nu. Norlin reveni foarte repede. Nu asta încerc să-ți spun. Trebuie să crezi ce spune tipul ăsta. Clătina din cap. Toate s-au mișcat mai repede în ultimii doi ani. Condițiile sunt mult mai dificile pentru orice, terorism, criminalitate internațională. Polițiile locale și federale lucrează tot mai intens, comunitatea agențiilor de informații e din nou în tranșee. Totul este dus la extrem. Privind retrospectiv, știm că urmează să fim martori ai unor acțiuni incredibile împotriva semenilor noștri pe care n-am fi crezut că le vom trăi vreodată. Ăsta este genul de acțiuni de care ne este frică. Și partea cea mai proastă în toată povestea asta este că pur și simplu nu suntem pregătiți să facem față unor acțiuni atât de afurisit de brutale.

Capitolul 8

Titus se întoarse și se așeză din nou pe fundație, la câțiva pași de Norlin. Se simțea puțin ametit, gândurile lui alternau rapid între uluire, neîncredere indiferentă și atacuri frenetice de panică. Dorea să se ridice din nou în picioare. Voia să se plimbe. Dorea să fie în stare să gândească metodic. Avea nevoie de mai mult aer. Voia să se trezească.

– O să îți dau câteva sfaturi, spuse Norlin. În situația asta, vor pune foarte multă presiune pe tine, intenționat, ca să iei decizii rapide. Și va trebui să le iei. Nu ai de ales. Sau nu vei avea de ales. Dar va fi foarte dur pentru că uneori – și e vorba doar de șanse, cu care nu te poți lupta – uneori vei lua deciziile greșite. Iar consecințele vor fi foarte dureroase.

– Ce înseamnă asta mai exact?

Titus dorea să i se vorbească pe șleau, să i se dea vești rele în alb și negru.

– Înseamnă că, după ce vei executa un ordin, va trebui să-l uiți cât mai repede. Dacă vei începe să te tot gândești la cele întâmplate, o să înnebunești înainte ca jocul nemernic în care vei fi implicat să se termine.

– Sunt șanse mari ca oamenii să moară, vrei să zici.

– Gândește-te un pic așa: bărbatul ăsta te pune într-o situație nebună. El a creat-o. Nu tu. Te va forța să faci alegeri care nu te vor încânta. Când se va întâmpla asta, amintește-ți cine a început. Tu doar joci mâna pe care tipul ăsta ți-a servit-o.

Titus lăsă acest gând să se aşeze. Norlin nu-l grăbea. Putea simţi mirosul tufişurilor proaspăt tăiate din jurul lor, al pământului dislocat din coasta dealului pentru locul construcţiei. Putea mirosi pământul, un iz de parfum, un iz, într-adevăr, neobişnuit care îl făcea să se gândească la câinii săi şi la greutatea lor atunci când îi pusese în groapa pe care o săpase în fundul livezii.

– Bine, spuse Titus, înţeleg.

Şi chiar înţelegea, dar nu voia să creadă. Dorea să creadă că putea evita scenariul macabru pe care i-l prezicea Norlin. Dorea să creadă că în cele mai multe cazuri putea fi adevărat, dar el era capabil să îl evite. Îşi închipuia o cale prin care să elimine acest gen de dilemă întunecată.

– Te voi pune în legătură cu cineva, spuse Norlin, ridicându-se.

În lumina difuză a oraşului îndepărtat, Titus îl privi cum păşeşte peste fundaţia de beton şi se îndreaptă spre maşină. Se aplecă înăuntru şi scoase un telefon mobil supradimensionat – Titus presupunea că era codat – şi reveni către fundaţie.

– Trebuie să îţi repet acest lucru, spuse Norlin. Nu aceasta este calea pe care FBI ar dori să se meargă. Ei ţi-ar spune că este iresponsabil. Şi, în mod normal, aş fi de acord cu ei. Dar... El ezită puţin. Adevărul este că, dacă aş fi în poziţia în care te afli tu acum, aş dori ca tipul ăsta să-mi asculte povestea. Şi aş vrea să ştiu ce crede despre asta. Ar putea să-ţi spună: du-te la FBI. Şi atunci ar fi bine să te duci şi nu ar trebui să-ţi faci griji dacă ai procedat corect sau nu. Poţi să crezi ceea ce îţi va spune.

– Dar ar putea să spună altceva, spuse Titus. Şi dacă o face, acţionez în acel sens. Îl cred şi în acest caz?

– Aşa e.

– Unde se află?

– Nu ştiu. Dar sunt pe cale să aflu.

– Ai multă încredere în el?

Era o întrebare și o observație, și o îngrijorare.

– Am lucrat cu el la CIA. Activa deja de multă vreme. Te poți baza pe el, după cum ți-am spus. Face cea mai bună treabă în afara sistemului.

– În afara sistemului. Am nevoie de ceva mai mult de atât.

– E cu câteva grade în afara oricărei ecuații oficiale. Dacă o dă în bară, nu-i suflă nimeni în fund. Este unul dintre cei foarte puțini care știu cum să trateze o situație atunci când este de capul lui. Pe tipii ca el, nimeni nu-i controlează. Și nimeni nu îi ajută la ananghie. E de unul singur. Primește cele mai grele operațiuni, la limită, iar atunci când reușește, serviciile secrete câștigă potul. Și acționează în liniște, cu mare precauție și profesionalism, ceea ce e într-adevăr singura cale de a câștiga. Dar când tipi ca el o pățesc, o pățesc singuri. Pur și simplu dispar. Definitiv.

– Pentru ce fac asta?

– Mulți, mulți bani. Și pentru că nu se pot abține. Sunt dependenți de adrenalină. Sau au demonii lor care nu pot fi satisfăcuți decât punând totul la bătaie de fiecare dată. Ridică din umeri. Sau pentru motive pe care poate numai Dumnezeu le poate înțelege.

– Dar asta este treabă pentru CIA. Culegere de informații. De ce ar fi el interesat de problema mea?

Norlin ridică din umeri.

– Ți-am spus, mulți, mulți bani. Sau poate că are alte motive.

Titus se gândi la asta.

– Și în cazul acesta, tu crezi că asta e singura variantă, cu acest tip care... este bun la treburile făcute în afara sistemului?

– Ascultați, domnule Cain, poate nu sunt în măsură să vă dau sfaturi în legătură cu ce se întâmplă aici, dar pot să vă promit asta: acest Alvaro nici măcar nu știe că există un sistem

prin care poate fi contracarat. Credeți-mă, dacă îl pot găsi, veți avea mare nevoie de tipul ăsta.

Fără să mai spună ceva, Norlin se întoarse și se îndepărtă, către mașina sa, pe poteca neasfaltată care ducea de la locul construcției la drumul de sub deal. Titus îl putea auzi murmurând în întuneric.

Titus se ridică și își scutură umerii pentru a elibera tensiunea acumulată. Își aruncă ochii deasupra văii. Orașul nu se vedea de aici, dar putea distinge o porțiune din lacul Austin, unde suprafața apei strălucea în lumina reflectată. Se simțea dezolat. Izolat. Cu totul pierdut. Pădurea din jurul locului construcției era deasă și, când se uită în sus către cerul luminat, putu să vadă vârful arborilor semeți care îl înconjurau. Rămase cu ochii către cer pentru o vreme, destul de mult pentru a pierde noțiunea timpului. Pe neașteptate, fu trezit de vocea lui Norlin.

– Ești norocos, spuse Norlin, venind din întuneric.

Titus rămase surprins să-l vadă pe Norlin din nou, pășind și întinzând mâna, oferindu-i telefonul mobil.

– Se întâmplă ca tipul recomandat să se afle prin apropiere, explică Norlin. În San Miguel de Allende, Mexic. Se numește Garcia Burden.

Titus luă telefonul greu și îl duse la ureche la timp pentru a auzi o sonerie și apoi:

– Titus Cain?

– Da, chiar el.

– Garcia Burden. Gil mi-a spus în mare despre ce e vorba. Dacă e ceea ce pare a fi este extraordinar, mă interesează.

Surprinzător, vocea sa era caldă, deși Titus nu avea păreri preconcepute cu privire la glasul persoanelor care i-ar defini ca oameni. Avea un pic de accent, dar Titus nu își imagina ce ar putea fi. Garcia. Nu, nu era hispanic, accentul, în orice caz nu era ca al lui Alvaro. Era ceva cu totul diferit.

– Dacă? replică Titus. Și de ce nu ar fi?

– Cine știe? spuse Burden criptic. Dar oaspetele tău nu este cine spune că este. Schema lui este complexă și necesită multă experiență în lucruri de genul ăsta. Deci sunt aproape sigur că folosește un nume fals, ceea ce înseamnă că se află pe listele de supraveghere internațională a frontierelor. Probabil că a intrat în State ilegal. Asta e important și explică povestea recompensei.

– Cum așa?

– Este prea precaut ca să fi venit cu un pașaport fals. E prea riscant cu noile tehnici informatice și nu numai. Acest gen de oameni nu ar intra în State în condițiile obișnuite în care ar pătrunde orice imigrant ilegal. Probabil că s-a lucrat mult la această operațiune. A venit aici pentru lovitura finală... ca să spunem așa.

Burden părea să fie călare pe situație.

– Cât timp ai, înainte să se întoarcă la tine?

– N-a spus.

– Ar putea fi foarte curând. Și nu ți-a dat nici un fel de instrucțiuni?

– Nu.

– Deci nu există reguli pe care să le încalci, încă.

– Mi s-a spus să nu contactez nici o agenție de aplicare a legii.

– Ei bine, el m-ar considera în această categorie dacă ar ști de convorbirea noastră pentru că deja i-ai încălcat regulile. Această conversație ar justifica aplicarea primei lovituri.

Cuvântul *lovitură* îl pocni pe Titus ca o bâtă de baseball în cap. Dumnezeule! Era uimitor să audă acest cuvânt, nu se aștepta ca el să fie rostit așa de curând. Dar atunci el credea cu adevărat că Alvaro va începe să omoare oameni dacă Titus nu-i va urma instrucțiunile?

Burden răspunse tăcerii uimite a lui Titus.

– Nu, nu face această greșeală, domnule Cain, spuse el. Acest om nu amenință, acționează fără reținere. Probabil că ți-a spus asta chiar el. Așteaptă cu nerăbdare prima șansă ca să-ți demonstreze cât de repede va reacționa la reticența ta de a-i urma instrucțiunile.

– Atunci îl cunoști.

– Nu știu. Dar cunosc tipul de oameni pe care îl reprezintă. În acest sens, da, îl cunosc. Burden schimbă brusc tonalitatea glasului. Vreau să lucrez cu tine la acest caz, domnule Cain. Te interesează?

Titus privi spre Norlin, dar nu putu să citească nimic dincolo de figura întunecată.

– Desigur că sunt interesat, dar trebuie să mă gândesc la asta. Nu voi decide acest lucru chiar acum.

– Te întreb numai dacă ești interesat să discutăm.

– Da, bineînțeles că sunt.

– Nu avem prea mult timp. Ar trebui să vii mâine.

– Acolo? San Miguel?

– Da. Trebuie să fii aici când vorbim. Trebuie să îți arăt anumite lucruri, să-ți explic. Arhivele mele sunt aici. Nu pot să le duc în altă parte.

– Dar dacă încearcă să ia legătura cu mine cât timp sunt plecat?

– Îți voi spune cum să gestionezi situația asta.

– Nu știu dacă voi reuși mâine. Sistemul meu de securitate este ruinat și trebuie să aduc pe cineva care să înceapă să-l pună din nou la punct.

– Ți-a menționat să nu chemi personalul de securitate?

– Nu. Titus se înfioră. Asta este o altă încălcare a regulilor? Era de așteptat să trăiască cu Alvaro ascultând fiecare cuvânt care se rostea în propria casă? Nu putea să o facă. Nu voia să o facă. Nu a specificat să nu fac asta.

– Eh, atunci ai o alegere de făcut. Obișnuiește-te cu asta sau fii pregătit să suporți consecințele, dacă există.

– Nu pot trăi așa.

– Bine. Cunoști oameni care pot face asta pentru tine?

– Sunt proprietar al unei companii de software. Lucrăm constant cu sisteme electronice de securitate.

– Vei avea nevoie de niște oameni cu înaltă specializare, domnule Cain. Ai un tip de problemă foarte deosebită. Sunt convins că realizezi asta.

Rahat! Titus se simțea idiot de naiv. Trebuia să înceapă să gândească altfel.

– Domnule Cain. Asta este ceea ce fac. Lasă-mă să trimit pe cineva la tine. Sunt la curent cu ultimele tehnologii. Cunosc jocul. Bine?

– Da, spuse Titus. De-acord.

– Vor fi mâine acolo, spuse Burden. Atunci, vei veni mâine aici ca să putem vorbi?

– Mda.

– Vorbești spaniolă?

– Nu.

– Nu contează.

– Ce ai vrea să fac, doar să zbor până acolo?

– Nu. Îți voi trimite instrucțiuni. Și domnule Cain, trebuie să înțelegi chiar acum că nimic nu mai este „doar" ceva de acum încolo. Din acest moment ești o excepție de la regulile generale aplicabile la orice.

Miercuri
A doua zi

Capitolul 9

Peste noapte îi fusese imposibil să doarmă cât de cât mulţumitor. Titus se întinsese în pat şi privea dealurile negre pe fundalul de cobalt al cerului întunecat, rămânând aşa până când soarele se rostogoli peste curbura pământului, spulberând noaptea din calea sa.

În dimineaţa următoare, la nouă şi un sfert, o dubiţă şi o camionetă fără însemne trasera pe aleea lui Titus. Se opriră într-un intrând mare înconjurat de un gard viu înalt, care separa zona de parcare de restul oraşului.

Mark Herrin era un tânăr tăcut, cu părul prins în coadă şi cu un zâmbet cald. Era cu un cap mai înalt decât Cline, partenerul lui, care avea o tunsoare îngrijită în stilul frăţiilor şi un tatuaj negru care se ivea pe sub gulerul alb al cămăşii, de-a lungul venei jugulare stângi.

Se prezentară, după care Herrin spuse:

– Garcia spunea să presupunem că totul în casă este supravegheat.

– Nu sunt sigur de asta, rosti Titus. Dar ştiu că sistemul de securitate a fost păcălit.

– O să facem o curăţenie sănătoasă, spuse Herrin cu un fel de indiferenţă leneşă. De fapt, deratizarea unui astfel de loc necesită o grămadă de echipamente. Va trebui să mutăm

anumite obiecte înăuntru. Unele chiar mari. Privi în jur la împrejmuirea gardului viu. E o mare şansă să ai o astfel de protecţie. Ştii, nu-mi place să lucrez sub supravegherea permanentă a adversarului, spuse el, aruncând o privire peste vale, spre râu.

– Deci crezi că reşedinţa este supravegheată? întrebă Titus.

– Dacă eşti o ţintă, atunci eşti în vizor permanent, spuse Herrin simplu. Dacă tipul ăsta e serios, atunci nu e loc pentru jumătăţi de măsură.

Stăteau acolo între alee şi verandă în timp ce Herrin verifică atent cu Titus informaţiile pe care i le dăduse Burden după care îi puse o mulţime de întrebări suplimentare.

– Bine, spuse Herrin după un timp. Trebuie să mergem înăuntru şi să aruncăm o privire. Acum, când vom începe să localizăm microfoanele şi să le dăm afară, ei îşi vor da seama. Deci, după ce îl vom lua pe primul, probabil că le vom atrage atenţia. Dar nu e nevoie să îi şi prevenim, totuşi. Deci, când intrăm înăuntru haide să nu vorbim despre ce urmează să facem, bine?

Titus îi conduse înăuntru şi le prezentă casa. Odată ce îşi făcură o idee despre topografia locului, Titus îi lăsă singuri să bântuie prin casă şi să analizeze dimensiunile lucrării pe care o aveau de făcut.

Amintindu-şi ce-i spusese Herrin despre locuinţa care este supravegheată, Titus merse în jos pe alee spre locul în care lucrătorii în piatră se uitau la bazin. Veneau în fiecare dimineaţă imediat după răsărit pentru a începe munca înainte să dea căldura, utilizând codul de intrare de la porţile din faţă ale proprietăţii. Titus se folosea de aceşti oameni de mulţi ani ca să efectueze diverse lucrări în jurul proprietăţii, dar acum nu se simţea confortabil cu cineva care avea accesul atât de liber.

Se opri în umbra stejarului, vorbi cu Benito, maistrul, și îi spuse că urma să aibă altă echipă pe proprietate pentru rezolvarea unor probleme electrice și nu dorea să aibă atât de mulți oameni și mașini în același timp. Îi mai spuse că va acorda echipei lui Benito două săptămâni de vacanță plătită – începând chiar din acel moment. Când vor reveni la fața locului, vor relua activitatea de unde o întrerupseseră.

Benito rămase surprins, deoarece două săptămâni de vacanță plătită puteau da naștere la o mulțime de nedumeriri. Titus îi strânse mâna și se îndreptă înapoi spre casă. Putea auzi în spatele lui echipa care-și încărca sculele în camion.

Titus se întoarse în bucătărie și își privi ceasul. Mai avea la dispoziție aproape trei sferturi de oră înainte de plecare. Își luă telefonul mobil și ieși afară pentru a o suna pe Carla Elster, asistenta sa de la CaiText.

– Carla, ascultă, nu am întâlniri la care trebuie neapărat să ajung pentru următoarele câteva zile, nu-i așa?

– Nu este nimic în agenda dumneavoastră în afara întâlnirilor obișnuite săptămânale cu șefii de departamente, spuse Carla. Dar, oh, Matt Rohan a sunat ieri după-amiază târziu și dorea să vă vadă pentru o jumătate de oră, azi, când ați avea timp. Nu mi-a spus despre ce e vorba. Ca de obicei. Și Donice McCafferty a sunat pentru a stabili o întâlnire. Bănuiesc că dorește să vă întrebe dacă CaiText va sponsoriza din nou turneul lor de caritate din această toamnă. Și trebuia să vă reamintesc că se organizează o petrecere de pensionare, vineri, pentru Allison Daly de la contabilitate.

În viața Carlei nu existau mișcări inutile sau momente pierdute. Era disciplinată, concentrată, organizată și devotată companiei. Trebuia să fie în priză mereu pentru că, altfel, viața ei și viața lui Titus s-ar duce naibii. Sau cel puțin ea era convinsă că asta s-ar întâmpla.

Carla fusese asistenta lui din clipa când semnase documentele corporației pentru a porni CaiText. Până o întâlnise pe Rita, Carla fusese singura persoană de care era dependent pentru a primi o a doua părere de încredere și o perspectivă onestă, care să-i corecteze busola în orice chestiune care-l preocupa la un anumit moment. Era ca o soră pentru el.

– În regulă, bine, dacă ai putea să amâni toate astea pentru moment, aș aprecia foarte mult.

– Să amân? Pentru cât timp?

– Câteva zile, poate. O să fiu indisponibil pentru vreo două zile.

Pauză.

– Bine. Pauză. E totul în regulă?

– Da, sigur.

Se opri. Era tentat, extrem de tentat, să-i spună ceva, să elibereze o parte din presiunea pe care o simțea, dar își aminti de cuvintele lui Alvaro: „Nu vreau ca cineva să fie suspicios... Acesta este lucrul cel mai important. Nu pot să-ți subliniez asta suficient".

– Titus, spuse ea, ce se întâmplă?

La patruzeci și șase de ani, Carla era o mamă a două gemene, care în curând urmau să înceapă primul lor an la Universitatea Vanderbilt. Bărbatul ei o părăsise în urmă cu șase ani, când fetele erau în clasa a șasea. De atunci, Carla își mobilizase imediat mintea și își transformase întreaga viață în a-și sluji odraslele. Era hotărâtă să facă totul fără soț, și reușise. Doar nu era să-și lase viața să se destrame în absența lui. Un bărbat care fusese în stare să-și lase soția și fetele tinere să se descurce singure nu era oricum prea valoros, decisese ea. N-avea să-l lase ea să fie. Titus o ajutase să treacă cu bine peste necaz. De câte ori avea nevoie să își ia liber de la muncă pentru evenimentele școlare ale fetelor, nici măcar nu mai era nevoie să întrebe. Îi mărise substanțial salariul pentru a

compensa pierderea a jumătate din venituri și se asigurase că fetele vor avea joburi de vară la CaiText astfel încât Carla să nu trebuiască să-și facă griji pentru ele în timpul zilei.

Bărbatul ei îi lăsase locuința din West Lake Hills fără să crâcnească. Faptul că el nici măcar nu se gândise că merită să lupte pentru asta o înfuriase la culme. Și nici măcar nu comentase prea mult despre valoarea pensiei alimentare pe care i-o ceruse. Era atât de grăbit să se mute împreună cu noua sa iubită încât practic fugise de tot ceea ce construiseră împreună în peste paisprezece ani de căsătorie.

Și apoi mai era Darlene, noua achiziție. Darlene avea jumătate din vârsta Carlei. Era blondă; Carla era brunetă. Era înaltă; Carla nu era prea înaltă. Era sănătoasă, subțire și bine făcută; Carla era de înălțime medie și nu prea bine făcută. Darlene nu lucra; Carla lucrase pentru CaiText pe toată durata căsătoriei lor și le era atât de devotată lui Titus și corporației pe care acesta o crease, de parcă ar fi deținut jumătate din ea. Diferențele izbitoare între cele două femei erau un motiv suplimentar de umilință. Darlene era tot ceea ce Carla nu era.

Dar asta se întâmplase în urmă cu șase ani. Își crease o nouă viață și o nouă personalitate. Construise un cămin stabil pentru fetele ei în timp ce le îndruma cum să înfrunte problemele adolescenței și să reușească în viață. Erau fete bune și mama lor era mândră de ele.

Acum totuși având fetele departe de casă, pentru prima dată plecate la joburile de vară în Denver, pe care Titus le găsise pentru ele, și cu perspectiva apropiată ca ele să părăsească localitatea pentru a urma primul an la universitate, Carla descoperea că se putea bucura din când în când de momente libere, pentru prima dată în ultimii optsprezece ani. Se întâlnea cu un bărbat, Nathan Jordan, care era respectuos, sensibil și iubea compania celor două fete, care de altfel îl plă-

ceau foarte mult. Intra într-o nouă perioadă a vieții ei și se părea că urma să fie o perioadă bună.

– Totul e în regulă cu Rita? întrebă ea.

– Da, totul e bine. Am vorbit cu ea noaptea trecută.

Pauză. O putea simți cum îi ascultă vocea, încercând să citească printre rânduri, ascultând tonul vocii lui.

– Haide, Titus. Ce se întâmplă?

– Sunt puțin presat aici, spuse el. N-are nimic de-a face cu Rita. Este... o problemă de ordin financiar. Și e personal, compania nu este implicată. Dar Rita încă nu știe despre asta. Nu mi se pare corect să discut asta cu tine înainte de a fi avut măcar șansa să vorbesc cu ea.

– Ei bine... e dezastruos? Adică, la naiba, Titus, dă-mi măcar câteva amănunte ca să-mi pot face o idee.

– Cu câteva luni în urmă am făcut anumite... investiții riscante. Tocmai am aflat că au mers prost. Am pierdut al naibii de mulți bani. Mă gândesc cum să tratez chestiunea. Îți pot spune mai multe peste câteva zile. Dar în acest moment, Carla, ești singura persoană care știe despre asta, înțelegi?

– Da, Titus, înțeleg, spuse ea. Și el îi putea auzi simpatia și durerea din voce. Ascultă, îmi pare rău să aud asta. Dacă pot face ceva... voi face tot ceea ce pot.

– Trebuie să te las, spuse el.

Capitolul 10

Asistentul lui Herrin, cel cu tatuajul pe gât, își conduse camioneta în afara proprietății lui Titus, cu geamurile coborâte în căldura dimineții târzii, evident singur, după cum putea vedea oricine. Pe întuneric, Titus era întins într-un compartiment ascuns sub bancheta camionetei, ghicind drumul urmat de mașină după virajele la stânga și la dreapta, pe măsură ce își croia drum în jos pe șoselele sinuoase ale Westlake Drive, îndreptându-se către oraș.

Titus abia dacă înregistră călătoria spre centru. Nu avea cu el haine de schimb, doar laptopul, așa cum îl instruise Burden. Simțea cum îi zvâcnesc tâmplele, reflexele îi erau încetinite din cauza lipsei de somn și nu se putea concentra deloc. Mișcarea echipamentelor din cutiile de scule ale camionetei și mirosul plasticului și al cablajelor electrice îl deranjau.

Cline îl lăsă să iasă la primul nivel al parcării subterane de la Four Seasons, iar Titus luă liftul către nivelul al doilea, unde se întâlni cu doi oameni care îl așteptau lângă o mașină închiriată. Fără prezentări.

În timp ce unul din tipi se îndreptă spre Titus cu un instrument pentru detectarea microfoanelor, celălalt îi deschise laptopul și îl supuse de asemenea unei serii de teste. Mulțumiți, îl instruiră să se întindă pe bancheta din spate a mașinii după care ieșiră din parcare. Câteva minute mai târziu îi spuseră că se poate ridica, iar el se uită afară în lumina strălucitoare

a verii în timp ce se îndreptau spre est, către aeroportul internațional Austin-Bergstrom.

Trecură de intrarea terminalului principal și ocoliră până în spatele hangarelor pentru zborurile charter. Mașina se deplasă apoi pe pista de decolare către un Air King 350 pregătit. Douăsprezece minute mai târziu Titus era în aer. Singur în cabină, privea afară pe fereastră cum pământul se îndepărta. Când să treacă prin norii cumulus, albi, își lăsă scaunul pe spate atât cât se putea. Încă încerca să înțeleagă cum i se putuse întâmpla așa ceva, când adormi.

Trezit de coborârea rapidă a avionului Beechcraft, se ridică la timp în momentul în care atingeau solul. Dincolo de fereastră era o vale îngustă, cu iarbă bogată udată din belșug de ploi de vară, și năpădită de cactuși garambullo și de tufe de acacia cu coroane elegante. Când pilotul întoarse avionul și opri motoarele, Titus văzu un Chevrolet Suburban negru așteptând la marginea pistei izolate. Șoferul era un mexican solid, ascuns în spatele unor ochelari de soare și a unei mustăți, politicos, dar cam tăcut.

În scurt timp, parcurgeau drumul prăfuit din vale. În spatele dealurilor rotunjite din apropiere, Sierra de Morenos se întindea în nemărginirea albastră atât de departe cât putea vedea Titus. În cele din urmă ajunseră la un drum asfaltat cu două benzi și se îndreptară spre sud.

San Miguel de Allende era un mic oraș de deal din centrul Mexicului, la vreo două ore spre nord de Mexico City. Cu o istorie colonială bogată, așezarea era împânzită cu biserici fățoase și case elegante, înghesuite de-a lungul străzilor înguste, uneori în pantă, pavate cu piatră cubică. Era renumit pentru frumusețea sa și pentru multă vreme fusese un loc de retragere favorit pentru scriitorii americani hoinari și pentru artiștii și expatriații excentrici cu trecut dubios. De zeci de ani devenise

o destinație pentru casele de vacanță ale americanilor înstăriți și frecventată și de lumea cosmopolită de pe alte continente.

După ce intrară în inima orașului, dincolo de Jardin, și apoi în sus către cartierele de pe deal, șoferul băgă Suburbanul pe o alee pietruită, cu ziduri simple, scăldate în soare. Opri mașina sforăitoare pe o pantă abruptă și spuse ceva în spaniolă, gesticulând în fața unei porți masive, cu uși din lemn de culoare închisă, făcute într-un zid albastru decolorat. O jacaranda bogată în flori albastre ca niște pete rupte din cer ascundea intrarea. Pe o parte, o bougainvillea strălucitoare se răspândise peste marginea unui zid de piatră, de parcă pietrele ar fi reținut o mare de purpură.

Titus își luă laptopul și ieși din mașină, așteptând ca șoferul să parcheze în capătul pantei înainte de a traversa aleea. Coborî de pe trotuarul în pantă accentuată până la nivelul pragului unei uși de dimensiuni ca de catedrală, bătu în ușă cu ciocanul de bronz de forma unei mâini de femeie și așteptă până ce sunetul se reverberă și muri între zidurile înalte ale aleii.

Foarte curând o indiancă bătrână deschise o ușă de dimensiuni normale, încastrată în ușa mai mare și îi zâmbi cu dinți strălucitori, generos îmbrăcați în aur. Părul ei abundent cu șuvițe negre și gri era despărțit la mijloc în două cozi care-i ajungeau până la talia îngustă. Urându-i bun venit în spaniolă, păși înapoi pentru a-l invita înăuntru, cu o mână maronie apăsată grațios pe pieptarul bluzei albe, care era împodobită cu benzi alternative, late, roșcate și aurii. Fusta ei, o creație uluitoare de cobalt și benzi negre, se termina la doar câțiva centimetri deasupra degetelor ei goale, butucănoase.

Vorbind tot timpul cu el, îl conduse printr-un coridor strâmt către lumina difuză a unei colonade care încadra o curte cu grădină. Curbura arcelor îi îndreptă privirea în sus, unde lumina pestriță filtrată de coroanele arborilor cădea

peste o altă colonadă, de la al doilea nivel. Continuându-și monologul cântat, dar neinteligibil, femeia gesticulă politicos către Titus să aștepte pe o bancă lungă din lemn, de lângă peretele ocru al coridorului adânc. Și apoi dispăru. De-a lungul colonadelor atârnau colivii din lemn cu cinteze bogat colorate și canari. Susurul fântânii din mijlocul curții se contopea cu ciripitul strident al păsărilor.

Tocmai când Titus inspira adânc, fu trezit de o izbucnire de țipete. Printr-una dintre ușile de la al doilea nivel, se strecura vocea unei femei, o inundație melodioasă, staccato, într-o limbă asiatică, oferită cu furie însuflețită.

Apoi liniște.

Încet, păsările, oprite de erupția verbală, reluară concertul. Înainte ca Titus să poată măcar să înceapă să-și imagineze despre ce era vorba, o voce de deasupra lui spuse:

– Bun venit în casa mea, domnule Cain!

Titus recunoscuse vocea și se uită în sus spre partea din stânga a balconului curții.

Garcia Burden își sprijinea antebrațele pe balustrada de piatră, privind în jos către el. Era înalt și uscățiv, iar părul lui întunecat nu mai văzuse un frizer de ceva vreme. Cămașa neagră neîncheiată îi atârna deschisă, cu mânecile suflecate până la coate. Un medalion de aur atârnat de un lănțișor în jurul gâtului balansa peste balustradă.

– Te așteptam, spuse Burden. Sunt niște scări în partea aceea, spuse el gesticulând către o scară de piatră. Trebuie doar să ocolești balconul, zise el legănându-și brațul pe ușa deschisă.

Burden își încheie cămașa în timp ce Titus se apropia de el. Când își strânseră mâinile, Titus constată că erau aproximativ de aceeași înălțime. Dar vârsta lui Burden era dificil de ghicit. Putea foarte bine să fi fost de vârsta lui Titus, dar ridurile de la colțurile ochilor săi căprui erau adânci și îi

ascundeau vârsta. Și mai era ceva în privire care îl făcu pe Titus să mai reflecteze o dată, ceva care îl făcea să creadă că acești ochi văzuseră mai multe lucruri remarcabile decât părea, unele de neînchipuit.

– Pe baza a ceea ce mi-ați spus tu și Gil, rosti Burden, vocea sa liniștită devenind și mai domoală acum că se apropiaseră, m-am oprit asupra a trei persoane. Am aici fotografii.

Se răsuci și îl conduse pe Titus prin ușa deschisă în fața căreia se opriseră mai devreme.

Casa era veche, cu pereți de un metru grosime, tipic pentru arhitectura colonială. Camera în care intrară era uriașă și probabil că demult fuseseră mai multe încăperi în acel spațiu. Deși doar trecură prin ea, îndreptându-se către o altă ușă deschisă în cealaltă parte, Titus observă în fugă imaginile unor birouri și biblioteci antice, o zonă de odihnă cu sofa și fotolii, o masă rotundă de citit, plină de cărți, unele încă deschise, cu un stilou lăsat între paginile uneia dintre ele. Singura lumină din cameră venea prin încastrările adânci ale ușilor și ferestrelor.

În timp ce treceau prin cealaltă ușă într-un alt balcon, Titus își dădu seama că zidul simplu albăstrui care dădea spre alee ascundea de fapt un complex de dimensiuni apreciabile. De acolo priveau în jos spre o a doua curte cu grădină, de două ori mai mare decât prima, înconjurată de câteva construcții cu două etaje, de asemenea legate prin colonade pe două nivele. Copaci înalți de flamboyan lăsau un val dantelat de umbră peste tot ansamblul.

Titus îl urmă pe Burden în prima casă și se trezi brusc înapoi în secolul XXI, ca și când ar fi trecut printr-o poartă a timpului: o cameră lungă, îngustă, dotată cu aer condiționat, cu numeroase computere și servere, cu un ecran de proiecție uriaș și videotelefoane. Prin cameră mișunau trei femei, ocupate cu diverse operațiuni, ignorând intrarea lui Burden.

– Hai să-i arătăm ce avem, spuse el fără a se adresa cuiva anume, și una dintre femeile din apropiere se întoarse și se așeză la computer.

Titus rămase surprins să observe că era o indiancă Maya, cu trăsăturile aplatizate, distinctive și inconfundabile.

În timp ce una dintre femei scria la calculator, Titus le privi pe celelalte două: una asiatică atractivă care părea să aibă aproape cincizeci de ani, cu părul aranjat într-o tunsoare tip bob, îmbrăcată cu o fustă dreaptă neagră, foarte elegantă și cu o bluză gri-deschis; și alta cu bustul mare, de înălțime și vârstă medie, cu trăsături scoțiene-irlandeze, păr șaten și un zâmbet dulce încadrat de ochi albaștri.

Burden stătea în picioare, cu brațele încrucișate, uitându-se la ecranul proiectorului. Când apăru prima fotografie se uită spre Titus. Titus scutură din cap. A doua fotografie. Burden se uită spre Titus. Din nou Titus scutură din cap.

– Oh? Burden părea atât surprins, cât și nerăbdător. Atunci uite-ți omul.

A treia fotografie. Era Alvaro, într-o fotografie granulată, mărită după un mic negativ al unei camere de supraveghere, traversând o stradă – Titus se gândea că ar putea fi Buenos Aires, poate – cu un ziar împachetat sub braț, uitându-se în spate către cameră, deși nu la cameră.

– Da, spuse Titus, el este.

– Cayetano Luquin Becerra, mexican, zise Burden.

Titus era și ușurat, și îngrijorat, în felul în care un om s-ar simți atunci când doctorul îi spune că a identificat într-un final misterioasa boală care îl devorează. Nu își dădea seama dacă era de bine sau de rău.

– Lasă-mă să-ți văd laptopul, spuse Burden. Când Titus i-l întinse, acesta i-l dădu femeii asiatice. O să-l îmbunătățim puțin, explică el. Când ea va termina, toată comunicarea de la acest om către tine va fi direcționată în mod automat și

către noi. El nu va afla. Şi vom crea nişte firewall-uri pentru tine astfel încât comunicarea noastră să fie, de asemenea, sigură.

Se uită la Titus şi mişcă din cap către fotografia uriaşă de pe ecran.

– Veşti bune şi veşti proaste, spuse el. Vino, vom vorbi despre asta.

Capitolul 11

În momentul în care intrară din nou în birou, Titus se aștepta ca Burden să aprindă luminile. În schimb el se îndreptă către o zonă în care se aflau o sofa și niște fotolii, indicându-i lui Titus să ia loc unde dorește. Ambii bărbați se așezară.

– Nimeni – nimeni din lumea mea – nu l-a mai văzut pe Tano Luquin în ultimii trei ani și jumătate, spuse Burden. Tipul care a făcut fotografia pe care tocmai ai văzut-o a fost ultimul care l-a văzut. E mort acum fotograful. Au trecut mai bine de cincisprezece ani de când Luquin a fost văzut ultima oară în Statele Unite. Acest lucru este semnificativ.

– În ce fel?

– Ei bine, nu sunt sigur. Se află aici numai din cauza recompensei substanțiale? *¿Quien sabe?* Ar putea fi așa. Sau poate nu.

Titus stătea pe sofa, cu fața spre zidul din capătul camerei, opus biroului lui Burden, care se afla în spatele acestuia. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina scăzută, observă că o mare porțiune din zid era ocupată de o fotografie în alb-negru de un metru și douăzeci înălțime și de cel puțin patru metri lungime, retrasă în propria nișă, într-o ramă simplă neagră și încadrată de rafturi cu cărți. Imaginea reprezenta o femeie goală, aplecată.

– Uite ce e, nu mi se pare că am timp suficient la dispoziție, spuse Titus, nervos din cauza atitudinii liniștite a lui Burden. De unde apucăm povestea asta?

– Vei primi un dosar complet despre Luquin, spuse Burden. Ca să știi cu ce ai de-a face. Dar, pe scurt, cam astea ar fi chestiunile esențiale. Tano a crescut într-o familie înstărită din Mexico City, cu educație universitară. Nu a fost niciodată cu adevărat interesat de afaceri legale serioase și oneste, iar pe la sfârșitul anilor șaptezeci își îndreptase deja atenția spre afacerile cu droguri. Pe la sfârșitul deceniului se ocupa în Columbia cu diferite comisioane pentru oamenii care își oferiseră serviciile lui Pablo Escobar, devenit deja legendar. Tano avea o adevărată înclinație pentru răpiri și era mereu angajat pentru astfel de servicii, chiar de către oamenii care lucrau pentru Escobar. Experiența lui în *secuestro* a crescut în anii optzeci pe măsură ce nevoia lui Pablo Escobar de a-și disciplina și convinge concurenții era tot mai mare. Dar Tano, dovedind o înțelepciune rară în acest domeniu, n-a lucrat niciodată direct pentru Pablo. S-a asigurat întotdeauna că existau mai multe conexiuni între ei, lăsându-i pe alții să-și asume riscul... și necazurile în caz că totuși ceva mergea prost.

Titus nu avea nevoie să-și miște ochii decât foarte puțin pentru a-și muta privirea de la Burden la fotografie, care îl distrăgea pe măsură ce devenea tot mai clară printre umbrele înconjurătoare.

– Astfel, când imperiul lui Escobar a început să se destrame la sfârșitul anilor optzeci, continuă Burden, Tano a anticipat finalul și a plecat din Columbia. Și-a petrecut începutul anilor nouăzeci în Brazilia. Trăia în Rio de Janeiro de câțiva ani când Escobar a fost în sfârșit ucis la Medellin, în decembrie 1993. Dar Tano fusese ocupat în Rio, etalându-și aptitudinile. Conform Ministerului de Justiție, modul de operare al lui Tano s-a regăsit în toate cele patru răpiri cu cele mai mari recompense, care au avut loc în Rio între 1991 și 1997. Toate țintele erau membri executivi ai unor companii străine și

aceste patru răpiri i-au adus lui Tano un venit frumușel de aproape cincizeci și trei de milioane de dolari din răscumpărări.

– Cât de mari erau răscumpărările cerute?

Burden dădu din cap.

– Interesant. Au crescut în mod constant de la o răpire la alta. Tano începea să-și studieze țintele cu mai multă atenție și ceea ce a aflat despre ele i-a influențat modul de operare a răpirii lor și cererile pentru răscumpărare. I-a influențat modul în care le-a pregătit coșmarurile.

Totul a fost exprimat într-un mod politicos, ca și cum Burden ar fi fost un psihiatru blând care explica motivele pentru regimul terapeutic.

Ocazional gesticula elegant cu mâinile care, observase Titus, aveau o notă neașteptată de eleganță. Uneori își trecea degetele prin păr pentru a îndepărta o privire neconfortabilă.

– Tehnicile lui Tano s-au îmbunătățit, de asemenea, continuă Burden cu o urmă de plăcere în privire, ca și cum se bucura de ceea ce tocmai urma să prezinte. Am să parcurg rapid cele patru cazuri pentru tine. Este important să înțelegi ce este pe cale să ți se întâmple. Numărul unu. Ținta era un manager francez al unei corporații multinaționale. Corporația bagă în joc tipii de la echipa de asigurări contra răpirii recomandată de către compania de asigurări. Negocierile durează trei luni. Răpitorii coboară pretențiile la jumătate din cererea inițială. Personalul echipei de asigurări contra răpirii negociază de mântuială. Victima moare în cursul operațiunii, dar Tano obține 5,3 milioane de dolari. Numărul doi. Președintele unui consiliu de administrație german. De data asta, răpitorii contactează familia, nu corporația. Ei îi conving pe membrii familiei să pună presiune pe corporație, și astfel sunt scutiți de eforturi suplimentare. Dar familia se consultă cu cei de la secția răpiri de la Policia Civil din Rio. Drept urmare, o mână a victimei sosește ca livrare specială. Familia intră în panică.

Pune presiune pe corporație, care este de acord în cele din urmă să plătească șaptezeci la sută din cererea inițială: 8,5 milioane de dolari. Numărul trei. Manager spaniol. Dar de data asta, răpitorii știu că managerul și familia sa sunt acționari importanți ai corporației. Nu se permite participarea asiguratorilor de la departamentul răpiri. Victima va fi ucisă dacă este implicată poliția. Familia este de acord, dar conduce o negociere dură. Astfel că un cumnat, care reprezenta corporația în Buenos Aires, este de asemenea răpit. Nu pentru răscumpărare suplimentară, ci doar pentru a pune presiune pe negocierea inițială. Plătește sau moare. Familia continuă să negocieze suma răscumpărării. Cumnatul, cu mâinile și picioarele legate cu sârmă, este incendiat pe lunga alee privată care duce la proprietatea familiei. Familia plătește nouăzeci la sută din cererea inițială: 16,8 milioane de dolari. Numărul patru. Președinte al unui consiliu de administrație britanic. De asemenea un acționar important și bogat. Răpitorii sunt categorici: fără implicarea celor de la asigurări, fără poliție. Cerere uriașă de răscumpărare. Mai mulți membri ai consiliului de administrație al corporației presează guvernul britanic. Echipa supersecretă pentru Evenimente Speciale sosește fără știrea guvernului brazilian. Dar sunt depășiți de situație, pierd vreo doi oameni, distrug negocierile. Sunt retrași la fel de în secret cum au sosit cu coada între picioare. Dar le-au creat răpitorilor o mulțime de necazuri. Imediat, alți doi angajați ai corporației sunt uciși – într-un accident de automobil. Răpitorii anunță familia că alți angajați ai corporației vor muri (accidental) dacă nu se plătește răscumpărarea. Aceștia plătesc. Răpitorii se retrag cu sută la sută din răscumpărarea pe care au cerut-o: 22 de milioane de dolari.

Când Burden se opri, lui Titus i se păru că vede o expresie mulțumită care arăta că rezumatul cazurilor tocmai îl făcuse să tragă anumite concluzii. Dar, odată cu repovestirea fiecărui

incident, Titus devenea și mai deprimat. De fapt, atitudinea liniștită a lui Burden începea să-l calce pe nervi. Întreaga viață a lui Titus fusese răsturnată cu mai puțin de cincisprezece ore mai devreme și nu era deloc clar dacă mai putea fi salvată. Din această perspectivă, considera sângele rece al lui Burden și aparenta lui lipsă de implicare ca fiind ofensatoare.

– Nu văd nici un motiv nenorocit de optimism aici, spuse Titus. Stomacul i se strângea. Vreau să știu ce naiba crezi că poți obține din toate astea.

Expresia calmă a lui Burden făcu loc la ceva mai sobru, se aplecă peste o margine a mesei și apucă o telecomandă. Peste fotografia lungă de pe perete străluci o lumină, care creștea încet, subtil. Fotografia era uimitoare.

Femeia goală era aplecată spre dreapta, peste fundalul de cărbune și se uita direct la cameră cu o privire tristă, pătrunzătoare. Părul, mai închis decât fundalul, îi cădea peste umărul stâng și se oprea chiar deasupra sânului stâng. Brațul stâng i se odihnea languros de-a lungul liniei fluide a taliei, pe șold, pe coapsă, în timp ce ea se sprijinea pe cotul brațului drept. În mâna dreaptă, răsucită, care se odihnea în poziție egală între sâni și triunghiul întunecat dintre coapse, ținea o maimuță mică, chircită, neagră, atât de incredibil de mică încât era complet cuprinsă în palmă. Această creatură ciudată, speriată, privea către cameră cu ochi supradimensionați, ca și cum ar fi văzut cel mai surprinzător lucru pe care o maimuță îl poate concepe. Coada sa mătăsoasă, de abanos, era înfășurată cu disperare în jurul încheieturii palide a femeii, cu mâinile sale mici adunate într-o atitudine de rugăciune îngrijorată.

– Ea, spuse Burden, este sora managerului spaniol din cazul numărul trei al lui Tano, văduva bărbatului care a fost ars pe aleea de la reședința familiei.

– Iisuse! Titus se holba la femeie. Când a fost făcută fotografia?

– La două săptămâni de la înmormântarea bărbatului ei.

– Ce?

– Ideea ei. Fiecare detaliu.

– De ce?

Burden privi imaginea, o studia ca și cum ar fi fost o imagine de infinită fascinație pentru el, ca și cum și-ar putea îndrepta atenția către ea de fiecare dată și ar găsi-o provocatoare și de o curiozitate durabilă.

– Deseori, spuse el, în ceea ce privește femeile, modul în care își exprimă durerea pentru moartea violentă a unei persoane pe care o iubesc este inexplicabil. Vreau să spun logica modului în care exprimă acest lucru. Este o chestiune deosebit de intimă. Adânc întipărită. Faptul că ea pare, aici, să acționeze într-un fel care este exact opusul a tot ceea ce este privat și personal – dădu din umeri – ei bine, doar pare așa. Noi o înțelegem greșit.

Titus îl privi pe Burden în timp ce studia fotografia și se mira de ceea ce-i trecea prin minte. Își aruncă privirea prin cameră. Peste tot erau înrămate fotografii alb-negru de diverse dimensiuni, atârnate pe pereți, sprijinite pe rafturile de cărți, așezate pe marginile biroului, uneori câte două sau trei amplasate față în față. Toate, toate cele pe care le putea vedea Titus, erau femei, cele mai multe portrete.

– Bănuiesc, oricum, continuă Burden, că, dacă bărbatul acestei femei ar putea ști astăzi ce a făcut ea cât s-a aflat în doliu, ar fi șocat. Incidentul care a provocat in extremis comportamentul ei a fost moartea lui, deci, atâta timp cât el era în viață, nu ar fi putut niciodată să vadă asta... un aspect neobișnuit al psihicului ei.

Se auziră deodată clopote de biserici, întâi unul și apoi altul mai îndepărtat și iar altul, într-o altă direcție și apoi altul. Aerul cânta împreună cu ele.

Burden își întrerupse contemplarea fotografiei și se ridică.

– Doresc ca tu să-ți amintești de această fotografie și povestea ei, domnule Cain. Pe măsură ce ne vom decide cum să-ți rezolvăm problema, la un anumit moment – acest lucru se întâmplă inevitabil – vei fi tentat să crezi că știi cel mai bine cum să te desprinzi singur din acest coșmar care e pe cale să se declanșeze. Te vei gândi că nu ai nevoie să mă asculți pe mine, că tu ai instincte mai bune pentru ceea ce trebuie făcut într-un anumit moment sau altul.

Se opri pentru un moment și aproape că zâmbi, având pe față o expresie pe care Titus nu o înțelese cu adevărat și care îl făcea să se simtă inconfortabil.

– Dacă nu vrei să ajung să privesc cum ți-ar putea reacționa soția la moartea ta, spuse el, privind către fotografie, va trebui să mă asculți, va trebui să faci ceea ce eu îți spun să faci... în felul în care îți spun s-o faci.

Titus se ridică și el, surprins de concluzia abruptă a lui Burden.

– Lalia va veni aici imediat pentru a-ți arăta unde poți să te revigorezi, spuse Burden. Ne întâlnim jos pentru prânz în douăzeci de minute.

Fără vreo altă explicație, Burden îl lăsă pe Titus acolo unde se afla și ieși din birou.

Capitolul 12

Rămas singur în cameră, Titus privi din nou imaginea. Avertismentul mai degrabă creativ al lui Burden era viu și îl luase prin surprinderede simbolistica sa dură. Era exact așa de șocant cum intenționase Burden să fie.

Apucă una dintre cărțile așezate pe masă și citi titlul: *Istoria, Cultura și Religia Epocii Elenistice.* O răsfoi și observă că paginile erau adnotate des cu cerneală roșie. Ridică altă carte: *Roșul spaniol: un studiu etno-geografic al cactușilor Cochineal și Opuntia.* Din nou des adnotat. Se aplecă și privi cartea care era deschisă, cu stiloul așezat în cotor: *Povestea mincinosului: O istorie a falsității.* Din nou cerneală roșie pe margini. Cartea de lângă aceasta avea o duzină de semne de carte care ieșeau dintre foi: *Istoria naturală a sufletului în Mexicul antic.*

Titus rămase surprins. Se așteptase să găsească cărți despre sisteme de informații, criptografie, criminalitate internațională, terorism, trafic de droguri... răpiri. Nici una nu se referea la așa ceva. Dar în mod clar Burden avea resursele lui. Încăperea în care lucrau cele trei femei conținea probabil o cantitate uriașă de informații și își aminti că, în conversația lor telefonică, Burden menționase ceva despre arhivele lui.

O umbră în cadrul ușii îl făcu să-și ridice privirea. Lalia, cu prezența ei impresionantă, stătea acolo și zâmbea. O urmă, călcând desculț în jurul balconului spre partea cealaltă. Îl lăsă singur într-un dormitor spațios în care lenjeria

mirosea a liliac şi urmele din cămin aminteau vag de focurile din noiembrie.

În timp ce ea îl aştepta dincolo de uşă, pe balcon, Titus se spălă, îşi dădu cu apă rece pe faţă şi îşi aranjă părul. Era tentat să o sune pe Rita – era ora cinei la Veneţia –, dar, din nou, nu avea nimic să-i spună cu excepţia faptului că dăduse de un mare necaz. Şi n-ar fi făcut asta.

Îl durea gâtul şi recunoscu începuturile sigure ale unei dureri de cap puternice. Suflecându-şi mânecile cămăşii, se gândi la fotografia văduvei din Argentina şi la maimuţa ei şi la felul în care Burden alesese să o ducă în biroul său, amplasament care de altfel definea locul. Titus era sigur că fotografia exprima mai multe decât îi sugerase Burden prin explicaţia lui. Şi era, de asemenea, sigur că Garcia Burden însemna mai mult decât ar fi putut cineva să înţeleagă într-o viaţă întreagă.

O urmă pe Lalia pe scări în jos, către sufrageria cu deschidere către curte. Aşezat la masă, era servit de două tinere fete indiene care îl îndemnau să înceapă să mănânce. Pentru puţin timp se bucură de mâncare şi de bere. Ecoul ciripitului păsărilor venind dinspre coloane şi contopindu-se în tonurile joase ale fântânii era aproape ca un narcotic, chiar reconfortant. Apoi, pe neaşteptate, această pace momentană i se opri în gât ca un nod şi se regăsi la limita plânsului. Iisuse, ce se întâmpla cu el? Puse jos berea şi se luptă să se controleze, zăpăcit de arsura neaşteptată a unor sentimente intense. Stânjenit, înghiţi în sec. Şi apoi înghiţi din nou.

Pe când se lupta să se calmeze, îl văzu pe Burden venind pe coridor şi intrând în balcon, dinspre curte. Până ajunse în sufragerie, Titus îşi stăpânise deja emoţiile.

Burden se aşează alături de el şi una dintre fete îi aduse un platou cu fructe şi cu felii din tot felul de pepeni. Luă una dintre feliile de lămâie de pe marginea farfuriei şi îi stoarse sucul

peste feliile de pepene. Luă câteva înghiţituri apoi reluă conversaţia lor ca şi cum nu ar fi lipsit nici un moment.

– Am să-ţi spun o anecdotă despre Tano Luquin, spuse Burden liniştit, mestecând o bucată de cantalup. Cu numai câteva luni înainte de a părăsi Columbia pentru a evita să fie implicat în sfârşitul lui Escobar, am văzut modul în care lucrează Tano. Era unul dintre contractele lui Escobar, iar Tano îl obţinuse prin intermediari, desigur. Eram în Medellin pentru o altă afacere, dar văzusem destule din operele lui Tano până atunci ca să pot să le diferenţiez de ale altora. Cultural, ştii, columbienii au legături de familie foarte puternice. Sunt iubitori şi loiali faţă de copiii lor, mătuşi şi unchi, devotaţi ideii de familie. Acest lucru este valabil pentru toate clasele sociale. O caracteristică socială admirabilă, de care orice cultură ar fi mândră. Dar Columbia este o societate a extremelor şi această caracteristică are o latură neplăcută în lumea criminală columbiană. Atunci când o operaţiune criminală necesită violenţă, oricine înţelege că a răni familia unui om înseamnă a răni omul respectiv în cel mai adânc mod posibil. Deci, acest lucru este făcut cu o regularitate şi o predictibilitate dezgustătoare.

Burden mai mâncă puţin pepene, privind contemplativ afară, în curte, sprijinit pe antebraţe. Apoi continuă:

– Este ucisă soţia unui inamic. Fraţii, surorile, copiii lui sunt ţinte ideale. Deseori au loc mutilări oribile şi, uneori, bărbatul este obligat să privească cum se întâmplă toate astea. Întotdeauna este abordarea favorită. Este un lucru vicios spiritual, cu intenţia de a distruge bărbăţia unui bărbat, inima inimilor lui. Nu este niciodată suficient doar să-l ucizi trupeşte. Nu, ei doresc să-i sângereze şi sufletul. Şi dacă şi-ar putea imagina un mod de a-l pedepsi dincolo de moarte, ar trimite pe cineva direct în iad doar ca să facă treaba. Sunt fascinante pentru mine aceste feţe de Janus ale devotamentului familial.

Fiecare dă putere celorlalți, devenind, într-un mod ciudat, motivul de a trăi. Te miri doar că nu se amestecă unul cu altul. De ce nu văd niciodată fețele propriilor femei sau copii, sau frați în fețele celor pe care îi mutilează? De ce asta nu oprește o mână brutală...

Scutură din umeri și luă o înghițitură din sticla de bere.

– Dar apoi, asta este cu adevărat ironia umană, nu-i așa? Poate este doar o deformație specific columbiană în aceste situații, dar cu siguranță nu rămân unice în lipsa lor de imaginație morală. Tano nu este columbian, dar acolo a învățat tactici similare.

Una dintre fetele indiene sosi pentru a le verifica sticlele de bere și a vedea dacă nu doresc altele noi. De îndată ce dispăru cu sticlele goale, cealaltă fată apăru cu sticlele reci, cu o felie proaspătă de lămâie în fiecare.

Burden continuă:

– Ei bine, Tano Luquin s-a maturizat în arta răpirilor în acest mediu. Și-a depășit pregătirea și a devenit maestru în arta propriului tip de răpiri.

Își stoarse lămâia în bere, nu foarte nerăbdător de a povesti anecdota despre Luquin pe care o promisese.

– Acest om – numele lui era Artemio Ospina – care trebuia să fie pedepsit, avea trei copii, reluă el, privind după fata care ieșea din încăpere, toți trei cu vârste sub doisprezece ani. Cea mai în vârstă era singura sa fată și Artemio o adora din multe motive. Scutură din cap. Oricum, Artemio fusese ridicat de pe stradă și dus acasă la el. Acolo, el și fata lui au fost așezați unul lângă altul și obligați să se uite cum soția lui și ceilalți doi copii erau... dezmembrați... părțile corpurilor lor erau amestecate, reasamblate în recreeri sălbatice și suprarealiste, de tipul păpușilor oribile ale lui Hans Bellmer.

Făcu o pauză.

– Am fost acolo după aceea. Am văzut asta – și îndreptă două degete către ochi – cu propriii ochi. De necrezut!

Încă o pauză.

– Niciodată nu ai văzut totul. Capacitatea minții umane pentru bestialitate este nesfârșită. Niciodată nu ai văzut totul. Există întotdeauna ceva și mai inimaginabil, acolo, undeva, așteptându-te. Doar așteptându-te. În noaptea aceea, Artemio a fost eliberat, i s-a permis să trăiască, atât de bine cât putea, cu acele imagini îngrozitoare. Dar Tano nu terminase cu el.

Terminaseră de mâncat și stăteau acolo, sorbind din bere. Burden privi către bucătărie. Vino, spuse el, apucând berea. Titus îl însoți în sus pe scările de piatră, înspre balcon și apoi în birou. Se întoarseră la locurile unde stătuseră mai devreme și Burden își reluă povestea. În aceeași noapte, fata lui Artemio a fost răpită. Dar Tano s-a asigurat că el continua să o vadă. La fiecare câteva zile după asta, Artemio era vânat oriunde se afla și forțat să privească fotografiile micuței lui fiice în cele mai inimaginabile acte de umilire. Lucra acum în traficul cu sex cu minori. Există scene în aceste fotografii mult prea brutale pentru a fi povestite. Imaginația se retrage. Sufletul ei era smuls bucată cu bucată chiar în fața ochilor tatălui ei. Și asta ar fi continuat la nesfârșit. Dar după aproape un an, omul s-a distrus singur. Nu știu cum a rezistat atât.

Titus stătea în liniște, oripilat. Auzea canarii din curtea de dedesubt, vocile lor suave înviorând și iluminând aerul care plutea în sus, spre ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce făcuse? întrebă Titus.

Pedeapsa, așa cum o numise Burden, trebuie să fi fost provocată de ceva teribil.

– Era unul dintre agenții mei, spuse Burden. Un om obișnuit, un ofițer inteligent. Un om extraordinar. Și asta nu e o contradicție. Oamenii obișnuiți pot fi uneori în stare de acte incredibile de eroism. E ceva transcendental în asta.

Burden se opri. Vru să continue, dar se opri din nou. După care, zise:

– Și Luquin nici măcar nu a știut vreodată cu siguranță că Artemio lucra pentru mine. Doar suspecta asta. Artemio nu a recunoscut niciodată.

– Nici măcar ca să-și salveze familia?

– Să-și salveze familia? Nu a existat niciodată această posibilitate. Luquin nu lucrează așa. Să înceapă să te suspecteze înseamnă să fii deja considerat vinovat. Artemio știa asta. Mărturisire. Nici o mărturisire. N-ar fi fost nici o diferență. Adevărul era singurul lucru pe care Artemio îl avea și pe care Luquin nu-l putea obține, și chiar în adâncurile și mizeria nenorocirii lui, Artemio s-a agățat de această fărâmă de demnitate. Luquin nu i-o putea lua.

Titus rămăsese fără grai. Enormitatea bestialității lui Luquin prindea viață cu fiecare imagine generată de povestea lui Burden.

– Motivul pentru care îți spun asta, spuse Burden, ridicând unul dintre multele portrete de femei care se aflau împrejur, este ca să te ajut să înțelegi ce ți se întâmplă.

Privi pentru o clipă portretul femeii, apoi îl puse jos și își ridică privirea spre Titus.

– Iadul tău a început. Nu este momentul să fii indecis. Nu este momentul să te înșeli singur crezând că poți evita ceea ce este pe cale să ți se întâmple, negociind cu acest om.

Stomacul lui Titus se strânse. Era a doua oară când Burden folosea cuvântul iad.

– Uite ce e, spuse Titus, simțind că frica și frustrarea i se transformau într-o nerăbdare confuză. Nu vreau să moară nimeni, dar... tu spui, nu face greșeala să crezi că poți negocia cu acest om. Bine, bine, asta nu prea îmi lasă alte opțiuni.

Burden se lungise în fotoliul său, dar, pe măsură ce Titus vorbea, acesta se ridică din ce în ce mai mult și se aplecă

înainte. Titus observă cum pe fața lui se întâmpla ceva, ceva subtil, dar inconfundabil, care făcea să dispară nepăsarea ce părea să-l caracterizeze.

– Există întrebarea, spuse Burden, dacă ar trebui sau nu să te duci la FBI și să îți asumi riscul consecințelor dacă Luquin află că tu ai făcut asta. Făcu o pauză. Și îți spun că va afla. Este imposibil să nu afle. Trebuie să-ți pui întrebarea: Câți oameni sunt dispus să-l las să ucidă înainte să accept acest lucru?

Îl privi pe Titus cu o expresie din care dispăruse politețea.

– Trebuie să afli, Titus.

Faptul că folosise numele de botez avu asupra lui Titus un efect brusc și complet surprinzător. Îi aduse imediat într-o alianță, ca și cum ar fi fost legați împreună prin inimă și sânge, și idealuri.

– Unul sau doi sunt deja morți. Nu o înțelege literal, dar vreau să spun că sunt ca și morți. Trebuie să facă asta ca să se asigure că înțelegi. Își dă seama că tu nu vei fi în stare să îl înțelegi corect până când nu vei primi acest șoc.

– Asta este de neconceput, spuse Titus, care se aplecase deja și el, înainte, pe sofa. Nu are nici un sens.

Burden îl privi ca și cum încerca să vadă ceva în Titus, ceva ce încă nu-i era clar. Era de parcă ar fi încercat să își dea seama dacă Titus însuși era de încredere.

– Ar fi o greșeală, Titus, să crezi că asta este numai despre tine și Luquin. În acest moment lentilele sunt concentrate pe tine, dar asta doar din cauză că Luquin este atent la tine. Există mult mai multe aspecte în acest tablou decât poți tu să vezi din punctul tău de vedere. Tu ești doar un detaliu între multe altele, dar în acest moment ai devenit un detaliu foarte important.

Burden se opri și se așeză pe spate în fotoliul său, dar nu își reluă poziția lenește de mai devreme.

– În următoarele câteva ore va trebui să decidem asupra multor lucruri, spuse el. Cred că ești un om bun și onest, Titus. Cred că vei fi sincer cu mine.

Burden aștepta, sobrietatea revenise în ochii săi, adâncind liniile pe care le săpase acolo.

– Trebuie să-ți povestesc, spuse el, și sfârșitul poveștii micuței fete.

Făcu o pauză și privirea îi fugi distrasă către un loc invizibil din cameră.

– Până la urmă am reușit să o găsesc, după câțiva ani. Mormântul ei, adică. Era vechi de... de doar trei săptămâni. Doar trei săptămâni. Am cerut – își întoarse din nou privirea spre Titus – am cerut exhumarea ei. Voiam să o văd... cu ochii mei. Trebuia să știu... dincolo de orice îndoială, că iadul ei se terminase.

Înghiți în sec. Se uita încă la Titus, dar nu-l vedea. Înghiți din nou.

– Dar suferise atât de mult... și asta poate schimba fizic o persoană. Dar sunt aproape... sigur... că era ea.

Capitolul 13

Terenul lui Charlie Thrush era la vreo douăzeci de kilometri sud-vest de Fredericksburg. Locuința lui, construită din piatră naturală, era așezată în centrul unei mici văi, brăzdate de pârâie alimentate de ploile de primăvară și des împădurite cu chinquapin și stejar. O perdea de sicomori acoperea malurile pârâului mai larg, care parcurgea toată lungimea văii.

Chiar dacă Charlie nu era un fermier, îi plăcuse această idee întotdeauna și, după primii câțiva ani petrecuți împreună cu Louise în noua lor locuință, el intrase rapid în pielea unui gentleman fermier.

În această după-amiază, Charlie avea de rezolvat o problemă destul de simplă. În ultimii patru ani, un sicomor bătrân și uscat stătea solitar și disperat lângă colțul din spate al biroului lui, o clădire cu trei camere, aflată la șaptezeci de metri de casa principală. Charlie își propusese să îl taie în fiecare an după ce acesta se uscase și acum prezența sa scheletică devenise simbolică, un fel de atenționare sâcâitoare a amânărilor lui. În sfârșit îl pusese pe lista „de făcut" pentru această lună și astăzi era ziua pe care și-o fixase în minte pentru a realiza treaba asta. Intenționa să înceapă devreme, cât era încă răcoare, dar se ocupase mai întâi de livada de piersici. Când se gândi din nou la copac era deja dimineață târziu și-și dădu seama că nu va putea rezolva problema decât după prânz.

Era o după-amiază fierbinte, cu soarele arzând pe cer, când Charlie se îndreptă spre magazia de unelte împreună cu

doi lucrători mexicani care apăruseră cu câteva zile în urmă, căutându-şi de lucru. Auziseră că Charlie curăţa tufişurile din jurul unui izvor într-un stejăriş, la câteva sute de metri de casă. Charlie le dăduse bărbaţilor de lucru şi îi lăsase să locuiască într-o căsuţă nu departe de izvor. Dar adevărul era că se dovediseră a nu fi prea buni lucrători şi Charlie se hotărâse să renunţe la ei. Dar ieri le spusese că dorea să-l ajute să taie bătrânul sicomor. Îi va concedia în ziua următoare.

Îndreptându-se spre copac, bărbaţii cărau o scară de cinci metri înălţime, iar Charlie o drujbă Stihl de 50 de centimetri. Mexicanii ridicară scara atât cât se putea şi o sprijiniră de sicomor, la ramificaţia uneia dintre cele mai solide crengi golaşe. Se opriră acolo pe când Charlie îşi pregătea drujba şi o agăţă de harnaşamentul pe care şi-l confecţionase pentru a o căra în copaci când lucra singur.

Să lucrezi cu drujba cocoţat pe o scară putea fi epuizant, aşa că îşi adaptase harnaşamentul astfel încât să poată opri drujba şi să o lase să atârne în jos agăţată cu o curea, pentru a-şi elibera mâinile şi a-şi fixa picioarele pe o altă creangă după ce se repoziţiona ca să poată lucra într-o altă parte a copacului. Pentru un om de vârsta lui era o muncă lentă. Se cocoţă pe scară, se stabiliză şi porni drujba. Apăsă trăgaciul acceleraţiei de mai multe ori până când motorul merse constant şi cu uşurinţă. Apoi începu să taie, întinzându-se să ajungă la ramurile de mai sus atâta vreme cât încă mai avea energie şi putere.

Pe măsură ce crengile cădeau, mexicanii le adunau de la pământ şi le trăgeau într-o parte. Mergea destul de repede deoarece crengile nu aveau frunziş şi curând fu gata să mute scara pe o altă poziţie. Dar atunci ceva merse prost. Tocmai când era pe cale să oprească fierăstrăul, trăgaciul acceleraţiei sări şi motorul începu să urle mergând la turaţie maximă. Se fixă cu coapsele pe scară şi reuşi să ajungă cu cealaltă mână la

butonul de oprire. Dar nu funcționa. Aluneca liber înainte și înapoi fără să oprească motorul.

Cu motorul urlând, împinse înainte cu antebrațul de frâna lanțului, dar acesta continua să se rotească; șuruburile frânei erau prea slăbite pentru a acționa. Atunci Charlie simți cum scara se mișcă. Privi în jos și văzu că cei doi mexicani legaseră o funie de un picior al scării. Se dăduseră în spate, în afara pericolului. Unul din ei trăgea încet scara de sub el. Era ca și cum ar fi văzut o pasăre zburând cu spatele sau un coiot urcând în cer. Nu putea face nici o conexiune logică. Părea pur și simplu ridicol. Țipă la ei:

– Ce naiba faceți?! Ce dracu'?! Hei!

Într-o clipă, cu drujba grea urlându-i în mână, îl invadă oroarea variantelor posibile. Dacă dădea drumul drujbei ca să se agațe cu ambele mâini de creangă, aceasta va pendula în harnașament și cuplul motorului în rotire va împinge lanțul în el, rotindu-se nebunește și tăindu-i picioarele... Dacă ar putea să mai urce o treaptă și să așeze drujba pe creangă înainte ca scara să-i fie trasă de sub picioare, ar putea să desprindă drujba din harnașament și să o lase să cadă liber... Păși în sus pe treaptă chiar când simți scara deplasându-se lateral de sub el și, pentru un moment, drujba care urla se balansă pe creangă și apoi alunecă în partea cealaltă pe măsură ce scara era smucită de sub el.

Totul se petrecu ca într-un curent continuu, uniform, al acțiunii, nu în momente separate, ci într-o scurgere continuă a timpului. Se spune că în momentul morții, simțul auzului este ultimul care dispare. Nu putea fi sigur. Senzația lanțului rotitor ascuțit care mușca adânc începuse nedureros. Îl ciopârțise, tăiase înăuntrul lui, cuplul motorului îl răsucea ca pe un lucru viu, nebunesc, găurindu-l ca și cum ar fi fost un cerb eviscerat atârnat în copac. Mirosea motorul fierbinte care scuipa ulei și benzină. Amorțeala se instala rapid și nu

ştia cum sau când dăduse drumul braţelor de pe creangă. Era conştient de trupul său ce se răsucea mereu, legat de drujba în funcţiune. Înţelesese că fusese spulberat. De fapt chiar auzea sunetul lichid al lui însuşi care era aruncat şi împroşcat. Credea că un braţ plecase cu mânerul fierăstrăului. Văzu lumina soarelui şi pământul şi pe mexicani uitându-se în sus şi privind cu expresiile lor curioase, dar nu surprinse. Vedea copacii şi pădurea şi lumina soarelui şi chiar picături negre zburând prin aer. Undeva pe la jumătatea trupului, ceva se separase şi se depărtase şi căzuse. Scâncetul era ridicol şi asurzitor. Plămânii îi zburară prin gură. Vederea îi dispăru. Nu era atât de rău; şi ţipătul se îndepărtă; şi se gândea că nu simţea nimic; era conştient de senzaţia de rotire.

Capitolul 14

Femeia şatenă din camera arhivelor lui Burden aduse două dosare groase legate cu inele care conţineau informaţiile despre Cayetano Luquin. Burden făcu loc pe masa rotundă din bibliotecă şi îl lăsă pe Titus cu cele două volume, plecând împreună cu femeia.

Dosarul era o biografie completă cu fotografii inserate. Exista un index detaliat de referinţe la alte volume din arhivele lui Burden şi la arhivele diverselor agenţii pentru aplicarea legii americane şi străine. Titus rămase surprins de mulţimea detaliilor personale din dosar (mărimile hainelor, obiceiuri culinare, preferinţe de închirieri video, fişe medicale) şi de spaţiul considerabil care era alocat profilului psihologic al lui Luquin.

La un moment dat, în timp ce urmărea o notă de subsol, Titus dădu de o referinţă la un articol de García Prieto Burden, lector la Centrul de Studii pentru Terorism şi Violenţă Politică la Universitatea din St. Andrews, Scoţia. Rapoartele asupra celor patru răpiri din Rio de Janeiro erau prezentate mult mai detaliat decât i le relatase Burden, dar existau de asemenea referinţe la texte chiar mai amănunţite. Fiecare cuvânt care avea o referinţă şi care avea date detaliate într-un alt dosar fusese tipărit cu caractere distinctive. Deşi dosarul părea complet şi burdusit cu informaţii, rămăseseră de asemenea semne clare de ştersături ale unor porţiuni semnificative, informaţii pe care Titus nu avea permisiunea să le vadă.

Ca și cum ar fi fost clarvăzător, Burden intră în birou chiar când Titus termina ultimele pagini.

Se opri la mică distanță de masa de citit la care era așezat Titus. Intrândul adânc al ușii care ducea la cea de-a doua curte din spatele său îl încadră în lumină, iar întunericul din cameră era prea adânc pentru ca Titus să-și dea seama de detalii.

– Ce crezi? îl întrebă Burden.

Titus era aproape amețit de informațiile atât de revoltătoare, încât uneori se simțea ca și cum ar fi citit o lucrare de ficțiune. Dosarul, împreună cu propriile relatări ale lui Burden despre istoriile lui Luquin, îi băgaseră lui Titus frica în oase. Acel om era ca o boală violentă care, printr-un fel de perversitate biologică, devenise în acest moment o amenințare directă la adresa prietenilor și a familiei lui.

Dar Titus încercase să citească printre rânduri și avea impresia că pasajele acoperite din dosare cu privire la Luquin induceau ideea că acesta ar fi o amenințare la o scară care depășea cu mult extorcarea și răpirile, chiar dacă recompensele erau de ordinul zecilor de milioane de dolari. Titus rămăsese cu impresia că acțiunile criminale ale lui Luquin cuprindeau mai multe continente. Burden făcuse deja aluzie la acest lucru, iar ștersăturile din dosare îi arătau lui Titus clar că nu se putea aștepta să primească toate detaliile.

– Este al dracului de înspăimântător, spuse Titus. Asta gândesc. Înghiți în sec privind silueta lui Burden care era cu spatele spre lumină. Dar... ajută-mă să înțeleg asta... Dacă Luquin a început să omoare oameni... adică, mă amenință cu un soi de măcel... Ar putea să scape cu asta în Columbia, dar nu în Statele Unite. Să fie oare posibil?

Burden se uită la el fără să spună nimic. Stătea acolo în liniște, așteptând ca Titus să-și amintească. Desigur că se putea întâmpla în Austin. Doamne, chiar dacă nu am fi

învățat nimic altceva din trecutul recent, tot am aflat că orice e posibil. Moartea, chiar și moartea revoltătoare, nu dă dispensă specială pentru accidente în funcție de geografie sau naționalitate.

Lămurit de liniștea lui Burden și de sonoritatea propriei naivități care-i răsuna încă în urechi, Titus lăsă capul în jos și apoi își ridică privirea din nou.

– Bine, asta a fost stupid, acceptă el, și totuși, ajută-mă să înțeleg cum își va pune în aplicare amenințările și va menține tăcerea pe care o promite și o cere în același timp. Adică, care sunt dedesubturile lucrurilor despre care vorbește? Haosul și liniștea sunt pur și simplu incompatibile.

Silueta lui Burden, cu mâinile în buzunare, cu un umăr mai ridicat decât celălalt, se mișcă din cadrul ușii și alunecă spre umbrele lăsate de rafturile de cărți. Lumina ambientală era prea scăzută și Titus nu îl putea vedea bine. Afară, ziua se transforma într-o după-amiază târzie.

– Uite ce se întâmplă aici, spuse Burden din colț. Nu va face în Austin ceea ce face în Columbia sau Brazilia. Nu e un om prost. Hai să ne întoarcem la cazurile din Rio. Tano a învățat ce să facă și ce să nu facă, cu fiecare răpire succesivă. Primul caz: a învățat că personalul însărcinat cu rezolvarea răpirilor face ca lucrurile să fie mai puțin operative și mai puțin eficiente pentru el. Al doilea caz: îi elimină contactând direct familia în locul corporației. Dar tot trebuie să pună presiune asupra familiei pentru ca aceștia să oblige corporația să plătească. Să lucreze cu două entități separate este totuși ineficient. Cazul al treilea: de data asta se asigură că victima și familia sa sunt acționari importanți ai corporației. Vor avea mai multe pârghii pentru a obliga compania să plătească decât ar avea un simplu angajat. Totuși, cererile sunt adresate familiei, nu corporației. Dacă apare o problemă, trebuie să răpească o rudă a victimei inițiale înainte ca familia să preseze

corporația și Luquin să-ți încaseze banii. Al patrulea caz: de data aceasta se asigură că alege o victimă care este acționar important al corporației. Dar era o companie publică și unii dintre membrii consiliului de administrație insistă în intervenția echipelor super secrete SWAT. Îi provoacă lui Tano o mulțime de necazuri. Acesta mai trebuie să amenințe cu moartea alți angajați pentru a le forța mâna.

Burden se mișcă de-a lungul zidului de cărți până când se opri la un pas de femeia goală, aplecată, cu maimuța.

– Al cincilea caz: tu. Ce a învățat? Să reducă numărul celor care îl inoportunează. Fără personal însărcinat cu rezolvarea răpirilor. Fără poliție. Fără interese corporatiste contra intereselor familiei. Fără companii publice cu un consiliu de administrație căruia trebuie să-i răspundă. Și chiar mai ingenios, fără crimă. Vei cumpăra companii străine. Fără zarvă. Totul făcut în liniște – și cu aparența de legitimitate.

Burden se opri. Apoi făcu câțiva pași spre Titus.

– Fără zarvă, spuse. Ce ne spune asta, Titus? Crezi că urmează să comită în Austin o serie de asasinate pripite, în stil columbian? Amintește-ți: a spus că atunci când toate astea se vor fi sfârșit, nimeni nu va ști măcar că a fost comisă vreo crimă. Folosește-ți imaginația.

Se mișcă de-a latul camerei și se opri de cealaltă parte a mesei. În timp ce gândea, luă un stilou din despicătura unei cărți deschise.

– Imaginează-ți asta, Titus. Să zicem că te hotărăști să nu lucrezi cu mine. Te duci la FBI. Luquin descoperă imediat asta și dispare. Spui totul celor de la FBI, dar adevărul este că nu ai cu adevărat nici o dovadă că ceea ce le spui chiar s-a și întâmplat. În afara câinilor morți. Deja am strâns microfoanele. Dosarele lor despre Luquin sunt sărăcăcioase și el a fost în afara atenției un deceniu întreg. Vor considera povestea ta interesantă, curioasă, dar, sincer, neverosimilă. Astfel totul se

va fi terminat și vei fi salvat o grămadă de bani. Vei fi salvat vieți. O alegere periculoasă. Șase luni mai târziu, un prieten moare neașteptat. Un accident de mașină. Sau un accident de vânătoare. Sau un atac de cord. După aceea primești un e-mail: Bună, Titus! Ți-am spus să nu te duci la FBI. Ar fi trebuit să mă asculți. Te vei duce la FBI din nou și le vei spune ce s-a întâmplat. Te ascultă. Ești o persoană respectabilă, deci, te vor lua în serios. Dar, cu adevărat, ei nu pot face nimic să probeze că un astfel de accident a fost de fapt o crimă provocată de un nelegiuit din Brazilia. Trece timpul. Soția unui prieten din San Francisco se înecă în timp ce înoată în propria piscină. Primești un e-mail: Bună, Titus! Eu din nou. Ar fi trebuit să mă asculți. Cinci luni mai târziu, fiica adolescentă a unui alt prieten din Boca Raton, în cealaltă parte a continentului, ia o supradoză de droguri. Un caz șocant deoarece copila nu a avut nici un fel de expunere la astfel de lucruri. Primești un e-mail: Bună, Titus...

Burden lăsă stiloul să alunece de-a lungul paginii câțiva centimetri.

– Vezi cum se pot întâmpla lucrurile astea? întrebă el. De fiecare dată când mergi la FBI. Dar trebuie să înțelegi, Luquin nu îi va viza întotdeauna pe prietenii tăi cei mai apropiați. Va împrăștia moartea de-a lungul și de-a latul țării și asupra cunoscuților tăi. Ar putea fi vizați chiar membrii familiilor angajaților tăi. Cam la intervale de șase luni. Sau de un an. Îți poți imagina câți oameni ar putea muri înainte ca FBI să poată măcar stabili o legătură cu un astfel de scenariu? Dacă ar face-o vreodată? Îți poți imagina cum ai arăta tu întorcându-te mereu la ei și spunând: Vă rog! Trebuie să mă credeți! Accidentul de tractor din Iowa a fost chiar o crimă. A fost tipul ăsta din Brazilia care voia să-mi stoarcă șaizeci și patru de milioane de dolari... Și Luquin se va asigura că nu-i vei putea urmări e-mailurile. Nu va exista nici o dovadă.

Ar putea continua la nesfârșit. Tano Luquin nu este un ideolog, continuă Burden. Nu știe nimic despre idealuri sau vise, sau cauze politice și nu îi pasă deloc de ele. Este un criminal ordinar. Venal. Violent. Egocentric. Este tipul de om care poate fi găsit în orice generație și în orice cultură. Un prădător. Tu ai ceva ce el își dorește și îl va obține. Dar diferența este că, în prezent, oamenii deștepți ca Luquin dispun de multe resurse tehnologice deosebite. Pentru a le anticipa mișcările, trebuie să fii dispus să ajungi dincolo de presupunerile lor, să fii dispus să faci saltul în sfera incredibilului. Te pot asigura că ei au făcut-o. Luquin este bogat. Metodele și resursele sale sunt sofisticate. Imaginația și lăcomia sa sunt fără limite.

Burden se făcuse înțeles și era înfiorător.

– Bine, spuse Titus. Spune-mi doar atât: Îl poți opri? Poți salva vieți?

Burden nu răspunse imediat și, cu fiecare secundă de ezitare, speranțele lui Titus scădeau, cu un efect negativ asupra stării lui de spirit.

– Cred că îl pot opri, spuse Burden. Pot salva vieți. Dar nu le pot salva pe toate. Ți-am spus deja asta. Asta e ceea ce cred. Trebuie să nu uiți, continuă el, egoul lui Tano este direct legat de statutul pe care îl are în propria minte. El te-a avertizat. Dacă nesocotești această avertizare, îl insulți prin nerespectarea puterii lui de a-ți dicta. Și te va face să plătești pentru asta. Și se va asigura că știi pentru ce plătești.

Titus se simțea prins în capcană.

– Aș putea pur și simplu să scot banii. Să termin cu asta.

– Da, ai putea, aprobă Burden. Și poate că s-ar termina pentru tine. Dar asta garantează și faptul că Luquin va continua să facă exact ceea ce face, cu și mai multe resurse. Să fii sigur că altcineva va trece prin același coșmar prin care treci tu. Și banii tăi îi vor finanța fărădelegile. Nu știu ce crezi tu, dar eu nu aș vrea să am asta pe conștiință.

Titus respira greu.

Se uită spre fereastră și spre ușa deschisă. Se simțea încolțit, înstrăinat de viața sa dinaintea ultimei nopți. În voia curentului. Afară, lumina și sunetele îi erau străine. Limbajul îi era străin. Mirosurile aparțineau altor oameni și ritmul vieții era al altei culturi. Totul contribuia la un sentiment de incertitudine.

Incertitudinea era, totuși doar o parte a ceea ce simțea. Furia lui Titus era prezentă și evolua ușor într-o încrâncenare de a riposta. Cumva. Dar cu prețul vieții altcuiva. Nici măcar a unuia singur. Burden avea probabil dreptate că Luquin va afla dacă s-ar duce la FBI. Mai devreme sau mai târziu. Și apoi mai era cealaltă prezicere a lui Burden, că cineva va muri oricum, indiferent, doar pentru ca Luquin să-și demonstreze autoritatea.

Se uită la Burden, care îl studia de la o distanță de numai jumătate de metru dincolo de masă, fața lui exprimând efectele bătăliei secrete care se dădea în interiorul său. Oricum ar fi evoluat viața lui Titus, cineva care ar fi fost suficient de interesat să-i analizeze privirea ar fi putut înțelege totul. Frământările i se puteau citi pe față și în expresia tristă a ochilor. Orice ar fi știut acest om, este limpede că el plătise scump pentru asta. Titus nu putea ignora acest lucru. Și apoi mai era sfatul lui Gil Norlin. Dacă urmezi recomandările acestui tip nu va trebui să-ți faci griji dacă faci sau nu ceea ce trebuie. Poți să ai încredere în ceea ce-ți spune.

Titus inspiră adânc, cu toată ființa lui, amintindu-și cine era în locul în care îi definea personalitatea.

– Bine, îi spuse lui Burden. Haide să facem ceea ce trebuie să facem. Și hai să acționăm cât de repede se poate.

Capitolul 15

– Tipii ca Tano au profitat extraordinar de bine de pe urma efectelor pe care terorismul le-a avut asupra securității interne a Statelor Unite, spuse Mattie Selway.

Era femeia șatenă pe care Titus o văzuse în camera de operațiuni a lui Burden ceva mai devreme. Li se alăturase în birou, aducând cu ea un alt dosar legat cu un inel negru pe care îl ținea în poală. Din când în când dădea paginile înainte și înapoi și nota câte ceva.

– Au intuit că, cel puțin în viitorul apropiat, atenția agențiilor americane de securitate, a serviciilor secrete și de securitate internă va fi îndreptată în direcția luptei și anihilării acestei noi amenințări. Să răspunzi unei crize ca aceasta, a terorismului internațional, creează un fel de ochelari de cal în psihicul națiunii. Oamenii vor ca această nenorocită de problemă să fie rezolvată, o vor dispărută. Guvernul dorește să le facă pe plac. Luquin știa că, în Statele Unite, toți ochii – și banii, și hotărârea – vor fi îndreptați către terorismul internațional, măcar în viitorul apropiat. S-a observat acest lucru în reconfigurarea FBI, prin retragerea unui număr uriaș de agenți din operațiunile de combatere a traficului cu narcotice, a altora din unitățile pentru combaterea crimelor violente sau a crimei organizate, pentru a lucra împotriva terorismului.

Soarele căzuse în spatele zidului de arbori *fresno* și eucalipt de afară și se scufunda spre vest în Sierra de Morenos. Stăteau

în lumina crepusculară stranie, pe care Titus începuse să o asocieze cu Burden însuși.

– Câteva lucruri par să fie interesante pentru noi, continuă ea. Unu: mărimea recompensei, desigur. Este probabil o reflectare a încrederii pe care o are Tano în planul lui. Doi: modul în care dorește să fie plătit. Deștept. Va funcționa. După ce-ți vei fi făcut investițiile, banii se vor evapora ca ceața dimineții. Pur și simplu nu vor mai exista, pierduți în uriașul vid electronic. Și trei: faptul că Luquin însuși a traversat frontiera pentru acest lucru.

– Cred că acest ultim punct este cel care ne va oferi o portiță, spuse Burden dintr-un colț întunecat al camerei. Hoinărea în continuare prin spațiul întunecos. Mattie crede că aranjamentele financiare neobișnuite sunt șansa noastră cea mai bună. În orice caz, trebuie făcute câteva pregătiri de bază. Computerul tău este funcțional. Am vorbit cu Herrin acum vreo oră și mi-a comunicat că ai peste tot în casă microfoane și sisteme de urmărire.

Se opri și privi spre Titus prin lumina difuză.

– Și trebuie să-ți aduci nevasta înapoi acasă, spuse el.

Înainte ca Titus să poată deschide gura pentru a răspunde, femeia maiașă își făcu apariția prin ușa deschisă spre balcoanele care conduceau către clădirile învecinate.

– García, spuse ea, îl avem pe Luquin pe laptopul domnului Cain.

Peste câteva momente stăteau cu toții în jurul unuia dintre birouri, se holbau la ecranul computerului lui Titus, citind incredibilul mesaj.

„În cele ce urmează se găsește o listă de întreprinderi în care va trebui să investești și/sau să contribui. Îți sugerez să începi imediat cu 15% din cele 64 de milioane de dolari pe care doreai să-i folosești. Te rog să închei această tranzacție în termen de 48 de ore de la acest mesaj. Trebuie să urmeze

o investiție suplimentară de 32% din total în următoarele 72 de ore.

Compania Marcello Cavatino Inversiónes S.A. din Buenos Aires va fi foarte onorată să îți ofere serviciile profesionale necesare pentru efectuarea acestor tranzacții."

Urma lista afacerilor și a organizațiilor de caritate. Una în Mexic, două în Brazilia, una în Liban, una în St. Kitts, două în Monaco. Titus se uita peste umărul fetei maiașe și se aplecă spre ecranul computerului.

– Bonnie, vezi dacă le poți găsi, spuse Burden către femeia asiatică care purta acum jeans și un *huipil* cu broderie Oaxacan.

Ea plecă să lucreze la un alt computer. Titus se uita la ecran și se așeză pe unul dintre fotolii fără a scoate vreun cuvânt. Era zguduit. De câte ori avea să mai fie surprins astfel? Nu știa ce și-ar fi închipuit că ar putea să fie primul mesaj al lui Luquin, dar cu siguranță nu se aștepta la asta.

– Care-i problema? întrebă Burden. Lichidități?

Titus era șocat. Banii. Iisuse! Ar fi trebuit să scrie pe o bucată de hârtie și să se uite la ea. Toată treaba fusese atât de ireală încât nu reușise să se concentreze pe ce ar fi oportun să se debaraseze pentru a dispune rapid de 64 de milioane de dolari – un sfert din valoarea netă a CaiText. Să privească începuturile operațiunii pe ecranul computerului era de nesuportat.

– Asta înseamnă aproape zece milioane de dolari în două zile, spuse Burden, și apoi aproape douăzeci și unu de milioane, trei zile mai târziu.

– Da, pot face rost de cele zece milioane. Trebuie să lucrez la cele douăzeci și unu.

– În regulă. Bine, trebuie să ne mișcăm repede acum, spuse Burden, privindu-și ceasul. Este trei și treizeci de minute, ca să avem un reper al timpului.

Mattie se întoarse către Titus.

– Treaba pe care o are de făcut Luquin în acest caz este mult mai ușoară decât spălarea de bani, spuse ea. La spălarea de bani încerci să acoperi proveniența banilor. În acest caz așa ceva nu e o problemă. Luquin dorește să acopere destinația lor. Astfel, când Cavatino îți va împrăștia investițiile în beneficiul a șapte întreprinderi, va fi probabil ultima oară când vom ști cu adevărat ceva sigur despre ei. Din acele locuri vor fi îngropați într-o avalanșă de tranzacții.

– García, spuse Bonnie de la computer, întreprinderile, șapte la număr, apar. Toate. Nu, așteaptă, una dintre organizațiile de caritate, cea din Monaco, nu a apărut încă. Toate întreprinderile sunt mai noi de un an. Marcello Cavatino Inversiónes S.A. există de aproape trei ani.

– Bine. Analizează-le puțin.

Dar Burden aștepta și se uita la ecranul computerului împreună cu Mattie și fata maiașă, ca și cum ar fi așteptat cu toții un alt mesaj. Camera era cufundată în liniște cu excepția degetelor lui Bonnie apăsând pe tastatură, în partea cealaltă a camerei.

Sunetul de avertizare a unui alt mesaj răsună ca un foc de armă.

– Iată, spuse fata maiașă, și ecranul afișă un mesaj scurt și la obiect.

„Charlie Thrush a plătit pentru prostia ta. Ar fi trebuit să accepți supravegherea."

Titus se ridicase din nou, încă o dată privind peste umărul fetei. Îi luă ceva timp – nu-și dădu seama cât – pentru ca ambele cuvinte să se potrivească în contextul momentului.

– Charlie Thrush?

Apoi Burden întrebă:

– Unde locuia Thrush?

Timpul trecut al întrebării îl lovi pe Titus ca un pumn în stomac. Brusc gura i se uscă.

– La o fermă la vest de Austin.

– Unde? Mai precis.

– Fredericksburg. Prin apropiere.

Se gândi că o să i se facă rău.

– Rosha, spuse Burden și fata maiașă se mută la un alt computer și începu să tasteze cu furie.

Titus îl văzu pe Charlie vorbind, cu silueta lui lungă și deșirată, într-un fotoliu în fața unuia dintre ecranele computerului, cu degetele lui lungi alunecând peste taste ca și cum ar fi cântat la pian, cu capul întors pe jumătate în timp ce vorbea, explicând teoria din spatele calculelor și a mecanicii cuantice. Îl văzu cu capul îngropat într-o carte într-o mică oază de lumină din camera întunecată. Îl văzu dându-i Ritei un coș de răchită plin cu piersici din producția proprie, afișând un zâmbet strâmb și spunându-i că Titus încă nu este în stare să cultive ceva atât de dulce.

– Uite aici, spuse Rosha, citind un articol. Acum ceva mai mult de trei ore, Biroul Șerifului din Gillespie County a primit un apel de la ferma Thrush din Schumann Creek. Spune doar că au răspuns apelului.

Pe Titus îl încercă senzația că s-ar afla în altă parte. Simți o mână pe umăr și un scaun în spatele genunchilor. Se așeză. Auzi tastatura computerului țăcănind, țăcănind, țăcănind. Era slăbit. Zdruncinat. Îi asculta vorbind ca și cum nu s-ar fi aflat în aceeași cameră. Nu era conștient că se uită la ceva sau măcar că vede ceva. Nu mai era în nici un fel conștient de propria persoană.

– Uite aici, spuse Rosha din nou. Casa Funerară Speer. A primit corpul lui Charles Thrush din Gillespie County EMS acum o jumătate de oră. Cauza decesului: accident la fermă.

În cameră era o liniște ciudată. Ei nu cunoșteau persoana. Nu-l cunoșteau nici măcar pe Titus. Ce ar fi trebuit să aștepte

de la ei? Să plângă? Moartea lui Charlie era pentru ei la fel de străină ca jurnalul meteo din Azore.

Burden fu cel care rupse tăcerea, cu o voce caldă și tăioasă în același timp.

– Acum vezi cum funcționează chestia asta, spuse el.

Titus își putea simți fața arzând. Emoțiile sale erau indescriptibile, un amestec de frică rușinată, de furie și panică. Aici nu era nimic cu care să se poată identifica. Acceptarea responsabilității sale în moartea lui Charlie era inevitabilă. Burden chiar îl întrebase dacă Luquin îi interzisese evadarea de sub supraveghere. Titus își aminti senzația de claustrofobie pe care o avusese imaginându-și că va trebui să trăiască cu Luquin ascultându-i fiecare cuvânt pe care îl spune. Își aminti de sine spunând: „Nu pot trăi cu asta". Ei bine, aparent ar fi putut. Și ar fi trebuit. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu, cum va trăi cu asta?

Încercă să-și umezească gura.

– Rita este cu Louise Thrush în Veneția, spuse el. Trebuie să le aduc înapoi acasă. Apoi, înainte de a rosti ultimul cuvânt, se uită panicat la Burden. Iisuse Hristoase! Luquin știe asta, nu-i așa?

După ce se făcu legătura, telefonul sună. Era două și jumătate dimineața în Veneția. După această conversație ea nu s-ar putea duce înapoi la culcare. Femeile lui Burden își găsiră de lucru, se întoarseră către computere sau se concentrară pe un document, un gest de respect al intimității pe care el îl aprecie, deși știa că este doar simbolic. Burden însuși așteptă într-un scaun la celălalt birou. Nu se întoarse; dorea să audă conversația.

– Numai tu puteai fi, Titus, răspunse Rita aproape adormită.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Știu că îți dai seama cât e ceasul aici, spuse ea pe un ton arțăgos și el și-o imagină privind ceasul de pe măsuța alăturată. Știi, dragule, dacă ai fi așteptat numai câteva ore, aș fi fost oricum trează.

Chiar nu știa cum ar putea încerca să-și controleze tonul vocii. Nu prea conta. După câteva cuvinte ea s-ar fi prins oricum, ar fi simțit-o în vocea lui.

– Am niște vești proaste, Rita, spuse el.

Pauză. Și-o imagină înghețând brusc în întuneric, analizând cuvintele, tonul vocii lui.

– Care-i problema? Ești în regulă, Titus?

Vocea ei era calmă, tonul vocii ei – „Nu intru în panică indiferent ce spune" – era ferm, pregătit. Probabil că deja se ridicase în pat, încruntându-se în întuneric, încercând să scoată cuvintele de la el.

– Mda, sunt bine, spuse el. E vorba de Charlie.

– Oh, nu... își ținu respirația.

– S-a întâmplat un accident astăzi, la fermă. A murit, Rita.

– Oh, nu! repetă ea.

Și apoi repetă asta iar și iar.

El ura asta mai mult decât orice, să-i facă așa ceva ei la atât de mare depărtare, să-i paseze ei responsabilitatea de a-i spune lui Louise, să-și facă amândouă bagajele și să sară în avion, să o consoleze de-a lungul miilor de kilometri pe drumul de întoarcere.

Vorbiră vreme de o jumătate de oră și îi spuse adevărul: nu știa prea multe. Va încerca să obțină mai multe informații. Desigur, nu-i spuse că se afla în Mexic. Se va ocupa de asta mai târziu. O mințise, o consolase, planificaseră împreună. Rita se simțea mai bine când planifica lucruri. O calma; o ajuta să se descurce în situații necunoscute, în situațiile inevitabile, dar înfricoșătoare ale vieții.

El îi spuse că va închiria un avion privat care să le aducă acasă. Ea se gândi că era destul de neobișnuit, dar nu protestă prea mult și îi promise că va face aranjamentele necesare și va reveni ulterior cu detalii.

Era o conversație stranie și încrâncenată, și cu atât mai dificilă pentru Titus pentru că se afla printre străini. Și mai rău de atât, pentru că el știa adevărul.

Capitolul 16

Pauza necesară care urmă confirmării morții lui Charlie Thrush nu dură mult. Era aproape de asfințit când Mattie, Titus și Burden se duseră prin balcon în biroul lui Burden. Ferestrele și ușile camerei mari erau încă deschise, la fel ca înainte și camera era luminată doar de câteva veioze împrăștiate și de instalația ciudată, așezată jos, încadrând fotografia orizontală cu văduva nud.

De îndată ce ajunseră înăuntru, Titus se întoarse spre Burden.

– Zbor înapoi în seara asta, spuse el. Sper că pilotul nu se gândea că-și va petrece noaptea aici.

– Nu, spuse Burden. E pregătit.

– Bine, spuse Titus, atunci să trecem la treabă. În ceea ce mă privește, poți să-l urmărești pe Luquin în orice fel vrei. Spune-mi doar de ce ai nevoie, ce ar trebui să fac.

Burden se întoarse spre Mattie.

– Vrei să-mi aduci telefoanele? Și adu laptopul lui Titus.

În timp ce se îndrepta spre ușă, îi întoarse spatele lui Titus.

– Uite ce e, spuse el, primul lucru pe care vreau să-l înțelegi este că eu și Luquin avem totuși un lucru în comun: tăcerea este legea noastră. Nu trebuie să afle despre această întâlnire. Nu are voie să știe că ai contactat pe cineva pentru ajutor și că primești sfaturi. Avem nevoie ca el să creadă că răspunsurile tale la cererile lui vin de la tine și că ești total concentrat pe strângerea banilor pe care îi dorește. El trebuie să

creadă că ești complet paralizat, că îți ții răsuflarea așteptând următoarele lui instrucțiuni. Nu trebuie să afle că noi știm că e în Austin. Cel mai mic indiciu despre asta și va dispărea. Nu uita: oamenii cu care lucrează sunt foarte buni. Probabil că se află în Austin de câteva săptămâni pregătindu-se pentru asta. Suntem într-un mare dezavantaj, deci, trebuie să fim mai deștepți. Fără ezitare. Și pe deplin discreți. Fără asta nu avem nici o speranță de succes. Al doilea lucru: odată ce am început, nu mai poți da înapoi, Titus! Sper că înțelegi asta, nu?

– Nu m-am gândit la asta, spuse Titus. Făcu o pauză. Dar acum am reflectat. Fă ceea ce trebuie să faci.

Burden aprobă.

– Hai să vorbim un pic despre unde crezi că va duce asta. La final.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, care crezi că va fi finalul acestei povești, Titus? Poți să anticipezi?

– Nu știu, vreau ca tipul ăsta să dispară din viața mea, spuse Titus fără să se gândească. Vreau ca nebunia asta să înceteze. Tocmai ți-am spus.

Aflat la rafturile de cărți de lângă ușă, Burden se mișca încet în jurul camerei, evitând din nou petele de lumină, care dispăreau în colțurile întunecoase, alunecând de-a lungul umbrelor de lângă zidurile cu cărți, mișcându-se chiar și pe plafon. În sfârșit se opri și se îndreptă spre Titus care continua să stea lângă masa de citit.

– Ține minte, spuse Burden, că Luquin a stabilit regulile și ele nu sunt negociabile. Te duci la poliție: mor oameni. Nu plătești răscumpărarea: mor oameni. Ține totul secret, sau, dacă nu, vor muri oameni. El a stabilit regulile jocului. Noi nu avem prea multă libertate pentru manevre.

Cei doi bărbați se uitau unul la celălalt.

– În regulă, aprobă Titus.

– Să zicem că plătești întreaga răscumpărare pe care o cere Luquin, continuă Burden. Se va termina aici? Sau va mai dori și altceva? Și dacă ar avea intenția doar să dispară cu ceea ce a primit, ți-ar conveni asta? Chiar dacă a omorât oameni pe parcursul operațiunii?

– Atunci tu îl crezi când spune – chiar dacă și-a încasat banii – că se va întoarce și va ucide oameni dacă dau în vileag ceea ce s-a întâmplat? Dacă mă duc la FBI după ce totul se termină?

Burden își ridică ochii spre Titus.

– El vrea ca tu să înțelegi, Titus, că el este cel care deține controlul absolut. Din cauza asta a murit Thrush. A fost o demonstrație a noii tale realități. El va elabora planuri care să acopere toate posibilitățile. Dacă te duci cu povestea asta la FBI după ce se termină, atunci vei semna condamnări la moarte pentru foarte mulți oameni. Ți-a spus-o el. Ți-o spun și eu.

Burden își trecu degetele prin păr.

– Repetă-ți acest lucru tot timpul, Titus. Fie accepți condițiile lui, fie mor și alți oameni. Apoi pune-ți următoarea întrebare: dacă sunt de acord să țin totul sub tăcere, pentru a salva o mulțime de vieți, mă pot împăca cu ideea ca acest tip să dispară când se termină totul... cu banii... și după ce a ucis unul, doi, trei? Patru... dintre prietenii mei?

– Treci odată la subiect, spuse Titus.

Simțea deja o durere cumplită de cap și era agitat, și furios, și înfricoșat. Dar deja știa care era subiectul. Pur și simplu nu ajunse până la întrebările dificile. Dorea doar să scape de tot, presupunând, în străfundurile minții sale, că la final, chiar dacă ar putea pierde milioane de dolari, până la urmă se va face dreptate. Ca într-un film, băieții buni vor veni și se vor ocupa de toate.

– Finalul ar putea să fie dur, spuse Burden. Îmi asum responsabilitatea pentru asta. Dar dacă fac anumite lucruri pentru tine, nu vreau să-mi vii cu mustrări de conștiință atunci când va arăta mai înfricoșător decât ți-ai închipuit că va fi. Odată ce încep, nu mă voi opri.

Inima lui Titus începu să bată nebunește.

Afară se întunecase. Nu prea dormise în ultimele douăzeci de ore și stresul în care se aflase făcea ca puținul somn să pară ca și cum n-ar fi fost.

Se îndreptă spre Burden până la distanța de o lungime de braț.

– Există vreo șansă ca eu să sfârșesc în închisoare pentru ceea ce se va întâmpla, odată ce pornim treaba asta?

Burden se uită fix în ochii lui Titus.

– Absolut nici una.

– Atunci mustrările de conștiință despre care vorbești au de-a face cu ce i s-ar putea întâmpla lui Luquin?

– Exact.

De data asta era Titus cel care ezită un moment înainte de a vorbi, dar când o făcu, în vocea lui nu era nici urmă de ezitare:

– Atunci nu ai pentru ce să îți faci griji. Nu voi avea nici o mustrare de conștiință în legătură cu asta.

Se uitau unul la altul în tăcere când Mattie intră de pe balcon în birou, aducând telefoanele și laptopul lui Titus.

– Totul este pregătit, spuse ea, trecând de ei și așezând totul pe masa de citit.

Cei doi bărbați se îndreptară spre masă când Burden ridică unul din telefoanele mobile și i-l dădu lui Titus.

– Să nu-l scapi niciodată din ochi, spuse el. Este codat. Mattie îți va da codurile de acces. Îți va face conexiunea cu mine, cu Mattie și cu ceilalți. Este colacul tău de salvare. Laptopul este pregătit. Mattie îți va da codurile de acces și pentru acesta. Vom utiliza atât telefoanele, cât și laptopul

pentru a comunica. În principiu, tu fă orice trebuie să faci pentru a îndeplini cererile lui Luquin. Ține minte, va exista o anumită supraveghere. Nu poți face nimic în legătură cu asta fără să te expui răzbunării lui Luquin, fii conștient că vei fi monitorizat.

– Cât de mult? În ce fel?

– Nu exagerat. Oamenii lui Luquin nu doresc să atragă atenția în nici un fel. Deci nu te vor sufoca. În principal oamenii lui te vor supraveghea din mișcare. O camionetă în trecere, încercând să prindă frânturi de trafic pe telefonul celular. Poate ceva fotografii. Dar totul va fi foarte discret. Nu-ți va sufla în ceafă, dar te va supraveghea. Începând de acum, sunt hotărât să mă mișc cât de repede pot pentru a încerca să salvez vieți și asta va economisi și bani. Ține minte: doar pentru că nu vei auzi nimic despre mine nu înseamnă că nu voi fi acolo. Sunt al naibii de multe lucruri de aranjat. N-o să prea dorm. Putem comunica cât de des dorești. Nu vei da de mine întotdeauna, dar o vei găsi mereu pe Mattie. Te voi căuta de fiecare dată când voi avea posibilitatea să o fac. Bine, Mattie îți va termina instructajul referitor la procedurile de comunicare. Mă duc chiar acum să aranjez cu pilotul. Cineva va fi aici într-o oră să te ia și să te ducă la aeroport.

Titus dădu din cap. Mintea sa se mișca deja atât de departe și atât de repede înainte încât aproape că purta două conversații simultane în cap. Singurul lucru la care se putea gândi erau planurile de a o aduce acasă pe Rita.

Capitolul 17

Austin

Luquin se plimba încet înainte şi înapoi de-a lungul pasarelei care se întindea la marginea culmii, cu o mână în buzunar, trăgând din ţigară. Fumul albastru se pierdea în întuneric. Din când în când se oprea şi privea în noapte.

Nu prea era nimic de văzut în direcţia în care se uita. Departe în vale, suprafaţa de safir a râului larg se răsucea în întunericul de cobalt. De cealaltă parte, de-a lungul pantei care se ridica spre dealurile negre se întrezăreau lumini împrăştiate, strălucind dinspre pădurea deasă. Din când în când, o lumină se aprindea, strălucea şi se stingea. Erau farurile unei maşini care-şi croia drum prin curbele strânse, neluminate, care se strecurau prin dealurile des împădurite. Casa care îi atrase atenţia se găsea chiar în faţa lui, la vreo nouă kilometri de drum drept.

– Vom avea veşti de la el mâine, spuse Luquin. Câte microfoane au descoperit?

– Vreo şase, până acum.

– Ţi-am spus, mârâi Luquin, este atât de previzibil, nenorocitul arogant! Atât de al dracului de încrezător! Are impresia că poate scăpa de supraveghere fără repercusiuni. Aş vrea să-i fi văzut faţa când şi-a dat seama ce-a făcut. Scutură amuzat din cap. Ar fi trebuit să găsesc un alt motiv să-l ucid pe Thrush dacă totuşi Cain ar fi lăsat nenorocitele de microfoane la locul lor. Pufăi. Va fi o adevărată plăcere să-l facem pe nenorocitul ăsta.

Trase din ţigară.

– Dar nu-mi pot închipui de ce nu-l putem recepționa pe nici unul dintre microfoanele care sunt încă la locul lor. Nu l-am auzit nici tușind sau ușurându-se, sau orice altceva.

– Îi auzim pe tehnicieni.

– Știu asta, Jorge. Dar nu-l auzim pe Cain. Ce naiba face?

– L-ai speriat cumplit, Tano, spuse Macias. Probabil că nici nu mai respiră acolo.

Jorge Macias era șeful operațiunilor mexicane al lui Luquin. La treizeci și ceva de ani, Macias era un bărbat bine făcut și chipeș în sensul de amant latin. Era arogant și egocentric și recurgea ușor la violență.

Când Luquin avea afaceri în Mexic sau Texas, Macias era cel care supraveghea ca acestea să se desfășoare așa cum trebuie. Echipele lui făceau munca de teren, ele adunau informațiile și foloseau violența atunci când aceasta era necesară. (Oamenii lui Macias fuseseră cei care îl trecuseră pe Luquin peste frontieră în acoperișul camionului lui Benny Chalmers.) Și după ani de experiență, devenise insensibil la a fi mesagerul știrilor rele către subalterni. Dacă făceau greșeli, le oferea o singură șansă să le îndrepte. Încă un eșec și aceștia dispăreau. Alții le luau locul, pe deplin conștienți de ceea ce se întâmplase cu oamenii dinaintea lor. Greșelile predecesorilor nu se repetau niciodată. Nu existau excepții.

– Ce-i cu tipii care verifică reședința? întrebă Luquin.

– Doar tehnicieni. Omul nostru de pe teren nu a observat nici un fel de arme. Cain are la CaiText un sistem de securitate de o calitate ridicată și îi cunoștea probabil pe acești tipi prin aceste legături. Derulează o operațiune foarte precisă. Pare o verificare de rutină, exact cum anticipasem. Nimic mai mult de atât.

– Și crezi că ăștia sunt tipii pe care i-a chemat de la telefonul public?

– Probabil. Nu putea suporta. Voia să facă totuși ceva în legătură cu asta cât mai repede.

Luquin se înfipse ferm în picioare, trase încet din țigară, și privi fix dincolo de râul întunecat. Peste ape se mișca lin

o barcă, îndepărtându-se de oraș. Luminile sale se reflectau în safirul râului și zgomotul motorului urca pe pantele dealurilor.

– Încerc să-mi imaginez, spuse el, atât pentru sine, cât și pentru Macias, ce ar putea gândi. Omul este precaut. Nu face greșeli majore. Cântărește argumentele pro și contra, respectă regulile și ia decizii sigure, rezonabile. După cum am văzut, este previzibil. Acum, cum va reacționa la acceptarea faptului că este răspunzător de moartea prietenului său? O să reia iar și iar în mintea sa evenimentele, continuă Luquin răspunzând propriei întrebări. Își va reconfirma în minte că nu am precizat: nu curăța casa. Astfel va ajunge să gândească: Dumnezeule, va trebui să ghicesc cum să trec prin asta. Nenorocitul ăla de Luquin este imprevizibil. Va trebui să-i citesc gândurile. Cum dracu' o să fac asta? Luquin trase din țigară, odihnindu-și coatele pe balustrada pasarelei în timp ce se zgâia în întuneric, ca și cum luminile micuțe ale caselor din depărtare ar fi fost niște cărți de tarot și putea citi în ele răspunsurile la toate problemele lui. Și atunci, spuse Luquin, va începe să înnebunească. Pentru un om grijuliu este foarte stresant să aibă de-a face cu imprevizibilul. Nu vede nici o nenorocită de cale pentru a rezolva problema. Și asta începe să îl îngrijoreze. Începe să-l devoreze. Și asta e bine.

Jorge Macias îl asculta pe Luquin vorbind. Omul era inegalabil în ceea ce făcea și faptul de a lucra pentru el fusese întotdeauna o educație în perversitate. De-a lungul anilor, Luquin evoluase de la a fi doar un asasin oarecare în războiul drogurilor, într-o lume restrânsă care creștea asasinii ca pe viermi și îi trata cu tot atâta respect, până la a fi un teoretician al afacerilor cu moartea. Timpul pe care Luquin îl acorda cunoașterii biografiei psihologice a persoanei asupra căreia își concentra atenția era extrem de important în această afacere. Din cauza asta era atât de temut de cei care cunoșteau destul de multe despre el. Și din acest motiv era atât de eficient. Macias va deveni un om bogat doar din această operațiune. Dar pentru asta trebuia să plătești un preț. Când lucrai cu Luquin, întotdeauna era un preț de plătit. Omul nu simțea că

îți meritai banii dacă nu plăteai pentru ei și asta însemna un fel de a suferi. Înainte ca operațiunea să se termine, Luquin îi va cere să execute ceva care ar fi angoasant, fie fizic, fie emoțional. De aceea Macias își jurase deja că aceasta avea să fie ultima dată când urma să mai lucreze cu acest nebun.

Telefonul lui Macias sună. Îl scoase din buzunar și se întoarse cu spatele la balustrada pasarelei. Cu capul lăsat, ascultând, începu să se plimbe în jurul piscinei iluminate. Luquin se întoarse și îl privi. Îi plăceau apelurile telefonice în timpul unei operațiuni ca aceasta. Însemna acțiune. Se întâmplau lucruri în apropiere și în avantajul său. Rotițele se învârteau; planul se mișca înainte.

Aruncă chiștocul țigării care descrise un arc înalt, perfect și ateriză în apropierea marginii piscinei, plutind pe apa iluminată. Îl privi pe Macias care acum era de cealaltă parte a piscinei, pe jumătate scăldat în strălucirea de turcoaz a luminii reflectate pe suprafața apei. În momentul în care ajunse din nou lângă Luquin, conversația era pe sfârșite. Închise telefonul cu un pocnet și veni lângă Luquin pe pasarelă.

– Era Mateos din Veneția. Informatorul lui din hotelul doamnei Cain tocmai ne-a anunțat că aceasta a primit un telefon acum vreo două ore. Din păcate e tot ce știe. Informatorul nu se afla în poziția de a monitoriza apelul. Macias își privi ceasul. Trebuie să fi fost în jur de două și jumătate la Veneția. O oră neobișnuită pentru a primi un apel telefonic.

Luquin scormoni în buzunarul hainei după o altă țigară și o aprinse. Deci asta înseamnă că doamna Thrush și doamna Cain vor fi pe drumul spre casă mâine-dimineață. Luquin zâmbi încet și apoi dădu într-un râs ușor, încântat. „Drace, îl iubesc pe tipul acesta, Cain. Să o fac pe femeia asta la distanță ar fi fost tare neplăcut."

Luquin se întoarse din nou către valea întunecată la propriile gânduri, aplecându-se ușor, cu coatele rezemate pe balustradă. Macias se îndepărtă și apucă din nou telefonul. Privi în sus pe scări, unde cei doi oameni ai săi erau la posturi și supravegheau strada din fața casei. Privi umbrele din apropiere,

unde abia se putea distinge în întuneric imaginea negru pe negru a lui Roque, bodyguardul personal al lui Luquin, care stătea fantomatic în umbră. Roque fusese cel care se cocoțase pe acoperișul camionului de vite, împreună cu șeful său. Nu era niciodată prea departe, ca o amintire bolnavă de care nu puteai scăpa.

Macias îl privi din nou pe Luquin. Spatele acestuia era slab luminat în timp ce el se holba fix în noapte. Un nor de fum din țigară se îndepărtă de capul său și se risipi într-un firicel albăstrui. Arăta ca și cum părul i-ar fi luat foc.

Zborul de noapte de la San Miguel părea interminabil. Dar în timp ce King Air devora kilometri pe deasupra masivului Sierra Madre Oriental și a nordului deșertului mexican, Titus se ocupa cu stabilirea detaliilor zborului spre Austin pentru Rita și Louise. Sună la un serviciu internațional de chartere din Houston care avea avioane la sol pe aeroportul Malpensa din Milano. El și Rita căzuseră de acord că, de îndată ce ea va vorbi cu Louise, era foarte puțin probabil ca ele să mai poată dormi, astfel că el aranjase ca serviciul de charter să le preia de pe aeroportul Marco Polo International de lângă Veneția, imediat ce firma putea trimite acolo un echipaj.

Acestea fiind stabilite, îl sună pe Lack Paley la reședința sa din Austin. Paley era șeful avocaților săi. Titus îi spuse că dorea să inițieze procedurile pentru a face trei lucruri:

1. Să ia legătura cu Terry Odell, brokerul lui Titus pentru a împrumuta 10 milioane de dolari în baza portofoliului său personal de investiții și să investească imediat întreaga sumă, într-un anumit mod, în entitățile pe care el le va enumera. Să folosească Marcello Cavatino Inversiónes S.A. din Buenos Aires pentru a intermedia tranzacțiile. Aceste tranzacții trebuie să fie încheiate până la ora trei în ziua următoare.

2. Să ia legătura cu Lee Silber și să împrumute 21 de milioane de dolari, folosind ca garanții acțiuni la CaiText.

3. Să pregătească documentele pentru a vinde și mai mult din CaiText în felul în care Titus i-ar spune.

Apoi insistă asupra programului.

După ce Paley depăși șocul instrucțiunilor primite, petrecură următoarele patruzeci de minute lucrând la modul în care puteau fi realizate cele hotărâte. Titus îi spuse să păstreze planurile strict secrete, deși nu îi explică de ce.

După ce ateriză la Austin, Titus se urcă într-o cursă către aeroportul Hilton. Burden presupunea că Luquin va ține sub supraveghere casa lui Titus, așa cum făcuse în timpul celorlalte operațiuni ale sale din Rio de Janeiro și nu dorea ca Luquin să știe că Titus își părăsise casa. Cline îl va lua de dimineață și Titus se va întoarce acasă în același mod în care plecase, în compartimentul ascuns din spatele camionetei lui Cline.

Titus porni televizorul imediat ce intră în camera de hotel. Pe timpul zborului spre casă, mintea sa fusese preocupată obsesiv cu gânduri repetitive, de genul: și dacă, nu ar fi trebuit, sau de ce. Apoi revăzu conversațiile sale cu Burden și încercă să-și imagineze ce consimțise ca acesta să facă. Putea doar să spere ca dimineață toate aceste lucruri să nu i se pară dramatic de întunecate.

Nu dorea să se mai gândească. Se dezbrăcă și căzu în pat, privind la CNN pe deasupra picioarelor. Spera ca acest lucru să-l împiedice să mai gândească.

Joi
A treia zi

Capitolul 18

Herrin îl aștepta pe aleea din spatele roșcovelor când își răsuci picioarele de pe platforma retractabilă ascunsă sub bena camionetei. Cu laptopul modificat în servietă, cei doi se îndreptau către verandă. Herrin sorbea cafea dintr-o cană cromată fistichie care aducea cu o canistră criogenică. Se opriră sub razele blânde ale soarelui de dimineață.

– Am vorbit cu Garcia, spuse Herrin, și m-a pus la curent.

Titus dădu din cap. Iisuse!

– Putem să vorbim deja în biroul meu? întrebă el dregându-și vocea.

– Da, putem. De fapt este primul loc în care am făcut curățenie.

Se îndreptară spre curtea din spatele fântânii pe o ușă secundară aflată lângă poarta din zidul de piatră care ducea către piscină. Intrară într-un hol larg, al cărui atrium inunda coridorul cu lumina dimineții și o luară la dreapta prin prima ușă dublă.

Titus intră în biroul său spațios, traversă camera și își așeză laptopul pe birou, un rolltop de culoarea coniacului, de la o veche bancă din El Paso. Băgă laptopul în priză și îl porni. În mijlocul camerei, o masă veche, lungă, de nuc, pe care erau împrăștiate ultimele sale proiecte, unele aduse de la CaiText, altele legate de propriile interese, era scăldată în lumina difuză venită de la o cupolă octogonală care acoperea centrul

camerei și ilumina lemnul de nuc vechi de două sute de ani. Titus se îndreptă spre fereastră și privi afară spre curte și spre livada din spatele ei. În stânga putea vedea interiorul curților zidite care înconjurau piscina. Se întoarse.

– OK, spuse el, acum pune-mă și pe mine la curent.

– Facem progrese destul de mari, spuse Herrin. Toată povestea asta este destul de alunecoasă. Îmi place. Dar trebuie s-o luăm încet. Am pus un plan al casei pe masa din bucătărie. Am marcat toate camerele pe care le-am curățat astfel încât să știi permanent unde poți vorbi și unde nu. Sorbi din cana cromată. Garcia mi-a spus că vrea să lase încă fierbinți câteva locuri.

– Bine. De ce?

– Ei bine. A spus că s-ar putea să fie anumite lucruri pe care vom dori ca băieții ăștia să le audă, așa că vom scăpa din vedere câteva microfoane. Dorim să lăsăm impresia că suntem buni la treaba asta, dar nu suficient de buni. Ei se așteaptă, oricum, să le piardă pe cele mai multe. Dar locurile pe care le vom păstra fierbinți trebuie să fie în camere în care este logic să te gândești că ești în siguranță.

– Vrei să spui baia, dormitorul?

– Mda. De fapt, le-am găsit deja pe cele din dormitor. Sunt mult mai sofisticate decât celelalte, mult mai greu de depistat. Ei și-ar dori ca șmecheriile astea să rămână la locul lor. Deci le-am lăsat acolo. Bănuiam că Garcia va dori să lase câteva.

Prin fereastra din fundul camerei, Titus văzu o pasăre stacojie pe zidul curții, o strălucire incredibilă pentru o clipă, după care dispăru.

– OK, spuse Titus, înțeleg asta. Atunci lasă-le acolo.

– Trebuie să fii foarte atent în locurile astea, îi reaminti Herrin.

Titus încuviință.

– Mda, vor fi o grămadă de necazuri.

Brusc sună telefonul codificat al lui Titus. Îl scoase din buzunar și îl deschise.

– Sunt Garcia. Ai un minut la dispoziție?

– Dă-i drumul.

– Am muncit toată noaptea să pun la punct două echipe mobile care să lucreze cu noi în Austin, spuse Burden. Cam trei persoane în fiecare echipă. O echipă este deja acolo, iar cealaltă va ajunge în câteva ore. Și Herrin va avea de coordonat câteva chestii cu ei și va avea nevoie să pună la punct ceva echipament suplimentar. Mai rămâne loc în camera de oaspeți pentru câteva monitoare în plus?

– Da, e suficient spațiu.

– Minunat. Sunt cam la o oră distanță de Austin. Va trebui să ne întâlnim destul de curând și să discutăm câteva chestiuni. Totuși, chiar acum ar trebui să mă întorc la Luquin. Mai ai vreo veste de la el?

– Nimic.

– OK. Folosește laptopul și urmează instrucțiunile de comunicare ale lui Luquin. Face totul pentru bani, deci hai să-i vorbim de bani. Uite cum mă gândesc că ar trebui să te ocupi de asta.

Instrucțiunile lui Burden erau precise și el îi oferi o explicație simplă, cinstită, a raționamentului său. Titus rămase surprins de cât de îndrăzneț era ceea ce îi cerea Burden să facă, având în vedere ce se întâmplase cu Charlie.

Deși era încă aproape în șoc în urma decesului lui Charlie și a deciziilor pe care le luase cu o zi înainte, știa că abordarea agresivă a lui Burden era necesară. Știa, de asemenea, că asta nu se putea face fără angajamentul său total. Nu era momentul să se piardă cu firea, deși trebuia să admită că niciodată până atunci nervii lui deja uzați nu fuseseră atât de întinși. Dar, pentru Dumnezeu, nu trebuia să clacheze acum. Chiar dacă pierduse atât de mult, mai erau multe de salvat. Oricât de amărât era pentru moartea lui Charlie, știa în adâncul său că Luquin trebuia să-l omoare mai devreme sau mai târziu. Era furios pentru că Luquin încercase să-l facă răspunzător pentru această mare tristețe pricinuită.

– Da, bine. O voi face, spuse el atunci când Burden tăcu.

– OK. Atunci rămânem înțeleși. Îl voi suna din nou pe Herrin ca să punem la punct anumite lucruri. Te anunț când ajung în oraș.

– Încă un lucru, spuse Titus. Peste două ore Rita și Louise Thrush vor ateriza la Austin. Vreau să o țin pe Rita departe de toate astea. Vreau să o duc într-un loc sigur. Undeva departe de tot balamucul ăsta.

La capătul celălalt se așternu liniștea.

– Care-i problema? întrebă el. Care-i problema?

– Nu știu dacă asta este o idee bună, spuse Burden.

– Iisuse, de ce n-ar fi?

– Amintește-ți mereu, Luquin vrea banii. Banii. Metodele lui sunt barbare în anumite privințe, dar de fapt el încearcă să te manipuleze psihologic. Speră că prin aceste crime îți va câștiga cooperarea, că morții îi vor garanta că va obține banii doriți. Dar este și suficient de deștept ca să-și dea seama că, amenințând-o pe Rita, ar putea să aibă tocmai efectul contrar. Dacă ar face asta, ar merge prea departe. Nu își va asuma acest risc. Ea e în siguranță. Tot atât de în siguranță pe cât ești și tu. El vrea banii. Totul e legat de bani.

– Vrei să-mi spui că ea nu este amenințată?

– Corect. În acest moment nu văd nici un risc pentru ea. Mai mult decât atât, dacă faci asta, s-ar putea să declanșezi o altă moarte. El nu dorește ca tu să gândești atât de precaut. Nu dorește să fii independent. El vrea să-ți dicteze ce să faci și ce să nu faci. Pauză. Cred că ar fi o mare greșeală, Titus!

Titus era livid. Trebuia să creadă că nu era în stare să o protejeze nici măcar pe Rita? Că trebuia pur și simplu să o lase să rămână lângă el, vulnerabilă, până când Luquin hotăra ca și ea să fie ucisă? Rămase tăcut. Fierbea pe dinăuntru, dar se abținu să spună ceva.

– Vom mai vorbi despre acest subiect altădată, spuse el scurt. Va trebui să mă mai gândesc la asta.

Capitolul 19

Cu o jumătate de oră înainte ca Titus să se aşeze la computer pentru a-l contacta pe Luquin pentru prima dată, un King Air 350 similar celui cu care Titus zburase la San Miguel şi înapoi decolă de pe pista staţiunii Lago Vista din Lake Travis şi se îndrepta către Austin, la patruzeci de kilometri spre sud-est. La bordul Beechcraft-ului de zece locuri se aflau şase dezvoltatori imobiliari care doreau să arunce o privire mai apropiată asupra zonei Austin. Acest lucru era ceva obişnuit într-un oraş care atrăsese o mulţime de investiţii în ultimii zece ani. Şi în ciuda faptului că nivelul creşterii economice încetinise în toată ţara, ochii neobosiţi ai dezvoltatorilor nu se odihneau niciodată. Întotdeauna cu speranţa că următoarea creştere a pieţei era imediat după colţ, erau permanent în alertă, fiind de părere că, dacă acţionau la momentul potrivit, vor putea să cadă din nou în găleata cu bani, prin dezvoltarea bine plasată a unui complex rezidenţial, a unui mall sau a unui complex de birouri.

Pe măsură ce avionul se apropia de zona de ghidare a aeroportului Austin Bergstrom, pilotul contactă turnul de control, explică tot ce doreau să facă pasagerii săi şi solicită permisiunea de a survola oraşul la o altitudine specifică de şapte mii de metri. După câteva schimburi de informaţii, Beechcraft-ul obţinu permisiunea turnului de control Austin Bergstrom şi porni într-o serie de bucle prestabilite pe deasupra oraşului, cele mai multe întorcându-se concentrându-se

asupra cuadrantului de sud-vest, în care se investise cel mai mult în ultimii ani. Acoperi ambele maluri ale lacului Austin, de la podul Emmet Shelton până la Austin Country Club, o parcelă de proprietăți imobiliare care includea câteva dintre cele mai dorite cartiere ale orașului.

Când avionul își începu prima serie de rotiri, pasagerii întoarseră fotoliile către pereții cabinei și acționară consolele mascate ale computerelor, care coborau din structura principală. Din burta avionului coborâră mai multe antene, în timp ce tehnicienii își așezară căștile și porniră computerele.

Fiecare tehnician purta două căști astfel încât putea monitoriza simultan două frecvențe diferite de transmisie radio. Fiecare era răspunzător pentru monitorizarea unei game de frecvență, selecționate din banda alocată telefoanelor mobile. De fiecare dată când recepționau o transmisie codată, computerele reținеau imediat frecvența și momentul respectiv, înregistrau poziția avionului și unghiul de recepție al semnalului. Când coordonatele erau stabilite, începeau să înregistreze transmisia și apoi treceau mai departe la următorul canal și continuau scanarea.

Scopul acestui prim zbor de supraveghere era acela de a colecta cât mai multe transmisii codate, în cele două ore pe care le avea la dispoziție. Înregistrările erau apoi transmise către echipa tehnică a lui Burden. Titus fusese informat că aceasta era deja în acțiune, se afla într-o camionetă închisă, mare, dotată cu sisteme de decodare care începură imediat să prelucreze materialele transmise de Beechcraft. Această primă operațiune se efectua pentru a stabili care dintre transmisii erau în limba spaniolă. Odată acestea identificate, erau transmise către Herrin și Cline, care începeau să poziționeze și să analizeze sursele acestora.

Mark Herrin se așezase la computerul său, în casa de oaspeți a lui Titus, și privea datele care se perindau pe ecran.

– Iisuse! Marfă de calitate, spuse el în microfonul pe care-l avea atașat la căști. Ce fel de tehnologie au în chestia aia?

– Scumpă, zise Burden aflat într-o poziție conspirativă.

Când datele se încărcară, Herrin le salvă într-un director nou.

– Uau! 112 conversații separate criptate în cuadrantul de sud-vest în două ore?!

– Nu e o surpriză, spuse Burden. Codificarea a ajuns să fie un fel de simbol al statutului social în zilele noastre.

– Dar, la dracu', chiar atât de mulți?

– Ei bine, mulți oameni consideră că au un statut important, spuse Burden sec. Vom mai arunca o privire după ce se întorc din nou, în scurt timp. Dacă suntem norocoși, vom găsi ceva care se poate realiza mai îndeaproape. Deocamdată, așteptăm după băieții din cealaltă dubiță să ne spună care dintre aceste transmisii sunt în spaniolă.

Capitolul 20

Prin ușa glisantă și ferestrele deschise ale vechii camere de motel, privi afară în umbra pestriță a după-amiezii, înspre aleea circulară de pietriș în jurul căreia erau amplasate în mod dezordonat în jur de douăsprezece căsuțe stropite cu vopsea. Arbori obosiți de sâmbovină adăposteau întregul complex într-o obscuritate mohorâtă care contrasta puternic cu strada strălucitoare, scăldată în soare, aflată în apropierea intrării motelului. În mijlocul aleii circulare se afla un loc de joacă miniatural, năpădit de buruieni, un balansoar crăpat, un grup de leagăne cu două scaune rupte, un carusel ruginit. Nici un copil nu se atinsese de ele de zeci de ani și erau bântuite de liniște în absența celor mici.

Din patul încovoiat pe care stătea, putea vedea bungaloul situat vizavi de el. Un cuplu în vârstă stătea în fața acestuia, în șezlonguri greoaie, ruginite, fumând. Purtau pantaloni scurți supradimensionați, peste burțile lor umflate și picioarele palide, slăbănoage. Din spatele ochelarilor de soare se holbau fix înainte, fără să se miște, precum niște orbi care doar ascultă.

Bungalows Motel fusese construit în 1942 și nu se schimbase deloc, cu excepția cârpelilor care fuseseră necesare în decursul timpului. Inițial se aflase în afara orașului, dar de-a lungul anilor, metropola îl înghițise. Acum ocupa o porțiune din South Congress Avenue care era invizibilă doar pentru cei invizibili la rândul lor, care nu mai aveau nimic de-a face cu lumea în care trăiau.

Cu bustul gol și transpirat, își șterse mâinile umede pe pantaloni. Era conștient de mirosurile de igrasie și vechi care îl înconjurau, de lenjerie îmbâcsită și tapițerie mucegăită și mobilier de lemn mucegăit care fusese curățat cu detergenți ieftini decenii de-a rândul. Toate acestea îi transmiteau o melancolie greoaie care era neașteptată și inconfortabilă.

Nu îi plăcea acest motel și, chiar dacă era aici câteva ore, locul avea ceva care-l măcina într-un mod inexplicabil. Mirosul de umed al mucegaiului. Își dădu seama într-un final, dar senzația nu dispăruse. Acolo de unde venea el nu era mucegai. Mirosurile hotelurilor ieftine și ale apartamentelor erau diferite. Nu îi stârneau acest sentiment apăsător care îi măcina gândurile.

De obicei nu prea îi păsa unde se află. Era convocat, se ducea. Își făcea treaba. Aștepta. Dacă nu îl suna nimeni, rămânea pur și simplu acolo unde se afla, trăia viața oricum ar fi fost ea în acel loc. Lumea era interesantă. Sau nu era. Era diferită peste tot. Sau era la fel peste tot. Uneori ambele, deodată. În funcție de ce treabă avea. Exista o varietate infinită de lucruri care puteau să fie diferite sau să fie la fel. În cele din urmă nu conta pentru el dacă era într-un fel sau altul. Doar observa ceea ce era... sau ce nu era.

Nu mirosise niciodată în viața lui așa ceva, iar asta îl scotea din minți. Nu avea nici un sens. De ce îl călca pe nervi atât de tare acest miros? Umezeala. Senzația slinoasă a transpirației de subraț. Își imagina părul de la subraț mucegăind și râncezind. Putrezind. Smocuri din el căzând și lipindu-se de transpirația de pe corp. Mâncărimea era sâcâitoare.

Câteodată ajungea în orașe în care mai fusese înainte. Se întâmpla adesea. Dar rareori avea impresia că mai fusese pe acolo. Era, de fiecare dată, altfel. La fel de străin ca interiorul unui sicriu.

Şi cuplul de bătrâni de peste drum începuse să-l calce pe nervi. Stăteau acolo ca două cadavre, cu corpurile umflate de arşiţă. Îşi imagină chiar că îi putea mirosi. Îşi imagina că atunci când corpurile lor începeau să plesnească şi să se prelingă, se vor înclina puţin în faţă. Pe măsură ce s-ar înclina, ochelarii de soare ar cădea într-o parte, ar aluneca poate pe nas. Scursura s-ar coace pe ei şi membrele s-ar umfla şi decolora şi s-ar umple cu gaz, făcându-i să se încline şi mai mult.

N-avea nevoie să gândească aşa. Îşi luă gândul de la asta. Uitase deja numele pe care trebuia să-l poarte. Nu avea importanţă. Avea actul de identitate. Putea verifica dacă avea nevoie să ştie. Uneori era un lucru bun să nu-ţi aminteşti cine eşti.

Capitolul 21

Titus, împreună cu Derek şi Nel, fiul şi fiica lui Thrush, care tocmai veniseră din Denver, aşteptau pe pistă când avionul ajunse în hangar în soarele strălucitor al dimineţii. Deja purtase o lungă conversaţie cu ei şi aflase detaliile şocante despre moartea lui Charlie. Derek îi povestise despre moartea tatălui său în detalii foarte vii şi clinice. Era genul de obsesie pe care o poţi întâlni uneori la oamenii care încearcă să depăşească ceva oribil, să proceseze informaţia şi să accepte că e real. Titus abia reuşea să facă faţă.

Întâlnirea cu Louise a fost tensionată. Stăteau în soare şi plângeau cu toţii. Louise îşi asumase deja rolul supravieţuitorului puternic. Până la urmă, avusese un zbor lung şi tot timpul din lume să se gândească. Era clar că ea şi Rita discutaseră tot drumul despre această situaţie.

După o discuţie scurtă în umbra hangarului, Titus şi Rita plecară, iar Louise se îndreptă spre Fredericksburg împreună cu fiul şi fiica ei.

Titus şi Rita se urcară în Range Rover şi porniră spre celălalt capăt al oraşului. Rita stătea cu capul sprijinit de fereastră, obosită şi secată emoţional. Purta nişte pantaloni negri, sandale şi o bluză albă, cu părul blond ridicat de ochelarii de soare pe care şi-i ţinea pe creştetul capului. Părea epuizată.

Titus nu spuse nimic pe drumul de întoarcere. De fapt, mare parte din excursia de jumătate de oră fu parcursă în linişte. Deja se spuseră atât de multe, iar Titus se chinuia să-şi dea seama cum dracu' o să explice restul. În acelaşi timp, se tot uita în oglinda retrovizoare să vadă dacă era urmărit. Nu

era sigur după ce trebuia să se uite și, după cum spusese Burden, nu putea face nimic în legătură cu asta. Totuși, nu se putea abține să nu analizeze atent traficul și să se întrebe care dintre acei oameni obișnuiți pe care îi vedea lucrau de fapt pentru Luquin.

În timp ce treceau de porți și se îndreptau spre casă pe aleea curbată, spuse:

– Sunt niște oameni aici, care lucrează pentru mine.

– Făcând ce? întrebă ea fără griji.

– În primul rând, lucrează la sistemul de securitate, spuse el. Are nevoie de îmbunătățiri.

Opri mașina lângă camioneta lui Herrin și ieși. Luă bagajele Ritei din portbagaj și trecură prin terasa umbrită, spre bucătărie. Acolo îl întâlniră pe Herrin care avea brațele pline cu tot felul de instrumente digitale.

Titus le făcu cunoștință, iar Herrin avu bunul-simț de a se face dispărut imediat. În timp ce acesta ieșea, Rita se sprijini de masă, unde văzu cu coada ochiului lista camerelor care fuseseră curățate. O citi dintr-o privire, lăsă geanta de mână pe podea și se întoarse spre Titus.

– Ce se petrece aici? întrebă ea.

– Avem niște probleme, spuse el, dar nu putem discuta despre asta aici. Hai să facem o plimbare.

Merseră împreună pe aleea cu lauri, cu brațele unul în jurul altuia și se așezară pe zidul scund de piatră care trecea prin spatele livezii. Cincisprezece metri mai încolo, mormântul proaspăt săpat, unde erau îngropați cei doi câini, era ca o amintire dureroasă a vieților lor schimbate. Turturelele uguiau printre ramurile livezii de piersici. O luă de la început și îi povesti aproape totul.

Bineînțeles, Rita era șocată și în timp ce Titus îi povestea ce se întâmplase în ultimele două zile, cuvintele îi păreau ciudate chiar și lui. Ea îl întrerupse de câteva ori doar pentru a-i pune întrebări, dar în cea mai mare parte a timpului îl ascultă în liniște. Din lipsa unei reacții, Titus realiză efectul profund pe care aceste povestiri îl aveau asupra Ritei, mai repede decât dacă ea ar fi plâns sau ar fi țipat.

După ce termină de povestit, nici unul nu mai scoase vreo vorbă. Trecuse de miezul zilei și în livadă se făcea din ce în ce mai cald. Din pădure se auzea zumzetul greierilor.

– Doamne, Titus! spuse ea. Doamne Dumnezeule!

Se ridică, incapabilă să mai stea locului, iar el o privea ieșind din umbra stejarului bătrân de deasupra lor. Ea se întoarse și își încrucișă mâinile la piept.

– Ești absolut sigur de asta? Că omul ăla e răspunzător de moartea lui Charlie?

– Da.

Se holbă la el, consternată. Apoi ochii i se umeziră și lacrimile începură să curgă atât de repede, încât cu greu putea distinge ceva în jurul ei. Nu își ascunse fața, nu i se strâmbă gura, dar bărbia îi tremura. Lacrimile curgeau și curgeau până când îi acoperiră obrajii și se prelinseră de pe bărbie într-un amestec de frică, furie și supărare.

– Of, oribil, reuși ea să spună într-un final.

Uitându-se la ea, Titus știu că ea înțelesese deja, intuise, fără a fi nevoie să se gândească prea mult, că toate zilele lor de până atunci fuseseră de o inocență uimitoare. Viitorul lor fusese redus dintr-odată și poate nu era mai lung decât distanța dintre ei. Nu mai rămăsese aproape nimic din viețile lor împlinite. Trecutul, cu viața lor normală, fusese la fel de naiv ca visul unui copil.

Apoi Rita începu să-și șteargă obrajii cu palmele, suspinând. Găsi un șervețel în buzunarul pantalonilor și își șterse nasul. Își drese glasul. Își înclină capul și își strânse părul la spate ca și când ar fi vut să-l prindă cu un elastic, dar nu o făcu.

– Doamne, spuse ea privind în sus și lăsându-și brațele pe lângă corp. Trase cu sete aer în piept și își puse mâinile pe șolduri, apoi expiră și-și fixă ochii roșii asupra lui. Viața lui Louise e distrusă din cauza noastră!

Nu știa ce să mai zică, pentru că, ce naiba poți spune într-o astfel de situație? Nu putea să-și ia privirea de la el, iar Titus își putea da seama că Ritei îi era greu să proceseze gravitatea faptelor ce tocmai se petreceau.

– Rita, vreau să pleci, să te duci departe de aici. Voi vorbi cu Burden să te ducă într-o casă în care să te afli în siguranță. Undeva unde... să nu-ți faci griji...

– Poftim? Pentru numele lui Dumnezeu... la ce te gândești, Titus? Îl privea de parcă tocmai ar fi început să-i vorbească într-o limbă străină, de neînțeles. Nici nu mă gândesc. Nu! Nu o fac! Rămân fix aici! Orice s-ar întâmpla, ni se întâmplă amândurora, Titus! Nici nu-mi vine să cred că ai face așa ceva, spuse ea, cu vocea gâtuită.

– E o nebunie să rămâi...

– Tu ești nebun, izbucni ea. Lacrimile nu mai erau acum în ochii ei, ci în voce. Tot ce se petrecea era cumva ireal. Furia și frica, și dragostea se contopeau fără a ține cont de limitele naturale. Spune-mi ce se întâmplă aici, Titus, spuse ea. Mi-ai povestit ce s-a întâmplat, acum zi-mi ce se petrece în aceste momente.

Așezat încă pe zidul de piatră, Titus privi în zare.

– Burden încearcă să-l prindă pe tipul ăsta, Rita, și se mișcă repede, dar nu garantează nimic.

Voia să fie cinstit cu ea, dar nu putea să-i spună tot. Nu voia să-i împărtășească temerile lui sau posibilitățile sinistre sau că încerca să ignore direcția în care se îndreptau lucrurile. Dacă avea noroc vor putea trece prin asta fără ca ea să afle lucruri cu care să nu se poată împăca când se va sfârși totul.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Titus. În ce ai intrat?

– În ce am intrat? Pe Titus îl înfurie remarca ei. Ei m-au găsit pe mine, Rita! Ascultă-mă: ticălosul ăsta va mai omorî pe cineva. Gândește-te la asta! Va mai omorî pe cineva. Și apoi pe altcineva, și apoi... Prieteni, toți prieteni de-ai noștri! Nu-mi pasă cum o să-l oprească Burden și voi face tot ce-mi stă în putință să-l ajut.

Din nou, ea nu putu decât să-l privească fix. Prin livadă zburâ un stol de păsări, urmărindu-se ca nebunele, fulgere albastre căzând printre liniile ordonate de piersici.

Își croiră drum până în capătul celălalt, continuând să se ciondănească și printre cedri care flancau pârâul. În urma lor se așternu liniștea, dar apoi turturelele își reluară uguiala.

Rita avea pe chip o expresie înspăimântată și era prea preocupată ca să-și amintească la vreme să o ascundă. El o mai văzuse așa când taică-său avusese accidentul de vânătoare și când aflase de boala maică-sii. Și îl durea să-și amintească de ziua în care doctorul le spusese că fătul avea diformități îngrozitoare.

– Nu-mi vine să cred, zise ea. Nu știu în cine... Se opri, răsuflând sacadat. Nu-mi vine să cred că ai făcut toate astea fără să te duci la poliție. FBI-ul... Ea clătină din cap. Cineva cu răspundere juridică.

– Tocmai ți-am explicat de ce am procedat așa.

– Ei bine, eu cred că ți-ai pierdut mințile, Titus.

– Încerc să salvez vieți, zise el.

– Și crezi că așa o să reușești? Cu acest... justițiar?

El încercă să se apropie de ea, apoi se opri.

– Am încredere în sfatul lui Gil Nordin, zise el.

– Grozav! Un tip pe care l-ai întâlnit odată pe fugă, iar el era și atunci destul de alunecos.

– N-am zis asta.

– Tu mi-ai spus că era dubios.

– Am vrut să spun că nu lucra pe față, ca ceilalți. Asta era tot.

S-au privit din nou, încruntați. Chestia asta îl distrugea. Văzu cum ei i se înroșesc din nou ochii.

– Titus, zise ea, iar vocea i se frânse, surprinzând-o chiar și pe ea, văzu asta pe fața ei. Oare o să regretăm asta?

Ea chiar tremura. Titus nu o mai văzuse pe Rita vreodată tremurând. Niciodată.

– Iau deciziile pe care trebuie să le iau, zise el, și încerc să rezolv lucrurile cum știu mai bine. Trebuie să înțelegi că nu există manuale pentru așa ceva, Rita. E ca și cum te-ai deștepta dintr-un coșmar și ți-ai da seama că acesta continuă și în realitate. Încerc să trec de asta cât mai bine. El ezită. Am nevoie de ajutorul tău, Rita. Nu pot face asta fără tine.

Chipul ei își schimbă expresia. Nu era convinsă că dorea să ducă discuția în direcția sugerată de tonul ei. În clipa aceea nu era dispusă la împăcare.

– Trebuie să cooperezi cu mine, zise el. O să-l rog pe Burden să găsească un loc unde să fii în siguranță...

– Titus! Rita îl opri, țintuindu-l cu privirea, chipul ei fiind plin de mânie și frustrare.

El știa la ce se gândea. El nu înțelege, habar n-are ce-mi cere. Dar, de fapt, știa. Realitatea era că cea fără habar era ea. Loialitatea ei îl speria de moarte, pentru că ea risca mult, iar el nu ar fi putut suporta niciuna dintre posibilitățile care i se preconizau.

Se priviră din nou în ochi.

– Trebuie să despachetez, se răsti ea și se răsuci pe călcâie pornind pe alee spre casă. El nu încercă s-o oprească. O cunoștea prea bine. Rita era obosită. Epuizată psihic. Înspăimântată. Iar când îi era frică, se înfuria, pentru că simțea că pierde controlul asupra lucrurilor, ceea ce o înspăimânta și mai tare. Avea nevoie de timp. Dumnezeu să-i ajute, toți aveau nevoie de timp, dar nu credea că vor avea destul la dispoziție. Luquin avea să le fure cât mai mult din timpul pe care-l aveau, laolaltă cu banii. Avea să continue să preseze.

Cum stătea privind-o pe Rita îndepărtându-se în umbra dafinilor de pe alee, cârâitul greierilor deveni mai puternic, de parcă cineva ar fi dat sonorul mai tare. Părea să se fi făcut chiar mai cald, accentuând parfumul verii, al vegetației supraîncălzite, al piersicilor și al pământului fertil. Totul i se părea mult mai atrăgător, mai dezirabil ca acum câteva zile când considera aceste lucruri firești. Savură totul, înțelegând mai limpede ca niciodată că era trecător, că nu va ține la nesfârșit pentru că nu putea să țină. Totul era doar temporar, doar că el nu văzuse lucrurile așa până acum.

Capitolul 22

Coordonatele transmisiilor în limba spaniolă, trimise de la prima echipă mobilă, se afișau încet, imediat ce acestea erau identificate. Când primele apărură pe ecranul lui Herrin și pe cel al lui Burden, care aștepta în cea de a doua unitate mobilă, Burden vorbi imediat în casca lui Herrin.

– În ce stadiu se află noul nostru program? întrebă Burden.

– Ne va duce la o zonă țintă cu o rază de aproape o sută de metri, spuse Herrin, concentrat la ecran.

– Bine. Să vedem dacă putem să eliminăm ceva din capul locului. Poate un punct de vânzare, o firmă de avocatură, un sediu de poliție sau FBI. Oricine ar putea avea o nevoie legitimă de codificare. Ne interesează în special zonele rezidențiale. Proprietăți închiriate, cel mai probabil.

Herrin rămase la computer aproape două ore înainte ca toate transmisiile să fie scanate de echipa mobilă a lui Burden. Când transmisiile în limba spaniolă au fost extrase din lista de 112 transmisii codificate, lista se reduse la doar 14. Îl sună din nou pe Burden.

– OK, spuse Burden. Beechcraft-ul va fi înapoi pe poziție în cincisprezece minute. Deci, ce am obținut?

Herrin afișă rezumatul pe ambele ecrane.

– Dintre cele paisprezece transmisii codificate în limba spaniolă, spuse Herrin, două au fost inițiate dintr-un club, una dintr-un birou de afaceri imobiliare, trei din birouri de avocatură și două sunt transmisii ale echipelor Departamentului de Poliție din Chicano. Se frecă la ochi și apoi se sprijini pe coate privind

ecranul. Stătea în fața unei guri de ventilație de aer condiționat din casa de oaspeți și curentul de aer rece era bine-venit.

– Asta ne lasă doar cu șase transmisii de verificat, continuă Herrin. Trei sunt emise de pe acest mal al lacului, trei de pe celălalt. Cele de pe malul celălalt sunt adrese cunoscute. Cele de pe partea asta erau mobile. Dar tot nu avem încă nimic despre conținut.

– Mi-au spus că este o codificare dificilă, spuse Burden. Nu le-a luat mult să afle dacă erau în engleză sau spaniolă, dar transcrierile efective sunt cu totul altceva.

– Vreo presupunere?

– Nu. Dar sper ca una dintre sursele mobile să ducă la una dintre casele de pe malul celălalt, spuse Burden. Dacă o fac, atunci sper că am pus mâna pe baza și pe unitatea lor de supraveghere.

Herrin se uita la ecran și desfăcu celofanul transparent de pe o caramea pe care o băgă în gură.

– Mai avem la dispoziție doar această unică încercare, spuse Burden. Avionul este programat pentru o operațiune în Maracaibo începând de mâine.

Herrin sugea nervos carameaua, sugea din ea, gândea și iar gândea, iar apoi mușcă din ea și o mestecă din câteva mișcări.

– O să chem avionul, spuse Burden. Le voi spune să rămână pe cele șase canale și să înceapă să scaneze cât de multe canale pot, în cele două ore de zbor.

Herrin aștepta, cu ochii fixați pe ecran, bătând din picior ca și cum ar fi fost un adolescent.

În timpul operațiunilor în direct era mereu tensionat.

– La dracu', spuse Burden în casca lui Herrin, nu avem prea multe. Dacă se întâmplă să nu transmită nimic în timpul celor patru ore...

Pauză. Liniște. Apoi spuse:

– Dar am o bănuială că sincronizarea e bună. La primul zbor, Beechcraft-ul era în poziție și lucra la numai câteva minute de la e-mailul de răspuns al lui Cain către Luquin. Dacă Luquin a reacționat rapid, și așa face de obicei, înseamnă că a efectuat apeluri codificate pe durata acestui prim zbor. Pur și simplu trebuie să fie într-una dintre cele trei case.

Capitolul 23

Jorge Macias stătea în picioare pe pasarela de peste lac, cu un telefon mobil la ureche în timp ce privea o fată îmbrăcată într-un bikini galben banană, întinsă la prova unei şalupe hodorogite care plutea pe apă la o sută de metri mai jos. Purta pantaloni negri din olandă şi o cămaşă gri de mătase descheiată până la jumătatea pieptului, cu părul negru de pe piept vizibil prin deschizăturile cămăşii. Vorbea cu echipa sa de supraveghere mobilă care tocmai depistase şi raporta sosirea Ritei Cain.

În timp ce asculta, privi către o altă fată îmbrăcată cu un bikini negru cu un pahar de băutură în mână, se apleca peste bordajul şalupei şi vorbea cu un bărbat din apă care îşi pregătea schiurile. Un al doilea bărbat stătea la cârmă şi îi explica tot ce trebuie să facă.

– Ah, foarte bine, spuse Macias, exact, exact. Aveam nevoie de nişte veşti bune. Încă nici urmă de gardă de corp sau ceva de genul ăsta?... *Bueno, bueno,* minunat.

Fetele se întindeau la soare. Fete ca astea, *qué chichis.* Şi apoi fata de la prova se ridică şi intră în şalupă. Şoferul, privind înapoi, porni motorul. Elicea se scufundă în apă şi barca îşi luă avânt. Brusc, tipul din apă săltă pe suprafaţa lacului pe schiurile sale, îndreptându-se spre valurile de apă scânteietoare.

Macias se uită cum se îndreptau spre soare. La dracu'!

Îşi întoarse privirea spre Luquin, care stătea de cealaltă parte a piscinei, la o masă, în umbra copacilor. Fuma şi era concentrat asupra ecranului computerului, ca şi cum s-ar fi

holbat la centrul universului, trimițând și primind mesaje codificate din Rio, Mexico City, Buenos Aires, Beirut, Monaco. De-abia se oprise ca să înghită ceva. Era iritabil. Era volatil ca nitroglicerina și chiar mai dificil de manevrat.

Dar toți cei implicați în treaba asta erau agitați. Era periculos să derulezi o astfel de operațiune în Statele Unite. Presiunea era uriașă și fiecare primea dublul onorariului obișnuit și din cauza asta Luquin se aștepta de la fiecare la prestații supraomenești.

În timp ce Macias îl privea, Luquin se ridică brusc în scaun, cu ochii în ecranul calculatorului mic. Macias încetă să mai audă ce i se comunica prin telefon. Luquin se aplecă mai aproape de ecran și expresia de pe fața lui se înăspri.

– Te sun eu mai târziu, spuse Macias.

Închise telefonul mobil și porni în jurul piscinei când Luquin slobozi brusc o sudalmă și sări în picioare. Smulse laptopul de pe masă și îl aruncă în aer. Încă deschis, cu ultimul mesaj afișat pe ecran, zbură prin aer și plonjă exact în centrul piscinei, unde lovi apa cu un ușor plescăit și se scufundă încet.

Macias se opri. Luquin, cu picioarele depărtate, într-o poziție combativă, țipă la el peste apă:

– La dracu', adu-mi un computer!

Macias începu să transpire în timp ce intră în casă și smulse un laptop de pe masa din sufragerie. Ieșind cu el, mintea îi alerga prin toate locurile în care anticipaseră posibile derapaje, încercând să ghicească ce-ar fi putut provoca explozia lui Luquin.

– E incredibil tipul ăsta, spuse Luquin.

Vocea îi revenise la normal. Își îngropase deja furia. Acum trebuia să-ți fie frică de el.

Macias așeză laptopul pe masă, îl deschise și apăsă butonul de pornire. Apoi trecu pe cealaltă parte a mesei astfel încât să poată vedea fața lui Luquin. Ochii lui Luquin se îngustaseră, cu degetele alergând silențioase peste tastatura micuță de plastic.

Aşteptară să se încarce site-ul securizat şi apoi Luquin deschise mesajul care îi declanşase reacţia de furie. Întoarse laptopul pe masă şi i-l arătă lui Macias.

– Acest *pinche cabrón,* spuse el, zâmbind, cu vocea tărăgănată, dispreţuitoare.

Macias privi ecranul.

„Am cei 10 milioane de dolari pregătiţi pentru Cavatino, dar nu le dau drumul până când nu vorbesc din nou cu tine, faţă în faţă. Trebuie să ne înţelegem asupra unor lucruri. Nu am făcut nimic ca să nu respect instrucţiunile. Dacă vei continua să omori oameni chiar şi atunci când îţi urmez instrucţiunile, atunci îmi păstrez banii şi poţi să te duci dracului."

Lui Macias nu-i venea să creadă ce citea. Cain tocmai spusese adio la încă o viaţă sau două. Macias îl putea simţi pe Luquin privindu-l peste ecranul computerului în aşteptarea unui răspuns.

– Ei bine, cel puţin ştim că nu are pe nimeni care să-l sfătuiască, spuse Macias. Nici o persoană cu experienţă în domeniu nu l-ar fi lăsat să facă asta.

Luquin nu răspunse. Îşi luase ochii de la Macias şi privea în gol, fără să vadă ceva.

– Deci, care-i faza? întrebă Luquin.

– Probabil că nu poate suporta omorurile. Poate e pe cale să intre în panică.

– Nu cred că asta e. Poate nu a văzut suficiente crime, eu asta cred.

Acesta era marele pariu al lui Luquin, *jugar el todo por el todo,* totul sau nimic şi studiase profilul psihologic al lui Cain ca şi cum ar fi fost un psihiatru profesionist. Din aceste documente Luquin îşi formase propria imagine despre psihologia lui Cain, imagine care îi permitea să-i anticipeze reacţiile la fiecare presiune pe care ar fi aplicat-o, chiar înainte de a o face. Asta, în orice caz, era o deviere de la planuri.

Dar răbufnirea lui Luquin față de această surpriză era doar atât, nerăbdare. În mintea lui Luquin, superioritatea sa era clar stabilită. Cain putea să facă mutări neașteptate, care cereau reacții imediate, dar acestea nu erau decât diversiuni momentane.

– Asta este o evoluție interesantă, spuse Luquin. Sfidare? Atunci când știe că este răspunzător pentru moartea prietenului său?

– Dar el crede că omorul a fost nejustificat, spuse Macias. Poate nu se consideră deloc răspunzător. Poate crede că ai întrecut măsura.

Luquin scoase ușor o țigară din pachetul aflat pe masa din fața lui, ca și cum o mișcare rapidă l-ar fi făcut să-și piardă șirul gândurilor. Trase un fum și se uită la capătul aprins.

– Poate, spuse Luquin gânditor. Tipul ăsta este foarte complicat, o puicuță cu boașe tari. Râse. Da, e o descriere bună. Sunt doar surprins că boașele i-au crescut abia acum. Poate, după ceva mai multă presiune. Dar mă gândeam că primul omor o să-l scoată din joc, că va avea nevoie de ceva timp să-și revină. Și abia atunci, poate, mi-ar fi făcut zile fripte. Trase din țigară, mulțumit de sine. Mda, e interesant.

Macias îl privi pe Luquin. Era interesant și pentru el. În mod normal, să ai o țintă care să-l sfideze în asemenea hal ar fi declanșat un ordin pentru o moarte rapidă, brutală, dar, dintr-un anume motiv, de data asta Luquin nu era atât de previzibil. De data asta era dispus să dea dovadă de un pic de răbdare, chiar dacă era un capriciu. Totuși, pentru el era oricum extraordinar să arate chiar și un dram de răbdare. Poate că Luquin își dorea banii mai mult decât voia să își demonstreze superioritatea asupra lui Cain. Lăcomia lui Luquin era legendară. Își dorea milioanele alea.

Dar era mai mult decât atât. Deși el nu era direct implicat și Luquin nu îi spusese niciodată direct, Macias știa că se pregătea o lovitură cu mult mai mare. Luquin făcea din nou

afaceri cu câțiva dintre vechii lui prieteni din Orientul Mijlociu. Afaceri în Mexic.

Macias nu era informat oficial. Dar știa mai multe decât își închipuia Luquin. Nu prea se întâmplau multe lucruri în Mexic despre care Macias să nu știe. Iar activitățile ciudate ale fostului său *compadre* Luquin nu făceau excepție.

Chiar și după standardele lui Luquin, aceste afaceri cu Orientul Mijlociu erau extrem de periculoase. Nu e de mirare că Luquin era uneori volatil și necaracteristic de înțelegător cu ceilalți. Se juca un joc cu șerpi și scări, *jugar a la vida.*

– Se poate aranja asta? întrebă Luquin îndreptându-și privirea spre Macias. O întâlnire sigură cu acest *cabrón?*

– Se poate aranja, Tano, dar ești sigur că vrei să o faci?

Luquin privi tăios spre Macias.

– Și frică. Și flexibilitate. Poftim? Asta cere o intervenție brutală... cu o atingere delicată din când în când, care să dea speranță. Trebuie să fim flexibili, Jorge. Nu am mai făcut-o niciodată chiar în acest fel, până acum. Trebuie să fim... deschiși la toate posibilitățile. Cu tăișul aici. O binecuvântare acolo. Facem ceea ce trebuie să facem... pentru șaizeci și patru de milioane de dolari, nu? Poți aranja asta? Nu e nici o problemă?

– Sigur că pot face asta, dar trebuie să controlăm logistica. Și trebuie să-i dăm impresia că avem nevoie de timp ca să poți veni la întâlnire. Nu vrem să știe că ești în apropiere.

Luquin se gândi pentru o clipă, apoi răsuci laptopul și începu să tasteze.

„OK. O întâlnire. Așteaptă instrucțiuni. Ai face bine să respecți termenul de plată de mâine."

Luquin întoarse din nou laptopul și îi arătă mesajul lui Macias.

– Îmi contactez oamenii și încep să aranjez asta imediat.

– Trimite-l, spuse Luquin.

Macias apăsă tasta și Luquin își împinse scaunul în spate și se ridică. Voia să vadă laptopul din apă. Se îndreptă către piscină și se opri, cu vârfurile papucilor aproape peste margine. Se uită și iată-l acolo, așezat pe fund, ca un ochi singuratic în fruntea unui om. Trase din țigară, iar fumul fu împrăștiat de briza care bătea peste culmile din jurul lacului.

Privirea sa prinse mișcarea unei frunze de stejar care cădea în apă. Se clătina nebunește, briza instabilă legănând-o într-o parte și în cealaltă, întâi într-o urmărire frenetică, apoi într-un zbor nestăpânit peste întinderea de apă.

Se gândi că așa și-l dorea pe Titus Cain, la limita isteriei, cu pulsul la maxim, cu mintea incapabilă să se oprească suficient de mult pentru a recâștiga posibilitatea de a raționa, dar cu suficient control asupra facultăților sale, astfel încât să realizeze că omorurile se vor opri cu atât mai repede cu cât transferă banii. Acesta era tipul de presiune pe care Luquin trebuia să o restabilească la întâlnirea cu Cain. Acesta trebuia să fie în permanență lovit, să nu aibă timp să-și revină. Trebuia să fie condus.

Capitolul 24

Pe drumul de întoarcere spre livadă, Titus se opri la casa de oaspeți, în timp ce Rita urca pe aleea spre casă. Livingul casei de oaspeți era acum aglomerat cu computere și cu o mare varietate de echipamente electronice pe care nici măcar nu se obosise să le înțeleagă.

Herrin îi făcu lui Titus o scurtă prezentare a modului în care se vor desfășura operațiunile și îl puse la curent cu rezultatele obținute din Beechcraft chiar când începu să-i sune telefonul. Era Burden.

– Ai văzut răspunsul lui Luquin?

– Nu.

– O va face. Se va întâlni cu tine.

Titus era siderat. Nu știa la ce se așteptase, dar cu siguranță nu-i surâdea ideea de a se vedea din nou față în față cu Luquin.

– Ce a spus?

– Că îți va trimite instrucțiuni. Deci, stai pe-aproape.

– A spus de ce vrea să se întâlnească din nou cu mine?

– Nu, dar nu e atât de sigur pe el pe cât și-ar dori să crezi tu. Cred că vrea să te vadă din nou, să-și reconfirme încrederea. Asta e bine. Vom avea instrucțiunile lui, deci, fă exact ceea ce îți spune. Vom avea grijă să ne ocupăm de povestea noastră.

– Și anume?

– Vreau să discutăm amândoi asta în detaliu, spuse Burden. O să vin la tine acasă la noapte și o să-ți prezint totul

sistematic, să-ți spun cum stai. Ce ai de făcut ca să dai drumul primei plăți?

– Să dau un telefon.

– Bine. Vreau să faci asta chiar acolo, în fața lui. Și apoi pentru următoarea plată?

– Încă lucrez la asta.

Burden făcu o pauză și Titus auzi ceva în fundal, oameni vorbind, transmisii radio.

– Uite ce e, spuse Burden, vreau să fii pregătit... Thrush nu va fi singura victimă. Pur și simplu nu vrea să începi să gândești... că s-a schimbat ceva ca prin farmec.

Titus era conștient de mirosul acid al echipamentelor electronice, al plasticului încins și al firelor cu manta de cauciuc. Mirosuri familiare. Dar simțea ceva ciudat în adâncul lui. Era un freamăt care-i făcea mușchii pieptului să oscileze, în timp ce inima aproape intrase în fibrilație. Nu era doar neobișnuit, ci de-a dreptul înspăimântător. Să aștepte încă o crimă era chinuitor. Se întreba dacă asta era ceea ce simțea un om atunci când își pierdea uzul rațiunii, dacă aceste senzații erau începutul a ceea ce ar putea deveni o furie oarbă.

– Nu, spuse Titus, înțeleg că acest lucru nu s-a schimbat.

După ce încheie convorbirea, Titus păși afară și rămase în picioare în umbra din fața casei de oaspeți. Umbra creștea pe măsură ce soarele cobora tot mai mult în spatele livezii, îndreptându-se spre panta unde oamenii lucraseră la rezervor. Privi în jos spre lumina întreruptă a aleii cu lauri și alunecă într-unul dintre acele momente în care totul pare familiar, iar lucrurile obișnuite se estompau încet în conștiința lui, până când se regăsi înstrăinat de propria experiență, prizonier al unui moment ciudat și străin.

Apoi, la fel de repede, își reveni și scoase telefonul mobil din buzunar și o sună pe Carla, la birou. O întrebă dacă își poate lua laptopul și poate veni la el pentru a lucra câteva ore de acasă. Nu era o solicitare neobișnuită. Lui Titus îi plăcea să

lucreze de acasă de câte ori putea, chiar și în perioada de început a firmei.

Traversă curtea, pe după fântână, și intră în atriumul larg al holului. O găsi pe Rita în dormitorul lor, despachetând. Ea îl auzi, dar rămase cu fața spre patul unde își deschisese valizele. Încă agitată, scotea diverse lucruri din genți.

– Ascultă, spuse el, hai să nu lăsăm lucrurile așa.

Ea se întoarse să-i spună ce o măcina, dar el ridică degetul și apoi îl îndreptă spre ureche, pentru a-i reaminti de microfoane.

Prinsă cu garda jos, ea se uita fix la el, ținându-și respirația. Apoi explodă.

– Nu acum Titus, pentru Dumnezeu!

Apoi se întoarse din nou și continuă să despacheteze.

– Carla o să vină încoace, îi spuse el. Am câteva lucruri de rezolvat.

– Atunci rezolvă-le, spuse ea fără să se oprească, acoperind patul cu slipuri și tricouri, și lenjerie, și pantofi.

Titus se întoarse și ieși din cameră.

După aproape o oră, când Carla intră în biroul lui, el se afla la lunga masă de lucru citind pentru a zecea oară mesajul lui Luquin pe ecranul laptopului. Când își ridică privirea și îi văzu fața, înțelese că ea știa deja că se petrece ceva. Carla își așeză laptopul pe cealaltă parte a mesei și îl deschise chiar înainte de a-și lăsa geanta de pe umăr.

– Tocmai am văzut-o pe Rita în bucătărie, spuse ea, aruncându-i o privire plină de înțeles în timp ce își lăsa geanta. Ce s-a întâmplat cu excursia? Era supărată.

– Stai jos, îi spuse și, în timp ce ea se așeza, începu să-i povestească despre accidentul lui Charlie Thrush.

Uimită, îi puse întrebări – ea întotdeauna punea întrebări – și apoi îl compătimi. Nu îi luă prea mult să înțeleagă, totuși, că aceste vești teribile veneau să pună capac stresului pe care

Titus deja îl resimțea din cauza pierderilor financiare uriașe despre care îi povestise cu o zi înainte.

Vorbiră puțin despre informarea anumitor persoane la CaiText și Carla făcu o listă cu cei pe care Titus se gândea că ar trebui să-i anunțe imediat. Ei, la rândul lor, ar putea să-i prevină pe ceilalți.

– Doamne, asta este doar o problemă în plus, spuse ea. Ezită puțin și apoi trecu direct la subiect. Ce-i cu... problemele financiare despre care mi-ai vorbit? La asta vrei să lucrezi acum?

– În principal.

– Și Rita...?

– Știe totul.

– Cum se...?

– Lucrăm la asta.

Carla dădu din cap. După o liniște ciudată, Titus continuă:

– Va trebui să vând o parte din companie, o mică parte, cam opt procente.

Carla rămase cu gura căscată.

Titus se înroși instantaneu. Era umilitor.

– L-am pus pe Lack Paley să lucreze la asta și ar trebui să fie gata în câteva zile.

– Câteva zile?

Ea era șocată.

Furios și rușinat, Titus înghiți în gol și imediat își dădu seama că ea observase. Niciodată în viața lui nu se simțise ca acum. Tot bunul-simț, judecata clară, prevederea și stabilitatea administrativă pe care le folosise pentru a construi CaiText și care constituiau o marcă a modului în care își conducea afacerea erau distruse de aceste acțiuni. Luquin îl forța să facă asta. Ar fi fost și așa destul de rău dacă toată această defăimare ar fi fost justificată, dar să fie nevoit să atragă deliberat asupra sa astfel de presupuneri greșite era prea mult pentru el.

– Trebuia să știi asta, continuă el, cu obrajii în flăcări, pentru cazul în care s-ar afla câte ceva despre asta și ar începe să ți se pună întrebări.

Dacă se simțea astfel spunându-i Carlei, care îl cunoștea atât de bine, cu care împărțise atât de multe în viața lui și care știa despre el mai multe decât oricine în afară de Rita, cum se va simți când imaginea sa de iresponsabil va deveni publică? Ce vor gândi oamenii când ziarele de afaceri se vor concentra pe el? Ce se va întâmpla cu reputația lui când colegii, directorii și angajații vor crede că s-a comportat atât de imprudent? Cum se va descurca oare cu asta?

– Dacă... dacă primesc întrebări, ce... ce vrei să le răspund? întrebă ea.

– Spune-le doar că nu știi nimic despre problema asta. Spune-le că sunt chestiuni legale. Că totul va fi OK.

Ea dădu din cap, privindu-l în continuare, dar expresia de pe fața ei trecu de la șoc la suspiciune, pe măsură ce începea să înțeleagă că era ceva mai mult decât îi spunea Titus.

– E o mare lovitură, spuse ea, prefăcându-se că îl crede și știind că el își dă seama că se preface, toată investiția asta proastă.

El aprobă din cap. Carla era un partener de încredere și aceeași disciplină interioară care îi dirija regimul de antrenament fizic îi modela și simțul integrității. Nu reținerile lui erau ceea ce o măcina aici. Titus nu îi spusese totul despre afacere, bineînțeles, și ea nici nu se aștepta la asta. Dar ea era convinsă că aici era vorba de altceva, alta era buba.

Stăteau în liniște.

– Uite ce e, spuse ea aplecându-se către el, cu fața ei mică, încadrată de părul vopsit șuvițe și cu sprâncenele ridicate, când am intrat în casă acum un minut, am văzut un tehnician cu căștile pe urechi ieșind din casa de oaspeți. Am intrat în bucătărie și acolo era Rita, în picioare în fața chiuvetei, uitându-se pe

fereastră. Când am îmbrățișat-o nici măcar nu a reacționat la surprinderea mea de a o vedea acasă mai devreme.

Ea se uita în ochii lui.

– Și chiar acum, când am trecut prin casă ca să vin aici, am văzut un alt tehnician care purta căști. Făcu o pauză ca să accentueze: Și mi se părea că asculta pe lângă un raft de cărți.

Ea strânse din umeri. Cine era ea ca să-și permită să găsească ciudate toate astea? Își odihnea mâinile pe masă și făcu o pauză cu palmele deschise și cu degetele răsfirate, ca și cum încerca să transmită o senzație de sinceritate. Unghiile îi erau prost îngrijite, tăiate cu margini ovale, practice. Nu folosea niciodată lac.

– O să-i dau înainte cu povestea despre investiția proastă, spuse ea. Așa rămâne. Dădu din cap. Bine? Dar ascultă, Titus, ceva este foarte în neregulă aici, mă gândesc. Ești sigur că... știi, că nu vrei să-mi spui un pic mai mult?

El o privi. Era tentat. Camera fusese curățată. Cine ar fi putut să știe dacă îi spunea ceva? Nu avea nici un dubiu că era în stare să păstreze un secret, dar simțea că dacă i-ar spune șantajul la care era supus ar fi ca și cum ar împroșca-o cu acid. Ar putea să fie periculos pentru ea să știe amănunte.

– Lasă-mă o săptămână, spuse el înghițind din nou în sec. Mai vorbim atunci despre asta.

– Tu și Rita, spuse Carla, totul e bine cu voi?

– Multă tensiune, spuse el sincer, dar suntem în regulă.

Ea aprobă solemn.

– Bine, spuse ea. Atunci poți să te descurci cu orice altceva, nu-i așa?

– Mda. Pot să mă descurc cu orice altceva.

Palma lui dreaptă era așezată pe laptop. Carla întinse mâna și îi atinse dosul palmei cu dosul palmei ei.

– Bine, spuse ea. Atunci cred că e mai bine să ne apucăm de lucru.

Titus lucră câteva ore cu Carla şi, când ea plecă, era deja după-amiază târziu. Îşi verifică mesajele şi observă că sosiseră instrucţiunile lui Luquin pentru întâlnire. Erau concise: exact la douăsprezece şi jumătate dimineaţa, trebuia să iasă pe poarta proprietăţii sale şi să conducă pe un anumit drum, până la o intersecţie izolată dintre dealuri, unde urma să primească alte instrucţiuni. Se aşeză şi privi ecranul.

Burden ar trebui să aibă şi el deja mesajul. Titus va primi, cu siguranţă, veşti de la el în curând.

O găsi pe Rita în bucătărie, pregătind paste pentru cină. Era încă agitată şi el nu avea cu adevărat nimic de adăugat la ceea ce-i spusese mai înainte. Ea era într-o dispoziţie foarte proastă, iar el ştia că nu avea nimic de câştigat dacă s-ar certa. Deschise o sticlă de vin, turnă câte un pahar pentru fiecare dintre ei şi apoi o ajută să facă salata. Luară cina în cea mai tensionată tăcere care fusese vreodată între ei. Se îndoia că oricare dintre ei ar fi în stare să digere ceea ce tocmai mâncaseră.

Capitolul 25

Camera era întunecată, iar el stătea într-un colț, îmbrăcat în lenjerie, privind prin perdelele despărțite ale ferestrei deschise. Strălucirea unui felinar plutea peste curtea plină de buruieni, în care balansoarul, caruselul și toboganul ieșeau în evidență în pâcla strălucitoare ca niște ruine ale copilăriei. Locul de joacă putea fi oriunde. Abandonat. Lucrurile abandonate arată la fel peste tot, iar copilăria, în unele locuri, era scurtată grotesc.

Ideea de copilărie îl amețea astfel încât se ridică și se duse în baie să vomite. Își spălă fața, se întoarse în cealaltă cameră și căzu pe pat. Oftă și se întoarse pe spate. Așternutul era moale, aproape lipicios. Își scoase din nări tampoanele moi de hârtie igienică. Nu știa ce era mai rău, disconfortul tampoanelor sau mirosul. Imediat simți putoarea de mucegai și de pereți umezi.

Se ridică din pat și se îndreptă spre ușa deschisă. Poate era prea cald ca să doarmă, deși nici asta nu știa. Existau atât de multe alte motive care-l împiedicau să doarmă! Privi la căsuța de dincolo de aleea pietruită în care dormea cuplul în vârstă. Putea auzi bâzâitul unității de aer condiționat de la fereastra lor. Încercase să-l folosească și el pe al lui, dar aerul care ieșea de acolo era greu de suportat, impregnat cu putregai și răsuflarea puturoasă a unor străini.

Prin ușa cu plasă, putea mirosi praful care se ridica ușor de pe aleea pietruită când intrau mașinile în parcarea complexului și, de asemenea, izul asfaltului fierbinte al străzilor

încălzite de soare. Putea mirosi buruienile. Și putea, de asemenea, mirosi prima lumină nepângărită a următoarei zile, chiar dacă trebuiau să treacă încă multe ore până să apară. Și chiar cu ceva timp în urmă, se gândise că putea mirosi chiar chintesența eternității. Dar totul se disipase imediat și nu putea fi sigur.

Se ridică și, la fel de grijuliu ca și cum ar fi atins pânza unui păianjen, își așeză vârfurile degetelor pe plasa murdară a ușii. Era soioasă de la particulele de fum de țigară eliberat de respirația străinilor. Își plimbă degetele ușor peste aceasta, simțind firul murdar cu buricele degetelor.

Apoi, văzu fața prin fereastră. I se făcu frig și transpirația îl acoperi într-o clipă. Își miji ochii, privind prin plasa murdară la umbrele amenințătoare. Acolo, unde cea mai joasă ramură a copacului cădea peste marginea căsuței cuplului în vârstă, era curbura sprâncenei drepte. Copacii întunecați din fundal reprezentau umbrele obrazului și curba aleii descria perfect falca stângă.

Înghiți, clipi și încercă să refocalizeze pentru a face iluzia să dispară. Dar nu era o iluzie și îl privise tot timpul.

Nu își putea aminti când văzuse pentru prima dată fața, cu multe orașe, multe străzi, multe morți în urmă. Uneori se ascundeau în lucruri, ca acum, alteori o recunoștea în oamenii de pe trotuar sau în mulțime. Nu putea să spună niciodată dacă era bărbat sau femeie, dacă era furioasă, visătoare sau amenințătoare. Și acum, când încerca să distingă fruntea brăzdată, înclinarea expresivă a sprâncenei, tensiunea din colțul gurii, fața începea să se disipeze încet, astfel încât arborele nu mai reprezenta curbura sprâncenei, căsuța era doar o căsuță, aleea era doar o pată prăfuită de calcar.

Acceptase acest lucru. Bizarul încetase de mult să mai fie bizar. Neobișnuitul și lumescul amestecate, împreună în același plan inseparabil al experienței în care viziunile deveneau realitate și realitatea se dematerializa. Uneori, psihologic, ca

acum, reacționa. Transpira. Simțea nevoia acută de a urina. Dar emoțional, era calm. Stabil. De nezdruncinat.

Ceva se mișcă prin geam, o răsuflare, o expirație abia simțită.

Își scoase chiloții și-i lăsă pe jos. Își ridică brațele și le așeză pe ambele părți ale cadrului ușii, își depărtă picioarele și se așeză în ușă cu fața spre afară. O adiere se mișcă prin plasă și îi acoperi corpul. Se înfășurase în jurul său ca un spirit pierdut, căutând chemarea interioară. Îi atinse fiecare por, îi înconjură organele genitale, îi făcu părul pubian să vibreze.

Așa stătea când umbra se materializă la marginea întunericului și se opri. Cei doi se priviră unul pe celălalt peste spațiul tulbure. Apoi silueta se îndreptă înspre el, apropiindu-se de ușă. Ajunse aproape de el, atât de aproape încât îi separau doar câțiva centimetri. Se priviră unul pe altul prin filtrul plasei; nici unul nu mișcă. Văzu o picătură de umezeală în ochii ceilalți.

– *Mé recuerdas?* întrebă încet celălalt bărbat.

Rămase tăcut, nemișcat, corpul său dând impresia unui X peste cadrul ușii. Și apoi:

– Ahhhhh, își umflă pieptul în semn că îl reperase brusc de undeva dintr-o memorie confuză. *Si Garcia, yo recuerdo.*

Încă dezbrăcat stătea într-unul din cele două scaune din camera de motel, în timp ce Burden stătea în celălalt. Între ei patul mototolit părea a fi o uriașă masă de cafea. Lumina firavă de afară era suficientă pentru ca ambii bărbați să se vadă ca niște imagini fantomatice. În cameră era zăpușeală.

– Nu știam că tu ai trimis după mine, îi spuse lui Burden, sprijinit de spătarul scaunului.

Normal că nu știa. Ultima sa adresă era oferită pe anumite străzi întunecate, ca un drog ilegal foarte periculos. Erau destui oameni doritori să intre în posesia hârtiei pe care aceasta era scrisă. Nu știa niciodată cine îl angaja până când persoana respectivă nu-și făcea apariția și de cele mai multe ori avea de-a face numai cu intermediari. Uneori nu știa

niciodată sigur cine îl plătise ca să îndeplinească lucrurile pe care le făcuse.

– Povestește-mi despre tine, spuse el.

Cuvintele erau destul de amabile, dar simplul fapt de a avea de-a face cu el era amenințător în sine. Totuși, lui Burden nu-i era frică deși îi recunoscuse instabilitatea. Nimeni de la nivelul lui Burden nu se întâlnea direct cu el. Burden știa că el e conștient de asta, iar acest lucru îi conferea lui Burden o poziție aparte în fața lui.

– Am părăsit Agenția. Lucrez pe cont propriu acum, spuse Burden.

– Știam asta. Auzisem niște povești. Pe unde treci, în urma ta, apar tot felul de legende. Unde trăiești?

Era o întrebare pe care nici o persoană cu mintea întreagă nu o putea pune în mod serios.

– În anumite perioade în San Miguel de Allende. Ori la Paris. San Francisco. Londra.

– Bine, bine. Bărbatul scutură din cap, dintr-o parte în alta. Te-ai căsătorit vreodată cu femeia aia?

– Nu.

– Dar sunteți încă împreună?

– Bineînțeles.

– Bineînțeles. Corpul bărbatului era palid, scăldat în lumina slabă care bătea spre el prin fereastră. Lucia țiganca. Frumoasă femeie!

Burden nu se simțea prea bine auzindu-l vorbind despre ea. Dar aștepta, având grijă să nu-și dezvăluie neliniștea.

– De ce ai părăsit Agenția?

– *Descontento.*

– Da, dar de ce?

– Nu doresc să-ți spun.

– Bine, în regulă.

Micuța cameră plină de igrasie putea... a ceva... a multe lucruri... transpirație, mucegai, un iz greu de urină... a frică...

a coşmaruri. Acestea erau mirosurile oamenilor distruşi. Burden îl mai simţise şi în camerele femeilor, dar acele camere mai miroseau şi a parfum care, indiferent cât de ieftin era ori cât transpirase el, îi uşura singurătatea. Dar, de asemenea, lăsa în urmă o melancolie care era de nesuportat.

– Nu ţi-am mulţumit niciodată, spuse bărbatul.

– Nu era nevoie.

– Foarte puţine lucruri sunt cu adevărat necesare. Îmi este ruşine că nu ţi-am mulţumit niciodată. *Lo siento.*

Burden înţelese, dar nu-i răspunse. Bărbatul trăia o viaţă în care nu exista mâine. Şi atât cât era omeneşte posibil, trăia în prezent, moment cu moment. Era o viaţă banală, viaţa unui animal care nu are idee ce înseamnă viitorul. Era o viaţă oribilă.

– Nu ştiam unde ai plecat, spuse Burden.

– Mă căutai?

– Într-un fel.

Auzi cum bărbatul inspiră şi se gândi că îi percepu respiraţia închisă într-un lung panaş de cinism în lumina palidă care-i înconjura silueta întunecată.

– Într-un fel, spuse bărbatul pentru a auzi din nou cum sună. Ăsta este un răspuns tipic, Garcia.

– Mă gândeam că doreai să dispari.

– Aşa e. Tuşi puţin. Ai făcut ce trebuia.

Acum, că stătea chiar în faţa lui, Burden dorea să-l întrebe ceva care-l nedumerise întotdeauna. Curiozitatea lui depăşea teama care l-ar fi împiedicat pe oricare alt om să întrebe.

– Cum ai reuşit să scapi de el?

Răspunsul nu veni imediat. Poate că nu era nici un răspuns. Dar bărbatul spuse:

– A fost uşor. Ca sinuciderea. Nu e nimic mai uşor pe lume odată ce te-ai hotărât să o faci.

Burden aştepta să primească mai multe detalii.

– Într-o noapte fără somn... stăteam întins în întuneric. Nu am văzut nici un viitor. M-am întins și am luat un pumn de întuneric și l-am aruncat peste tot. Era ca o perdea neagră care s-a lăsat. Și am tras-o și am tot tras-o peste tot ce-a fost. Am continuat ore întregi. Până dimineață totul dispăruse. Și asta a fost totul.

Burden dădu din cap. Auzise că omul vorbea așa, că pentru el nu există graniță între realitate și fantastic.

– E ca un carusel acolo, spuse bărbatul și-și întoarse fața către fereastră. Și leagăne. Și buruieni.

Perdelele atârnau nemișcate în spatele lui, o siluetă palidă într-o lumină difuză.

– Am un nume pentru tine, spuse Burden, dar nu vreau să ți-l dau încă. Îi era teamă că bărbatul va deveni agitat și că, aflând cine este, se va supăra până la nivelul la care ar deveni imprevizibil. Amintește-ți că uneori rezolv lucrurile diferit.

– Obișnuiam să spunem neortodox.

– Cu grijă, îl corectă Burden.

– Neortodox. Dar pentru mine nu mai înseamnă nimic. Nu mai există contextul. Nu e nimic. Dar tu mă înțelegi?

– Ei bine, vezi, tocmai nu mai are nici un sens.

Iisuse! Burden simți tăișul dificultăților. Dar în ciuda tuturor psihozelor de care suferea, reputația omului era impecabilă. Se întâmpla acum ca el, Burden, să fie cel care avea acum probleme cu metodele neortodoxe. Se afla aici, încercând să descopere un cadru de referință pentru un nebun. Ei bine, asta era o lecție, nu-i așa? N-ar fi trebuit să fie surprins.

– Este pentru astă-seară? întrebă bărbatul.

– Nu.

– Atunci nu vreau să vorbesc despre asta. Încă te mai rogi?

– Da.

– Biserică? Moschee? Sinagogă?

– Da.

– De ce?

– Din aceleași motive.

– Nu vezi lucrurile diferit acum?

– Lucrurile? Da, lucrurile se schimbă întotdeauna, deci percep lucrurile diferit. Dar nu mă văd pe mine altfel. Deci încă mă duc.

– Dacă lucrurile pe care le-am auzit sunt adevărate, spuse bărbatul, nu înțeleg de ce te mai duci.

Burden nu spuse nimic.

Liniște.

– Dar în cazul ăsta, spuse bărbatul, ce contează cu adevărat? Nu cred că mai contează deloc.

Se priviră în penumbra camerei mici.

Burden se ridică încet, simțind brusc că, dacă noaptea ar acoperi globul, în timp ce el s-ar afla în această cămăruță mizeră de motel, ar fi ca și când toate fusele orare s-ar fi topit în întuneric peste tot și dimineața ar fi ștearsă din vocabularul oamenilor.

– Când mă întorc, spuse el, voi veni să te iau să o faci.

Capitolul 26

Când Burden ajunse în sfârșit acolo, Titus îl aștepta pe verandă. Având în vedere că oamenii lui din dubiță îl lăsaseră la Cielo Canyon Road și fusese nevoit să urce prin pădure până în spatele livezii, Burden era încins și transpirat. Era îmbrăcat aproape așa cum fusese în Mexic, cu douăzeci și patru de ore în urmă, când se despărțise de Titus, cu jeanși prespălați și o cămașă largă de olandă, maro-ciocolatiu.

Traversară curtea dincolo de fântână și atriumul holului până în biroul lui Titus, unde îi aștepta Rita.

Prezentarea fusese ciudată. Rita era îngrijorată și distantă și nu făcea nici un efort să ascundă asta, iar Burden era transpirat și în mod evident presat de timp. Rita fusese suficient de politicoasă să îi ofere un pahar cu apă, pe care el îl acceptă. Când aceasta veni cu paharul, Burden îi mulțumi, bău o înghițitură lungă și trecu direct la subiect.

– Prima prioritate pentru noi, spuse el, stând în picioare la capătul mesei, cu fereastra care dădea spre livada întunecată din spatele lui, este să aflăm câți oameni lucrează pentru Luquin în această operațiune. Pentru a aranja această întrevedere, Luquin trebuie să-și pună la treabă echipele de comunicații și securitate. Vom fi atenți la mișcările lor și îi vom număra. Asta-i tot.

Luă o altă înghițitură de apă și inspiră adânc. Își privi ceasul și continuă:

– Suntem într-un mare dezavantaj aici, spuse el. Nu trebuie să pierdem asta din vedere. Și nu avem decât o singură șansă ca să aflăm câți sunt.

– Explică dezavantajul, îl întrerupse Rita.

Burden o privi. Titus observă cum acesta se străduia să-și ascundă iritarea. Apoi dădu din cap.

– Acesta este exact tipul de operațiune pe care Luquin l-a pus la punct timp de mulți ani, spuse el. Oamenii lui sunt probabil în zonă de câteva săptămâni, făcând munca de pregătire, astfel se explică monitorizarea din casa voastră. Omul lui răspunzător cu operațiile este probabil Jorge Macias, un fost ofițer de contrainformații din Direcția Federală pentru Securitate Națională din Mexic. De ani de zile Macias îl ține la curent în secret pe Luquin cu probleme de contrainformații. Și Macias are conexiuni în Statele Unite. Probabil că a pus la punct patru sau cinci echipe pentru această operațiune, totul este compartimentat, totul este perfect adaptat stilului lui Macias de a face afaceri. Oameni lui sunt odihniți, bine pregătiți și dispun de mijloace de comunicații performante.

– Acum, uite cum stau lucrurile din punctul nostru de vedere: am fost băgat în afacere în ultima clipă și nu avem informații la dispoziție. Încerc să pun pe picioare două echipe, efectiv peste noapte, aducând oamenii aici cu avionul din vreo șase orașe diferite și lucrez contracronometru. Oamenii mei sunt excelenți, dar sunt puțini. Sunt storși până la limită. Au fost nevoiți să renunțe la somn ca să ajungă aici și nu vor putea să reducă ritmul sau să se oprească până când nu se termină. Din cauza lui Luquin, ai mei lucrează sub o presiune intensă, pe care oamenii lui Luquin nu o cunosc. El a dictat regulile – după cum am discutat – i le-a spus din nou lui Titus și a stabilit un calendar. Dacă voi și, implicit, noi nu respectăm acest calendar, vom suporta consecințele. Deja am văzut un exemplu tragic al acestui lucru.

Toate astea au fost spuse într-un monolog liniștit, tăios și, deși fusese politicos, Titus putea vedea nerăbdarea lui Burden de a răspunde la întrebări.

Titus privi spre Rita, care era așezată la jumătatea mesei. În fața ei, pe o revistă, stătea un pahar de scotch. Era tensionată și concentrată asupra lui Burden, ca și cum încerca să-i citească gândurile și, dacă s-ar fi relaxat un pic, ar fi pierdut firul.

Burden o privi. Aștepta să vadă dacă răspunsul lui o satisfăcuse, dar Titus se gândi că vedea mai mult de atât. Își aminti portretele de femei din biroul lui Burden. Omul aprecia femeile și, aparent, această sensibilitate nu dispăruse din cauza stresului și a pericolului. Titus privi spre Rita. Ea înțelesese ce se întâmpla. Femeile frumoase învață să înțeleagă acea privire din fragedă copilărie.

– Hai să discutăm despre ce urmează să se întâmple în următoarele câteva ore, spuse Burden. Când pleci de aici, Titus, vei fi aproape numai de capul tău. Evident, nu ne putem permite să-ți instalăm un microfon. Nu are nici un sens să plantăm vreunul în Rover, pentru că oricum nu vei sta în mașină. Și chiar dacă mașinile noastre de urmărire vor fi cu tine în fiecare clipă, nu îți va sufla nimeni în ceafă. Nu vor risca să fie descoperiți pentru a te scăpa din urmărire.

– Ce? exclamă Rita. Nu-l poți trimite la această întâlnire în felul ăsta.

– Va trebui s-o facem, spuse Burden cu calm, apoi privi spre Titus parcă cerându-i ajutorul în discuția cu soția sa.

Rita se uita și ea la Titus, ochii clipindu-i cu furie și un fel de frică pe care nu o admitea nici față de sine.

– Gândește-te, Rita, spuse Titus. Luquin vrea banii. Eu controlez banii. Crede-mă, Luquin nu se va atinge de mine. De fapt, s-ar putea ca eu să fiu singura persoană care nu e în pericol. Nu siguranța mea este problema aici.

– Atunci care naiba e problema?

– Să evităm să fim descoperiți, spuse Burden. Nu ne putem permite să fim descoperiți. Singurul – repet – singurul ușor avantaj pe care îl avem în această operațiune este faptul că ei nu știu că noi existăm. Ei nu au nici cea mai vagă idee că cineva îi urmărește.

Rita se uită la el.

– Înțeleg raționamentul, spuse ea pe un ton egal. Dar asta nu mă liniștește. Cel care se întâlnește singur cu un ucigaș este soțul meu.

Burden înclină capul și își șterse fruntea transpirată pe umărul cămășii.

– Doamnă Cain – o privi în ochi pentru a-și accentua spusele – ca să fiu brutal de sincer, mai devreme sau mai târziu, există posibilitatea ca dumneavoastră să fiți în pericol mai mare decât soțul dumneavoastră.

– Discutasem să o trimitem de aici, la o casă sigură undeva, interveni Titus și...

– Este o sugestie stupidă, îl întrerupse Rita, uitându-se spre Burden. Și nu aș face-o nici într-o mie de ani. Nici mai devreme, nici mai târziu. Uitați de asta.

– Uite ce e, spuse Burden, îmi dau seama că sugestia pare acum... revoltătoare pentru dumneavoastră, doamnă Cain, vă înțeleg. Dar gândiți-vă la ceva: tot ce veți vedea pe durata următoarelor câteva zile va fi înspăimântător pentru dumneavoastră. Asta este o lume pe care nu v-ați imaginat-o până acum, dar este lumea în care eu trăiesc. Sunt profund implicat în ea. Eu văd lucrurile diferit față de voi. Privesc evenimentele care se dezvoltă dintr-o cu totul altă perspectivă. Făcu o pauză. Ca să fiu sincer, doamnă Cain, va trebui să aveți încredere în mine. Chiar nu aveți o altă opțiune.

– Nu știu dacă pot să cred asta, spuse ea repede.

– Rita, Garcia și cu mine am trecut deja prin toate astea, spuse Titus. În detaliu. Asta este calea pe care am pornit.

E prea târziu și mult, mult prea riscant – mă refer la viețile altor oameni – ca să mai schimbăm acum cursul acțiunii.

– În detaliu, spuse ea. Minunat. Se întoarse spre Burden. Și ce se întâmplă dacă oamenii tăi sunt descoperiți? La ce ar fi Titus expus? Ce pregătiri ați făcut ca să faceți față la ceva de genul ăsta? Tocmai ți-ai petrecut ultimele douăzeci de minute explicându-ne că ești într-un mare dezavantaj în... în această... operațiune și acum vrei ca eu să cred că Titus se va duce undeva și va vorbi cu acest... criminal nebun și că... nu e în pericol. Crezi că sunt idioată?

Titus o studie cu atenție pe Rita. Putea spune când ajungea la punctul în care îi era foarte greu să facă diferența între furie și teamă. Părea că acum cele două trăiri erau atât de strâns împletite în interiorul ei încât deveniseră o pasiune hibridă, cu totul nouă. Chiar așa inteligentă și încrezătoare în sine cum era, avea întotdeauna încredere în judecata lui în situațiile cu cea mai mare miză. Dar părea că această situație era prea dificil de acceptat.

Luptându-se cu lacrimile, mai luă o gură din băutură, dar Titus putea spune că, pe lângă scotch, își înghițise și lacrimile.

În liniștea care urmă, Burden își trecu degetele prin păr, lăsându-i interlocutoarei ocazia să se liniștească preț de câteva momente. Titus aprecie că el chiar o înțelegea pe Rita și îi înțelegea disperarea.

– Nu pot să fac acest necaz să dispară, doamnă Cain, spuse Burden. Nu pot să fac pericolul să dispară sau să dezarmez diavolul cu care aveți de-a face. Ar fi o cruzime din partea mea să pretind altceva.

În timp ce Rita privi într-o parte, Burden se uită sugestiv la Titus care dădu din cap în semn de aprobare.

– Trebuie să înțelegi, spuse Burden, adresându-i-se lui Titus, că și dacă vom pierde contactul vizual cu tine, vom ști unde te afli în orice moment. Nu e ca și cum ai dispărea de pe fața pământului.

Stând în picioare, scoase din buzunar un mic pachet de plastic cu odorizante pentru respirație și veni de cealaltă parte a mesei față de Rita. Se așeză lângă Titus și puse pachetul de plastic pe masă, în fața lui.

– Chiar înainte de a ajunge aici, spuse el, privind către amândoi, am avut confirmarea destul de sigură a locului în care se află Luquin.

– Destul de sigură? întrebă Titus.

– Nu l-am văzut efectiv pe proprietate. Prin interceptarea transmisiilor codate în spaniolă, am restrâns căutarea la trei case. Acum, două dintre case au fost eliminate. Cea pe care o avem sub observație este proprietatea unei persoane divorțate care-și împarte timpul între Austin și Santa Fe. Când ea nu este aici, lasă casa în folosința prietenilor. Luna asta i-a dat-o unei femei din Laredo, care a lăsat-o în grija mai multor prieteni de-ai ei... Am pierdut firul, dar credem că asta este. De asemenea, una dintre unitățile mele mobile a detectat ceva acțiune pe telefonul mobil de la un echipaj mobil necunoscut – cu codificare foarte puternică – către Mexico City. Dar n-am avut prea mult noroc în decriptarea codificării și avem ceva probleme în identificarea precisă a vehiculului. Credem că sunt oamenii lui Macias și credem că asta se poate confirma în timpul întâlnirii tale din această noapte.

– Și apoi ce urmează? întrebă Titus.

– Pentru a putea coordona o mișcare împotriva lui Luquin, trebuie să știm unde se află toți oamenii lui în orice moment. La prima acțiune premeditată pe care o vom iniția împotriva oamenilor lui, există riscul ca ei să poată declanșa un mecanism de semnalizare instantaneu. Și atunci totul se termină. O echipă specială care călătorește cu Luquin – probabil tipii pe care i-ai văzut noaptea trecută – îl vor face dispărut. Dacă oamenii noștri nu sunt poziționați astfel încât să facă față, Luquin o va șterge.

Fără altă explicație, Burden deschise pachetul de odorizante și vărsă pe masă micile pastile albe. Apoi scoase capacul cutiei și, din interiorul recipientului, trase afară cu grijă o foaie subțire de plastic care arăta ca hârtia cerată. În interiorul hârtiei erau prinse diverse buline cu forme neregulate, cu un diametru de aproape o jumătate de centimetru, unele maro-scorțișoară, altele ceva mai închise decât pielea, altele de culoare ghimbirului. Burden scoase din buzunar o pensetă și, cu grijă, ridică unul dintre obiecte. Era transparentă, subțire precum celofanul.

– Aluniță și negi, spuse el. Pe o parte au adeziv și nu se desprind de la transpirație sau apă, dar sunt ușor de dat jos. Sunt foarte subțiri, încât trebuie să știi că sunt acolo ca să le simți. Sunt proiectate de un dermatolog și de un inginer în micro-fluide. Puse aluniță falsă pe foaia de plastic. De fapt au fost descoperite în faza intermediară a dezvoltării unui alt produs, dar s-au dovedit a fi foarte util pentru astfel de operațiuni. Sunt mici transmițătoare – pentru un tip special de receptor – și vor transmite până la zece zile, la o distanță de aproximativ treizeci de kilometri. Vrem ca tu să-ți pui astea pe dosul palmelor și antebrațelor. Când găsești locul potrivit, desfă una și las-o acolo.

Titus era aplecat peste masă, privind dispozitivele de aproape.

– Și care sunt locurile potrivite? întrebă el.

– Dacă le poți pune pe o altă persoană, asta ar fi cel mai bine. Altfel, lasă-le într-un vehicul, dacă arată a fi unul de-al lor – adică, unul care are montat echipament electronic înăuntru sau care, în orice alt fel, te face să crezi că îl vor mai utiliza din nou. Dacă te duc într-un loc care pare a fi baza lor permanentă de operațiuni, nu o cameră de motel, de exemplu, lasă o bulină. Pe scurt, lasă-le oriunde crezi că este un loc de care ar trebui să știm... atunci când va fi momentul.

– Vezi că sunt unele deschise și altele închise la culoare, zise Burden indicându-i-le cu penseta. Transmit semnale diferite.

Lasă unele de un fel în vehicule, celelalte de alt fel pe oameni. În acest mod vom şti ce urmărim. Cum pe întuneric nu le vei putea deosebi, ar fi bine să pui de un fel pe o mână şi de alt fel pe cealaltă.

– Cât de multe sunt? întrebă Titus.

– Din nefericire, doar opt.

– Probabil sunt foarte scumpe.

– Tocmai te uiţi la nişte buline de cincizeci şi trei de mii de dolari. Şi merită fiecare centimă.

– Deci, asta este tot ce vrei să facă, interveni Rita. Doar să lase aceste... chestii prin zonă.

– Asta şi, bineînţeles, să obţină maximul posibil din conversaţie. Privi spre Rita. Este esenţial să se vorbească acolo cât mai mult, spuse el. Informaţia este de nepreţuit.

– La fel este şi el, spuse ea pe un ton neutru şi privi gata parcă să-i explice lui Burden ce credea despre el, dar îşi reţinu vorbele. Cu greu.

Burden nu reacţionă şi nu răspunse.

– Una dintre cele opt buline va trimite un semnal puţin diferit, îi spuse el lui Titus şi, căutând printre buline, alese una dintre cele deschise la culoare, cu un punct negru în mijloc. Este a ta. O vom pune pe partea superioară a braţului şi te-am scăpat de una. Astfel, îţi mai rămân doar şapte pe care trebuie să le plasezi cât mai bine cu putinţă.

– Bine, atunci mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Titus punând ambele braţe pe masă. Vreau să văd cum funcţionează chestia asta şi nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Capitolul 27

Urmând instrucțiunile lui Luquin, Titus își conduse Range Roverul dincolo de porțile proprietății sale exact la douăsprezece și jumătate și o luă în jos de-a lungul drumului privat, sinuos și lung de 800 de metri, către Cielo Canyon Road. I se spusese să se îndrepte către Westlake Drive și apoi să meargă spre sud la intersecția cu Toro Canyon, unde va primi alte instrucțiuni.

Dar nu s-a întâmplat așa.

După ce ocoli a doua curbă strânsă de pe drumul în coborâre, un bărbat ieși de la marginea întunecată a pădurii și apăru în calea mașinii lui Titus făcându-i acestuia semn cu mâna. Când Titus se opri, bărbatul se apropie rapid și deschise portiera.

– Te rog să cobori, domnule Cain, spuse el într-o engleză cu accent foarte puternic.

Titus scoase mașina din viteză și făcu ceea ce i se spusese, lăsând motorul în relanti. Bărbatul se urcă în Rover și se îndepărtă fără să mai spună altceva, lăsându-l pe Titus singur în întuneric, în mijlocul drumului pavat.

Pe măsură ce zgomotul motorului Roverului se pierdea și sunetele bâzâitoare ale nopții umpleau întunericul, Titus auzi trosnetul unei ramuri și se întoarse pentru a vedea umbra neagră a unei alte figuri ieșind din pădure.

– Domnule Cain, spuse bărbatul apropiindu-se. Nu avea nici o lanternă. Te rog să-ți pui ăștia, spuse bărbatul și-i dădu o pereche de ochelari, pe care îi scosese.

Aveau lentile pentru vedere de noapte și lumea deveni deodată verzuie cu nuanțe de turcoaz. Acum îl putea vedea pe

bărbatul care purta același echipament. Era îmbrăcat cu haine de stradă, tricoul său polo strâns pe corp lăsând să se întrevadă un abdomen musculos și brațe puternice. La centură purta o armă uriașă.

Ieșiră de pe drum și intrară în pădure, bărbatul mergând înaintea lui. Se îndreptară în jos către pădurea deasă, fără să se grăbească, dar alegându-și cu grijă drumul prin desișul de cedru, fiind încurcați la mers de unele ramuri prea joase și terenul accidentat.

Peste numai câteva minute ajunseră la Cielo Canyon Road și se opriră pentru scurt timp la marginea pădurii. În momentul în care o mașină trecu, ei se retraseră câțiva metri în tufișuri. Apoi trecu altă mașină. A treia mașină încetini. Un Lincoln Navigator. Se opri și Titus fu tras afară din pădure și băgat în mașină, care porni mai departe chiar înainte ca ușile să se închidă.

Stătea pe bancheta din spatele șoferului alături de bărbatul care îl însoțise până acum.

– Ochelarii, spuse bărbatul așezat lângă el.

Titus își scoase ochelarii și-i dădu. Privi spre șofer. Spatele acestuia nu-i spunea nimic. Când își întoarse privirea spre bărbatul de lângă el, acesta îl observa la rândul lui. Mexican.

Pe panoul din față era montat un scaner care piui și afișă simultan o hartă din satelit, clară și precisă. Ca și cum ar fi înțeles interesul lui Titus, șoferul se aplecă înainte și stinse monitorul. Căutând cu greutate, Titus desprinse un dispozitiv de pe dosul palmei stângi și îl lipi pe partea din față a scaunului, între picioarele sale.

După numai câteva viraje intrară într-un ansamblu rezidențial și merseră pe mai multe străzi până când ajunseră în spatele cartierului, unde se aflau două case în construcție.

– Ieși afară, spuse tipul care stătea chiar lângă el.

Amândoi coborâră, iar tipul dădu un ocol mașinii ținând ceva în brațe.

– Scoate-ți hainele, spuse el.

Titus se dezbrăcă și când rămase doar în pantofi și lenjerie, tipul spuse din nou:

– Toate.

Titus se descălță de pantofi, își dădu jos ciorapii și își dezbrăcă lenjeria. Una din instrucțiunile lui Luquin fusese aceea de a lăsa acasă orice mijloc prin care ar fi putut fi identificat. Aparent urmau să meargă în altă parte și trebuia să-și lase hainele în locul respectiv.

– Mergi la sală? îl întrebă bărbatul în timp ce îi întindea hainele pe care le ținuse în brațe.

Tipul din Navigator fornăi.

– Da, spuse Titus.

– Greutăți?

– Da, spuse Titus.

Își trase pe el pantalonii și apoi își încheie cămașa. Din ceea ce putea vedea la lumina ușii deschise, era un fel de salopetă de lucrător de service, gri-închis. După ce se îmbrăcă, tipul îi aruncă pe jos o pereche de pantofi.

– Mărimea 45?

– Exact.

Titus se aplecă să-și încalțe primul pantof și își pierdu echilibrul. Clătinându-se, se agăță de bărbat, din reflex, care reacționă la fel, sprijinindu-l cu un umăr puternic, pentru a-l împiedica să cadă. Titus se echilibră rapid și termină să se încalțe. Reușise să lase un dispozitiv din mâna sa dreaptă, pe partea de sus a brațului stâng al bărbatului.

Când se întoarseră în SUV, bărbatul îi dădu lui Titus o glugă neagră.

– Pune-ți-o, spuse bărbatul.

Titus și-o trase pe cap și imediat începu să se lupte cu claustrofobia. Nu era doar senzația glugii foarte strânse pe cap. Era toată situația, întreaga amenințare a unei situații neobișnuite.

Încercă să țină socoteala virajelor, dar era imposibil; în plus, bănuia că șoferul lungește traseul trecând de mai multe

ori prin același loc. După ce Titus își lăsase hainele, cei doi bărbați începuseră să vorbească între ei în spaniolă. Probabil știau că Titus nu îi putea înțelege pentru că nu păreau să se ferească sau să-l țină departe de conversație. Mașina părea să fi ajuns pe ceva ce putea fi o autostradă, pentru că Navigatorul accelera și rămase la o viteză mare. Conversația încetase.

Titus pierdu noțiunea timpului pe autostradă, iar monotonia vitezei constante împreună cu lipsa oricărei conversații contribuiau la formarea unei senzații stranii de a fi în afara timpului. Apoi, brusc, mașina începu să frâneze rapid și, fără să tragă pe marginea autostrăzii, se opri. Portierele se deschiseră. Îl traseră afară pe Titus și îl băgară într-o altă mașină – părea a fi tot un SUV. Se afla din nou pe scaunul din spate. Rapid, pentru că nu știa cât de mult va sta în mașină, lăsă pe scaun, între picioarele sale, un alt dispozitiv. Mașina ieși de pe autostradă și accelera rapid, vibrând pe un drum pavat, dar denivelat, poate un drum de țară.

Încă un viraj. Un drum cu pietriș care urca. Frână. Încetinire. Oprire.

Portierele SUV-ului se deschiseră. Șoferul și încă un tip. Alți bărbați, presupuse. Cineva îl trase afară, prinzându-l de deasupra cotului, îl ghidă pe pietriș, apoi pe iarbă sau buruieni și, în sfârșit, pe câteva trepte la o verandă. Verandă de lemn. La ușa din față.

Prefăcându-se mai nesigur pe mișcările lui decât era în realitate și bâjbâind cu mâinile nesigure, reuși să-l atingă de mai multe ori pe cel care-l escorta. Acest lucru îi permise ca pe drumul de la mașină până la verandă să strecoare un dispozitiv și pe acest bărbat.

Înăuntru i se spusese să stea nemișcat și să aștepte instrucțiuni, apoi îl auzi pe bărbat părăsind încăperea și ușa închizându-se în urma lui. Își dădea seama că este cineva cu el în cameră și simțea mirosul unui șemineu stins. Podeaua de lemn de sub picioarele sale scârțâia. Veche. Deteriorată.

– Scoateți-vă gluga, domnule Cain!

Recunoscu vocea lui Luquin.

Capitolul 28

Își scoase gluga și se trezi într-o baracă cu o singură încăpere, luminată de un felinar cu kerosen, așezat pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, în fața unui cămin încastrat. În jurul felinarului lumina era stridentă, aruncând de-a lungul marginilor camerei umbre întunecate care tremurau nerăbdătoare. Se simțea un miros de kerosen amestecat cu putoarea de urină de șobolan și lemn putrezit.

– Așezați-vă, spuse Luquin.

El stătea de o parte a felinarului într-un șezlong de pânză. Din cauza luminii din colțul camerei, umbra sa era proiectată în linii frânte pe peretele cel mai apropiat. Scaunul pe care i-l oferise lui Titus era o altă găleată răsturnată. Era îmbrăcat în haine de stradă foarte frumoase (Titus putea vedea mătasea pantalonilor), care îl făceau să pară complet rupt de acel decor, ca și cum ar fi aterizat direct în stradă de pe un platou de filmare. Erau singuri în cameră.

– Voiați să vorbiți, spuse Luquin.

Era relaxat, cu brațele sprijinite pe cotierele șezlongului, cu palmele atârnând libere.

Titus păși înainte și se așeză pe găleată la un metru și jumătate în fața lui Luquin. Decorul părea suprarealist. Percepția lui Titus despre Luquin era acum alterată ca urmare a ce îi făcuse acesta lui Charlie.

– L-ai omorât pe Charlie Thrush.

– Da.

Răspunsul monosilabic, venit atât de repede, atât de lipsit de vinovăție, era dezarmant.

– Știi cum a fost omorât?

– Nu.

Răspuns cu aceeași lipsă de greutate a conștiinței.

– Nu știi.

– Nu. Luquin scutură din cap în semn de iritare. Ce dorești, domnule Cain?

– N-ar fi trebuit să-l ucizi, spuse Titus.

Luquin ridică un deget și-l mișcă încet în direcția lui Titus.

– Ai grijă. Ești în rahat până la gât. Și te scufunzi.

– De ce?

– Ți-am spus, zise Luquin, că eu voi decide cine moare și când. Și așa am făcut. Te surprinde asta? Ce dracu' credeai că voiam să spun când te-am avertizat?

Un gândac zbură, greu, ca un avion în miniatură și se zdrobi de globul felinarului. Căzu la picioarele lui Luquin, învârtindu-se în cercuri pe podeaua jegoasă, cu o aripă ruptă. Luquin nici măcar nu băgă de seamă.

– Ce-ai obținut omorându-l?

– A schimbat modul în care privești această situație?

Era o întrebare retorică. Titus nu-i răspunse.

Expresia lui Luquin se înăspri și acesta clătină din cap.

– Asta am obținut.

Atitudinea lui Luquin transmitea aroganță și Titus ura faptul că Luquin credea că ăsta este modul de a-l domina.

– Cheamă-ți unul dintre oameni cu un telefon, spuse Titus, și am să trimit cele zece milioane chiar acum. Și am să fac următoarea plată de douăzeci și unu de milioane în următoarele douăzeci și patru de ore, mai degrabă decât în patruzeci și opt, cum mi-ai cerut.

Ochii lui Luquin străluciră, dar, chiar dacă dădea din cap afabil în semn că era plăcut surprins, sprâncenele exprimau scepticism. Titus îl putea vedea formulând o întrebare și apoi

imediat corectându-se și mutându-și piesa de șah pe o altă pătrățică.

Fără să-și ia ochii de la Titus, ridică piciorul și strivi gândacul cu un trosnet sec.

– Roque, spuse el cu o voce egală cu cea pe care o folosise ca să vorbească cu Titus.

De afară din întuneric se auzi mișcare. Ușa barăcii se deschise și intră un bărbat care se poziționă în spatele lui Titus.

– *Tu celular,* spuse Luquin, ridicând bărbia către Titus.

Bărbatul desfăcu un telefon mobil din tocul de la centură și i-l înmână lui Titus.

Titus formă numărul lui Lack Paley și așteptă să sune. Luquin îl privea ca o șopârlă, nemișcat, gândind intens. Paley răspunse.

Titus îi spuse să trimită banii la Cavatino, la prima oră a dimineții, imediat ce se deschidea banca. Îi dădu ordin să pregătească și a doua investiție. Lack știa ce avea de făcut și, deși nu era lămurit cu privire la ce se ascundea în spatele acestor lucruri, înțelegea că se întâmpla ceva extraordinar. Asta a fost tot.

După ce Paley închise, Titus pretinse că încă ascultă. Înainte ca Roque să-i ia telefonul, reușise să desprindă unul dintre dispozitivele de culoare deschisă, pe care le ținea între degetul mare și arătătorul mâinii drepte. În mâna stângă avea telefonul. Îndată ce reuși să așeze dispozitivul în felul în care dorea, încheie presupusul schimb de replici cu Paley, apăsă butonul de deconectare și, cu mâna dreaptă, îi dădu telefonul bărbatului care aștepta. Dispozitivul se prinsese ca o lipitoare. Bărbatul puse înapoi telefonul în suportul de la centură.

– Asta este, îi spuse Titus lui Luquin.

– Vom vedea.

Luquin îl studia pe Titus. Își aprinsese o țigară și, în timp ce trăgea din ea, părea că încearcă să găsească un fel de concluzie.

– Dar, adăugă Titus, dacă mai moare cineva, nu mai primești nici un bănuț.

Expresia de pe fața lui Luquin se schimbă ca și cum Titus l-ar fi pălmuit. Surpriza lui era evidentă, la fel și iritarea care înlocuise expresia lui enigmatică.

– Nu aveți nici cea mai mică idee despre ce vorbiți, spuse Luquin. Chiar nu cred că sunteți în stare să înțelegeți ce ar putea să însemne asta.

– Dacă te las... dacă negociez cu tine viețile oamenilor, nu voi mai putea să trăiesc cu mine însumi, spuse Titus. Și știu că tu nu poți să înțelegi asta. Dar așa stau lucrurile. Se numește normalitate. Nu este extraordinar. Este ceea ce fac oamenii cumsecade.

– Oamenii cumsecade, mustăci Luquin clătinând din cap. Da. Ei bine, domnule Cain, din experiența mea știu că nu este decât un fir de păr – un foarte subțire fir de păr – care face diferența între oameni cumsecade și animale. Am învățat că ceea ce funcționează cu animalele, funcționează, la fel de bine, și cu oamenii cumsecade.

– Frica.

– Da, desigur, frica.

În liniștea care urmă, Titus auzi fâșâitul slab al felinarului. Chiar dacă ferestrele barăcii erau deschise, căldura era copleșitoare și mirosul înțepător al țigării lui Luquin se amesteca cu mirosurile de descompunere ale barăcii. Titus transpirase sub uniforma lui și văzu că, acum, și Luquin începuse să transpire, aproape instantaneu.

– Ești un om stupid, domnule Cain, spuse Luquin.

– În termen de patruzeci și opt de ore poți avea treizeci și unu de milioane de dolari în conturi, prin intermediul lui Cavatino, spuse Titus. Dar dacă mai moare încă o persoană, mă duc direct la FBI cu toată povestea. Îi voi face să-ți vâneze fundul până în Patagonia. Și dacă nu o fac ei... o voi face eu.

Luquin tresări. Brațul său drept țâșni înainte și, ridicându-se pe jumătate din șezlongul său, își îndreptă primele două degete spre Titus, cu țigara fumegând între ele. Afabilitatea

cuceritoare dispăruse, iar pe fața acestuia Titus remarcă furie. Văzu bestia din Luquin, a cărei foame putea fi satisfăcută numai dacă cineva suferea.

Luquin rămase nemișcat la jumătatea gestului, ca o imagine tăcută dintr-un muzeu de ceară, cu brațul întins, cu ochii fixați asupra lui Titus. Cuvintele sale, oricare ar fi putut să fie, îi rămaseră în gât. Doar țigara, tremurând ușor, cu fumul ridicându-se din jar, trăda realitatea.

– Să nu cumva, reuși el să spună cu o voce răgușită din cauza extraordinarului efort de a se stăpâni, să presupuneți lucruri despre mine, domnule Cain. Respirația i se redusese la o șoaptă: Să nu mă amenințați.

Ochii lui Luquin zburară într-o parte și, brusc, Titus își aminti că Roque era încă doar la un pas în spatele lui. Mânerul armei lui Roque îl atinse în colțul ochiului, pe tâmpla dreaptă. Auzi sunetul cărnii sfărâmându-se între metal și os și își simți capul zvâcnind înapoi, înainte de a leșina.

Din nefericire, leșinase numai pentru câteva secunde, cu adevărat surprinzător. S-ar fi putut ridica mai repede, dar felinarul se încăpățâna să arunce umbre înșelătoare și, din motive pe care nu le înțelegea, părea să fi câștigat câteva sute de kilograme în greutate și trebuia să-și aducă picioarele cu mâna în poziția corectă pentru a reuși să se ridice.

Îl auzi pe Luquin lătrând furios în spaniolă și imediat Roque se întoarse din nou spre el. Titus își acoperi capul pentru a preveni o altă lovitură. Brusc, se oripilă la ideea că va fi bătut măr. Dar a doua lovitură nu mai veni.

– *La capucha*, spuse Roque, stând deasupra lui și Titus simți cagula neagră cum îi acoperea capul.

Capitolul 29

În fiecare dintre cele patru mașini de supraveghere se aflau un șofer și un operator cu o cameră video cu infraroșu și senzor termic, toți fiind angajați local. Angajații locali erau o necesitate. O mare parte din activitatea de supraveghere însemna anticiparea mișcărilor și aceasta necesita o cunoaștere detaliată a geografiei locului și a căilor de acces. Burden se afla în cea de-a cincea mașină, o camionetă. Stătea în spate, lângă doi tehnicieni care monitorizau trei tipuri de ecrane digitale de cartografiere și patru monitoare TV care transmiteau imagini preluate de camerele din celelalte mașini.

Burden nu se întâlnise niciodată cu oamenii din echipa de urmărire care lucrau acum pentru el, dar șoferul și cei doi tehnicieni din dubița lui erau mereu aceiași oameni, cu care lucra la acest tip de operațiuni, și pe care-i trimitea cu avionul în diferite locuri.

Din momentul în care Titus fusese preluat din afara porților proprietății sale, Burden urmărea monitoarele LorGuide care înregistrau semnalele de la dispozitivele pe care Titus le avea la el. Semnalele cu punct verde reprezentau dispozitivele plasate pe oameni, iar cele cu punct galben le monitorizau pe cele plasate pe vehicule.

Utilizând o complicată tehnică de urmărire prin relee, echipa de supraveghere putea să păstreze contactul vizual cu mașina în care se afla Titus, chiar și atunci când acesta fusese dus prin spațiul verde de patru sute de hectare a unui mare parc, care acoperea o zonă în formă de U din jurul lacului

Austin. Erau chiar pe izolatul City Park Road când Burden privise pe monitoare cum Titus fusese transferat într-o altă mașină, care părăsi apoi drumurile pavate ale parcului și se îndreptase spre o zonă deasă cu cedri.

Dar tot pe City Park Road, mașinile ieșite în recunoaștere avuseseră marele noroc să depisteze chiar dubița de supraveghere a lui Macias. Când dubița coti într-o buclă care ar fi adus-o înapoi în același loc prin care intrase, lăsaseră un om în pădure. Bine mascat, țintașul trăsese în roata din stânga spate a dubiței cu o bilă umplută cu vopsea neagră care o făcea să apară pe monitoarele LorGuide ca un punct rozaliu, strălucitor.

În timpul celor două ore în care Titus se aflase în mâinile oamenilor lui Macias, echipele lui Burden nu se opriseră nici o clipă din mișcare, schimbând mereu mașinile pentru a evita ca una dintre ele să fie văzută mai mult de o singură dată de echipa de supraveghere a lui Macias. Era o operațiune complexă și, până în momentul în care Titus fusese lăsat lângă un complex de apartamente, oamenii lui Burden își făcuseră deja o idee destul de clară despre componența echipei de operațiuni a lui Macias. Multe dintre vehicule și persoane fuseseră etichetate de Titus și pozițiile lor puteau fi permanent monitorizate.

Era trei fără douăzeci dimineața când Titus conduse Roverul în sus pe aleea privată, trecând de locul în care acesta îi fusese luat și îndreptându-se spre poarta din fier forjat. Apăsă telecomanda de sub bord, porțile se deschiseră și el pătrunse în interior.

Brusc, un bărbat păși în fața luminii farurilor sale și se opri în mijlocul aleii. Inima lui Titus începu să bată cu putere și i se tăie respirația. Nu, nu mai dorea așa ceva. Și apoi: se întâmplase ceva? Se strecuraseră pe undeva? Silueta deveni tot mai clară până când înțelese că era Garcia Burden.

Titus se opri, Burden ocoli mașina, deschise portiera din dreapta și urcă.

– Rahat, spuse el când văzu fața lui Titus în lumina bordului. Ce s-a întâmplat?

– L-am scos din sărite pe Luquin și unul dintre oamenii lui m-a lovit cu mânerul pistolului. Am sângerat ca un porc, dar sunt în regulă cu excepția unei dureri de cap dată dracului.

Burden trecuse deja peste asta.

– După ce te speli trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să aflu detaliile.

Rita își stăpâni dorința de a face o scenă și, în schimb, îl ajută pe Titus să-și curețe rana. Deși își dăduse seama repede că nu era o rană serioasă, insista cu încăpățânare că are nevoie de copci. Dar când Titus refuză categoric să se ducă la urgență, Rita improviză rapid o copcă fluture inventată de ea însăși, despre care spunea că ar putea să rezolve problema, dar ar lăsa o cicatrice atât de mare cât o sprânceană. După ce Titus se schimbă în haine curate, cei doi soți îl chemară pe Burden care se afla în casa de oaspeți unde vorbea cu Herrin și cu echipele lui mobile prin intermediul radioului și telefoanelor mobile securizate.

Titus, Rita și Burden se așezaseră la masa din bucătărie, cu hârtii, emițătoare radio și telefoane împrăștiate peste tot în fața lor pe blatul negru de granit. Pentru a-i ajuta să rămână treji, Rita făcuse o oală de cafea tare.

Rita, descoperise Titus, ascultase de fapt întreaga operațiune în casa de oaspeți, împreună cu Herrin, o experiență despre care spunea că fusese fascinantă și oribilă, dar în cele din urmă liniștitoare. Calmul și profesionalismul cu care Burden și echipele sale trataseră cele două ore agitate fusese pentru ea o lecție într-o nouă realitate. Cumva – irațional, admisese ea – o făcuse să se simtă că ar putea exista totuși o cale să treacă peste toate astea, în cele din urmă.

Burden era concentrat pe interogatoriu și îl făcu pe Titus să povestească de mai multe ori întreaga operațiune, din momentul în care fusese preluat din Rover până la revenirea sa acasă. Îl întrebă pe Titus despre lucrurile pe care le auzise, mișcările pe care le percepuse, tot ce simțise. Ce-i putea spune despre accente? Dar despre personalități? Câți oameni numărase cât fusese acolo? După ce termină cu întrebările, îi relată ceea ce văzuseră pe monitoare. Îi ceru lui Titus părerea despre un subiect sau altul și apoi își expuse propria viziune asupra acelorași chestiuni.

Revizuiră conversația lui Titus cu Luquin și Burden îl întrebă despre felul de a fi al acestuia, despre cum părea când spunea anumite lucruri, despre expresia de pe fața sa, despre privirea din ochii săi. Cum își alegea cuvintele?

În sfârșit, se opriră puțin cu interogatoriul. Burden își verifică mesajele de pe telefon, privind la ceea ce citea fără a scoate un cuvânt. Titus privea spre Rita, fără a reuși să-și ascundă anxietatea, în ciuda tuturor eforturilor sale. Rita observă expresia de pe fața lui și se încruntă.

Burden închise, ridică privirea și făcu o pauză.

– Bine, spuse el, hai să vorbim despre asta. Orice ar fi. Nu avem timp să fim subtili. Nu am timp să descifrez semnale. Spuneți totul pe față.

Titus se foi pe scaun.

– Toată treaba din seara asta, spuse el, frecându-și fața cu palmele, tresărind când atinse tăietura de care uitase. Luquin conduce o operațiune destul de strânsă, nu-i așa?

– Întotdeauna face așa. Nu-ți poți permite prea multe erori cu tipul ăsta.

– O să fiu sincer, spuse Titus. Nu mi se pare că dispui de ce e nevoie ca să duci treaba asta la bun sfârșit.

Burden rămase cu ochii la Titus, dar expresia de pe fața lui era indescifrabilă.

– Mi se pare că dezavantajele pe care ni le-ai subliniat mai devreme creează un handicap al dracului de mare. Prea mare pentru tine ca să-l depășești.

– Ți-am spus de la început că șansele noastre nu sunt prea mari, zise Burden. Deci, n-ar trebui să fie o surpriză. Și dacă judeci bătălia după ceea ce vezi pe câmpul de luptă, faci o mare greșeală.

– Ceea ce văd, spuse Titus, este un om care conduce o mașinărie bine pusă la punct, acționată de oameni disciplinați și brutali. Ceea ce văd este că au venit pregătiți să câștige și a adus cu el oameni care ar face orice ca să se asigure că asta se va întâmpla.

– Asta este ceea ce ai văzut, spuse Burden.

– Mda.

– Ei bine, în acest domeniu ceea ce vezi nu este o descifrare completă a realității. Întregul plan de bătălie – de ambele părți – este proiectat să rămână nevăzut. Ceea ce nu vezi este ceea ce trebuie să te îngrijoreze.

– Sună bine, Garcia, dar eu nu pot lua decizii în baza a ceea ce nu văd.

– Ține minte asta, spuse Burden. Oamenii care te-au preluat în seara asta se află aici de mai bine de o lună și în tot acest timp tu nu ai văzut nimic, nu ai știut nimic. Au intrat în casa ta, de multe ori, au plantat microfoane, s-au obișnuit cu sistemul tău de securitate, ți-au râs în nas și tu nu ai avut nici cea mai vagă idee despre asta. Până când Luquin nu ți-a spus el însuși ce a făcut. Și nu uita asta: ceea ce ai văzut din operațiunea din această seară, a fost posibil numai datorită a ceea ce au făcut oamenii mei împreună cu tine. L-am expus și el nici măcar nu știe ce s-a întâmplat. Chiar așa puternic cum este, am reușit să facem asta. Chiar acum procesăm informațiile obținute în computerele noastre și, după ce vom adăuga ceea ce mi-ai povestit tu în ultima oră, vom avea o imagine destul de bună a numărului de oameni cu care ne confruntăm.

Burden luă o înghițitură din cafea și privi spre Rita înainte de a vorbi din nou:

– Titus, nu ai făcut un lucru rău. Nu începe să te răzgândești tocmai acum. Suntem al naibii de siguri că, în acest caz, nu avem nevoie de tactici de tipul Ruby Ridge sau Waco. Într-un timp foarte scurt, am parcurs un lung drum în a învăța cum să ne descurcăm cu toți Luquinii care vor apărea pe viitor. Ceea ce vezi acum sunt doar muchiile ascuțite. Părțile mai netede nu le vei vedea deloc. Nu dorim spectacol. Dorim să acționăm din umbră... și în liniște.

Făcu o pauză.

– Și încă ceva: îți amintești conversația noastră din San Miguel? Odată ce ne-am hotărât să facem asta, nu mai există cale de întoarcere. Îți reamintesc asta. De-acum dormim cu șarpele în pat, Titus! Singurul mod în care putem să supraviețuim nopții este să rămânem nemișcați și foarte tăcuți până când este mort. Dacă îl trezim, ne va ucide.

Vineri
A patra zi

Capitolul 30

După o oră, Titus se prăbuși pe pat și adormi imediat.

În ciuda adrenalinei, asistenta lui, Carla Elster, se tot învârti prin patul ei și, într-un final, se ridică și privi pe fereastră răsăritul palid. La puțin timp se auzi alarma radioului și îl auzi pe Bob Edwards la postul NPR spunând ceva despre o audiere la congres. Se așeză în pat și mai lenevi până la sfârșitul poveștii, care nu dură mai mult de trei minute, apoi se ridică din nou.

Își căută halatul de bumbac pe scaunul de lângă pat, se îmbrăcă iute cu el și legă cordonul cu un nod lejer. Merse în baie, își dădu cu apă pe față, își pieptănă părul și apoi se spălă pe dinți, ținându-și mâna stângă în șold și examinându-și fața în oglindă. Impactul trecerii anilor era de netăgăduit.

Spunându-și, la naiba cu toate astea, se întoarse și ieși pe hol, coborî în bucătărie, unde cafeaua era gata. Își turnă o cană, adăugând pe jumătate lapte din frigider și se îndreptă spre ușa din față să ia ziarul.

Intrând înapoi în casă, se așeză la masa din bucătărie și citi titlurile din *New York Times*. Nu reușea să se concentreze la conținutul articolelor deoarece mintea îi tot zbura la Titus, cum de altfel se întâmplase toată noaptea. Nu putea să nu se îngrijoreze. Cu siguranță se întâmpla ceva foarte grav. Dar nu crezuse toată povestea cu investițiile proaste. Cel mai bizar era

faptul că, orice s-ar fi întâmplat, Titus era dispus să-și distrugă reputația pentru a păstra secretul. Cu siguranță că acest lucru îl supăra foarte tare și ea era extrem de tristă să vadă că el credea că e necesar să procedeze așa. Și toți tipii aceia care aveau căști căutau oare microfoane? Era clar că asta păreau să facă, iar Titus îi ignorase toate întrebările cu privire la acest subiect. Insistența lui că problemele financiare pe care le avea îl priveau doar pe el era partea cea mai stranie din toată povestea, ceea ce o făcu să suspecteze că nu era deloc așa.

Se schimbă în hainele de alergat, gândindu-se în continuare la Titus și la Rita. Deși comportamentul ciudat al Ritei era de înțeles, având în vedere moartea lui Charlie Thrush și vestea despre problemele financiare ale lui Titus, Carla părea mai degrabă agitată și rece decât întristată.

La capătul scărilor se opri în biroul secretarei să-și ia seringa cu epinefrină pe care o ținea într-un săculeț. Purta acel săculeț la gât ori de câte ori ieșea să alerge. Își controlă ceasul în timp ce se îndrepta spre trotuarul din față și, odată ajunsă în stradă, începu să alerge ușor.

În Westlake Hills, un orășel care ținea de zona sud-vestică a Austinului, erau porțiuni care păreau aproape rurale, cu alei înguste care coborau și urcau dealurile împădurite unduind ușor spre vale. Chiar și casele erau ascunse privirilor și nu era deloc neobișnuit să alergi mult timp fără să vezi vreo locuință.

Traseul Carlei era unul retras și era nerăbdătoare să-și facă ritualul de dimineață în liniște. Se bucura din plin de timpul pe care îl avea doar pentru ea, deoarece, odată ajunsă la CaiText, trebuia să lucreze până seara, când sosea epuizată acasă.

Alerga de circa douăzeci de minute când ajunse la o intersecție. Acolo, la intrarea aleii din fața unei case, care ducea adânc în pădure, un bărbat își făcea încălzirea. Acesta alergă în spatele ei câteva sute de metri până când ea coti pe o străduță mai mică. Câteva sute de metri mai încolo, o femeie țâșni

din tufișurile din fața unei alte case și începu să alerge înaintea ei, destul de încet.

Chiar în momentul în care Carla se hotărî să o depășească, îl auzi pe bărbat apropiindu-se cu viteză în spatele ei. Încetini chiar când ajunse în spatele femeii, astfel încât să nu se îmbulzească toți trei în același timp pe mica străduță, așteptând ca bărbatul să treacă înaintea lor.

Dar el nu o depăși. Femeia se întoarse brusc și o îmbrățișă pe Carla. Câteva secunde mai târziu bărbatul era deasupra ei, îndesându-i o bilă din burete în gură. După asta, cei doi o cărară în pădurea deasă ce începea la capătul străzii. Șocată, Carla nu își putea da seama cât se împotrivise, dar era clar că fusese o luptă, deși se trezi destul de repede țintuită la pământ. Femeia trase de bustiera sport a Carlei și bărbatul scoase un sac împletit care emitea un sunet îngrozitor: un bâzâit continuu și tremurat.

Bărbatul așeză cu grijă gura săculețului deasupra sânului ei stâng, iar Carla se smuci cu toată puterea. Dar pur și simplu nu era suficient de puternică. Viespi uriașe o înțepară în repetate rânduri. Apoi, bărbatul mută plasa mai jos, pe abdomenul ei dezgolit unde o ținu o vreme în timp ce alte viespi o înțepau.

Atât.

Apoi bărbatul și femeia pur și simplu o țintuiră la pământ. Din când în când, bărbatul se uita la ceas și cu toții așteptau. Înțepăturile de pe pieptul și de pe burta ei o frigeau cumplit, ca și când cărbuni încinși i-ar fi fost presărați pe corp și, fiind deja transpirată, simțea o mâncărime cumplită.

Toți trei stăteau acolo în iarba înaltă de la marginea pădurii, așteptând, într-o îmbrățișare ciudată și frenetică. Ce se întâmpla? De ce făceau asta? Carla putea mirosi loțiunea de după ras a bărbatului și simțea sânii moi ai femeii apăsați pe umărul ei. De ce-ul amețitor al acestei povești era la fel de stupefiant precum teroarea așteptării ca reacția alergică să-și producă efectele.

Era de neînțeles.

Încercă să le vadă fețele, dar nu reuși. Și de ce nu ar lăsa-o să le vadă? Dacă tot încercau să o ucidă, ce mai conta? Să

o ucidă? Oare asta... oare chiar asta era intenţia lor? Asta făceau, dar chiar asta era ceea ce voiau să facă? Acest lucru era la fel de ilogic ca ideea că unul dintre ei ar fi fost un fluture.

Alergia ei era atât de acută, încât simptomele îşi făcură apariţia foarte repede. Începu să simtă cum gâtul i se închide şi plămânii păreau să nu mai funcţioneze, ca şi când nu ar fi primit suficient oxigen. Se panică, începu să tremure şi tuşi prin bila de spumă. Avea deja crampe stomacale, contracţii lungi şi dureroase. Apoi ameţi şi inima ei o luă la goană cu o viteză uimitoare.

Realiză că unul din ei îi luă seringa cu epinefrină de la gât. Oare până la urmă intenţionau să o lase în viaţă?

Dintr-odată i se păru că timpul trece cu o viteză uluitoare. Ştia că mai avea maxim douăzeci de minute la dispoziţie. Cuplul o îmbrăţişă cu răceală ca şi cum ar fi fost nişte prieteni uşor ciudaţi. Îi trecu prin minte că imaginea îmbrăţişării lor era probabil foarte stranie. Mai mult decât dubioasă. Simţea atingerea cărnii lor calde pe trupul ei. Atât de intim. Le auzea respiraţia. Sau să fi fost oare respiraţia ei?

În timp ce îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa, i se păru că nu o mai strângeau atât de tare. Să fi fost din cauză că îşi pierduse simţurile sau slăbise strânsoarea? Inexplicabil, se gândi la fostul ei soţ cu un regret sincer. Apoi la fetele ei. Ele vor fi în regulă. Trecuseră împreună prin momente grele şi se descurcaseră bine. Totul va fi bine. Nathan. Dumnezeu să-l binecuvânteze. El va fi înmărmurit.

Într-un moment de panică cumplită uită de atacatorii ei. Şi se luptă. Dintre toate greutăţile prin care trecuse... Cine ar fi crezut că i se va întâmpla aşa ceva, atât de ciudat, atât de uimitor?

Ei bine, era bucuroasă că-şi dusese costumul maro-închis la curăţătorie. Pe acela l-ar alege fetele. Dar Nathan va trebui să-şi dea seama că e la curăţătorie atunci când nu-l va găsi în dulapul ei.

Dintr-odată simţea că îi explodează capul şi că îi e greaţă. Şi îi era atât de cald!

Capitolul 31

Titus se bărbierea în fața oglinzii purtând doar un prosop în jurul taliei. Lângă cana cu spumă de ras erau o ceașcă de cafea și o felie de pâine prăjită pe jumătate mâncată. Se uită la piscină prin geamul de sticlă, simțindu-și capul greu. Cele patru ore de somn erau fix cât patru ore de somn: nicidecum suficiente.

Totuși, trebuia să recunoască, discuția cu Garcia Burden, care avusese loc dis-de-dimineață, fusese fascinantă. Deși nu îi oferise nici o soluție clară, Burden îi răspunsese clar la unele dintre îngrijorările sale. Titus avea încă un sentiment ciudat în ceea ce privea asocierea sa cu Burden. Se temea ca totul să nu se transforme într-o tragedie și mai mare. Dar, la fel ca și cu Burden, nici el nu reuși să găsească vreo explicație clară pentru această neliniște.

Se spălă pe față și merse în cameră să se îmbrace. După ce se îmbrăcă, se simți mai puțin ametit și trecu prin hol până în bucătărie. Rita stătea din nou la masă, contemplând un pahar cu suc de portocale.

– Mai mănânci și altceva pe lângă felia aia de pâine prăjită? îl întrebă.

Și ea părea epuizată.

– Nu, e suficient, răspunse el, aruncând cafeaua rece în chiuvetă.

Se întoarse și se sprijini de marginea blatului.

– Cum mai e cu durerea de cap? întrebă Rita.

– Cumplit.

– Lasă-mă să văd.

Se ridică de pe scaunul de bar şi merse spre el. Titus aşteptă câtă vreme ea îl examină. Era atât de aproape, încât îi putea vedea puful blond de pe obraji şi îi simţea parfumul.

– Va mai fi umflat o vreme, spuse ea, întorcându-se pe scaunul ei.

Pe panoul de pe blat se auzi bâzâitul interfonului de la poarta principală. Titus se întinse şi apăsă pe buton.

– Da?

– Inspectorul Seams de la Biroul de Investigaţii al ţinutului Travis. Sunteţi domnul Cain?

– Da, eu sunt.

– Îmi puteţi deschide poarta, domnule Cain?

– Oh, sigur, spuse Titus încruntându-se şi privind spre Rita în timp ce apăsa butonul de deschidere a porţii.

Rita rămase nemişcată, cu ochii întrebători aţintiţi spre el.

– Habar n-am, spuse el şi se îndreptă spre uşa care dădea pe verandă.

Rita îl urmă şi aşteptară amândoi în umbra dimineţii, privind maşina inspectorului urcând uşor pe aleea pavată. Aceasta părea că se mişca foarte încet în curba lejeră din faţa casei. Inspectorul trase în spatele camionetei lui Herrin şi opri motorul.

Destul de ciudat, înainte de a deschide uşa, acesta îşi scoase pălăria de vară de pe cap şi o lăsă în maşină, pe scaunul din dreapta. În timp ce se dădea jos din maşină, cei doi auziră bârâiturile staţiei, dar numai până când acesta închise uşa. Se uită împrejur în timp ce se îndrepta spre veranda unde Titus şi Rita îl aşteptau chiar sub viţa-de-vie. Porumbeii se auzeau cântând din piersicii din livadă. În liniştea dimineţii cântecul lor ajungea surprinzător de clar până în faţa casei.

Inspectorul îşi plecă capul în faţa Ritei şi spuse:

– Bună dimineaţa, doamnă, apoi întinse mâna către Titus. Ward Seams, spuse el, poliţist.

– Eu sunt Titus Cain. Aceasta este soția mea, Rita.

Acum, inspectorul plecă din nou capul în fața ei și îi strânse, de asemenea, mâna. Se uită la Titus.

– Îmi pare rău, spuse el, dar am niște vești proaste pentru dumneavoastră, domnule Cain. Înțeleg că doamna Carla Elster este asistenta dumneavoastră personală?

Titus nu putu rosti nici un cuvânt și încuviință din cap. Singurul lucru pe care îl mai aștepta acum era să afle cum s-a petrecut.

– Doamna Elster este moartă, domnule Cain.

Rita se înecă o dată și încă o dată, aerul din gâtul ei scoțând un sunet dur, ca și când ar fi fost lovită cu putere în stomac. Titus nu schiță nici un gest. Seams vorbea încet, cu grijă, ca și când ar fi încercat să prindă un animal speriat.

– A fost găsită acum aproape o oră, lângă casa ei, spuse acesta. Era întinsă pe marginea străzii. Fusese la alergat. Personalul de pe ambulanță ne-a zis că pare să fi murit din cauza unei reacții alergice la înțepături de insecte.

Rita se înecă din nou. Seams o privi un moment, apoi continuă:

– Avea actele de identitate cu ea, explică el. Ambulanța a dus-o în oraș, la Seton. Am trecut pe la ea pe acasă și vecinii mi-au spus că fiicele ei sunt plecate din oraș pentru vacanța de vară. Mi-au declarat că era angajată la CaiText și apoi niște angajați mi-au spus că lucra pentru dumneavoastră. Că erați prieteni buni.

Neașteptat, făcu un pas și puse mâna pe umărul lui Titus.

– Îmi pare foarte rău, domnule Cain. Și chiar părea sincer. O privi din nou pe Rita, apoi pe Titus. Știu că este greu pentru dumneavoastră, dar trebuie să vă pun câteva întrebări despre fete. Trebuie să discutăm cum vom proceda. Cineva trebuie să le spună. Trebuie să decidem cum vom face asta.

*

Rita se așezase pe unul dintre scaunele din fier de pe verandă și plângea în timp ce Titus stătea nemișcat, privind mașina inspectorului care se îndepărta ușor. O privi până aceasta dispăru din raza sa vizuală.

Era imposibil de descris ce era în sufletul lui în acele momente. Era un sentiment aparte. Stătea nemișcat în soarele dimineții și se simțea din ce în ce mai bizar. O asculta pe Rita plângând încet, cumva politicos chiar, dar fără să simtă vreun pic de consolare. În ochii ei înlăcrimați, putea vedea o lume întreagă de uimire mută și în același timp frică, furie și stupefacție. Emoții cărora nimeni nu le spusese pe nume până acum.

Însă Titus se lupta cu alte senzații. O greață cumplită produsă de sentimentul îngrozitor de vină. Dacă ar fi... dacă ar fi... dacă ar fi... Într-un vârtej instantaneu de amintiri, îl învinui pe Luquin... și pe Gil Norlin... și pe Garcia Burden... și pe el însuși pentru a nu fi fost în stare să prevadă declanșarea șantajului și ce avea să urmeze, pentru că nu fusese suficient de deștept, pentru că nu avusese destulă minte... pentru că nu avea destul curaj...

– La dracu' cu toate astea! înjură el și plecă dintr-odată, cu fața înroșită, corpul încordat, inundat de adrenalina care exploda în el din cauza agitației ce îi cotropise mintea. La dracu'! repetă și se repezi spre curte îndreptându-se spre casa de oaspeți unde Burden își petrecuse restul nopții trecute, în loc să se întoarcă în bungaloul din vale.

– Titus! strigă Rita ridicându-și capul din palme. Titus!

Se ridică, dar era țintuită locului.

Titus izbi ușa casei de oaspeți cu o asemenea forță încât aceasta lovi peretele cu un zgomot la fel de puternic ca un foc de armă. Intrarea lui fu atât de brutală încât Herrin și Cline, care lucrau la computere, săriră brusc în picioare, uimiți.

– Unde naiba e Burden, tună el, cu glasul îngroșat din cauza furiei, chiar în momentul în care Burden se ridica de pe canapea, cu telefonul la ureche.

– Închide naibii telefonul! urlă Titus la el.

Burden mai spuse rapid câteva cuvinte în telefon și îl închise imediat. Cei doi bărbați stăteau față în față.

– Știi ce tocmai s-a întâmplat?

– Mda, spuse Burden. Acum am aflat și eu.

Titus își simțea inima luând-o la goană, pieptul i se încleștase atât de tare, încât îi era greu până și să vorbească.

– Gata, spuse el. Asta a fost. Atât. Nici măcar unul în plus. Și să nu te aud cu toate prostiile alea despre inevitabil. Mă doare în cur de alea. Omorurile se opresc aici. Chiar acum.

– Și cum...

– O să-ți zic eu cum, spuse Titus. O să iei toate informațiile pe care le ai despre Luquin și oamenii lui – tot ce este relevant în acest moment – și te duci cu ele la FBI. Acum. Chiar în acest moment. Le duci tot ce ai aflat până acum, iei echipele lor de intervenție și îl arestezi pe Luquin sau îl ucizi, mă doare-n cur ce îi faci. Dar nebunia asta se oprește acum!

– Gândește-te puțin la asta, Titus...

– Garcia, asta faci chiar acum – Titus aproape zbiera, cu vocea răgușită din pricina căldurii – sau o fac eu. Nu dau nici un ban pe toată discreția ta sau secretoșenia, sau scopurile tale ascunse. Nici unul dintre prietenii mei nu va mai muri din cauza acestui nenorocit. Nu ai de ales. Ăsta e sfârșitul.

Capitolul 32

În casa de oaspeți se simțea o energie frenetică. Nu era doar cea care se scurgea prin multele cabluri care împânzeau spațiul, legând calculatoarele, ci mai mult cea a oamenilor care se agitau încontinuu.

Rita intrase brusc, imediat după Titus și amândoi stăteau în fața lui Burden, care, neintimidat, dădea din cap, lăsându-i să-și recapete suflul. Mark Herrin și Cline munceau cu zel la calculatoare într-o concentrare profundă. În liniștea momentului nu se auzea decât zgomotul constant al computerelor.

– Nu ar fi trebuit să las toate astea să meargă atât de departe, spuse Titus. Din cauza deciziilor mele au avut loc toate aceste decese. Dar nu voi mai permite să se întâmple așa ceva.

– Deci soluția ta este să oprești toată această operațiune, rosti Burden.

Din locul în care stătea, privirea lui cuprindea toată partea sudică a camerei mari, cu ferestre înalte care ajungeau până la tavanul boltit și dădeau spre aleea cu lauri și livada de piersici.

– Uite ce e, spuse el trecându-și degetele prin păr, în timp ce îl privea fix pe Titus, gândește-te la asta: știind ceea ce știi despre Luquin, cunoscând că a jurat că va ucide oameni dacă te duci la FBI – făcu o pauză – chiar crezi că, dacă te-ai fi dus direct la FBI în acea primă noapte, ai fi putut preveni toate aceste decese?

Burden făcu o pauză, dar nu aștepta încă un răspuns. Continuă:

– Cât de repede crezi că l-ar fi găsit FBI-ul pe Luquin? La propriu vorbind, cum ar fi fost jocul ăla? Crezi că l-ar fi găsit până acum? – își privi ceasul pentru o clipă, apoi se uită din

nou la Titus – șaizeci de ore mai târziu? Ar fi fost împiedicată vreuna din aceste morți?

Titus se holba la el. Încerca să analizeze situația, dar Burden nu aștepta.

– Chiar dacă l-ar fi arestat – ceea ce e imposibil, dar hai să continuăm puțin această fantezie – crezi că ar fi putut preveni aceste teribile... accidente?

Liniște.

– Sau, hai să presupunem că Luquin ar fi reușit să părăsească țara înainte ca FBI-ul să îl prindă. Crezi că acest lucru ar fi prevenit aceste două decese?

Burden se uită spre Rita care îl privea fix, într-o liniște de mormânt.

– Titus, trebuie să îți amintești că nu ești singurul care trebuie să treacă prin așa ceva din cauza acestui om. Ai uitat deja asta? Și crede-mă, nu ți-am spus nici jumătate din tot ce știu. În ceea ce privește tragediile, realitatea e că ar fi putut fi cu mult mai rău, nu crezi?

Titus se holba la el, simțindu-și fața încă arzând de furie. Era blocat, înțepenit de propriile emoții.

Lăsându-și întrebările să plutească în aerul încăperii, Burden se îndreptă spre fereastră și privi afară. Rămase acolo, fără să le dea vreun indiciu asupra următoarei sale mișcări.

– Nu pot face nimic cu privire la faptele lui Luquin din altă parte, spuse Titus în spatele lui Burden. Îmi pare rău pentru asta, chiar îmi pare rău, dar nu pot face nimic.

Burden se întoarse.

– Dar în operațiunea în care ești tu implicat, poți? Asta e?

– Ar fi trebuit să mă duc la FBI de la început.

– Și Luquin ar fi fost dispărut până acum, spuse Burden, iar Thrush și Elster ar fi murit oricum.

– Dar am fi avut FBI-ul de partea noastră, replică Titus, și CIA-ul. Și nenorocita de armată a Statelor Unite i-ar fi suflat în ceafă, dacă am fi avut nevoie de ea. Ei sunt o adevărată forță, Garcia! Tu cum îl poți urmări?

– Și ar fi murit și alții, continuă Burden, așa cum Luquin a promis, pentru că ar fi fost de-a dreptul furios pe tine pentru că te-ai dus la FBI și astfel ar fi pierdut toți banii pe care și-i dorea. În plus, s-ar fi ascuns din nou și ar fi trecut alți zece ani până să avem o nouă șansă să punem mâna pe el, iar în tot acest timp el ar fi fost dracu' știe unde, distrugând numai Dumnezeu știe câte alte vieți. Făcu o pauză. Asta ai fi realizat, Titus!

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

– Admiți asta, Titus? Îți dai seama de toate astea, nu-i așa?

– Lasă-mă să-ți zic ce înțeleg, Garcia. Înțeleg că din cauza deciziilor pe care le-am luat Charlie și Carla au murit. Pricep că nu pot trăi cu responsabilitatea altor morți de felul acesta. Nu pot face nimic în legătură cu lucrurile pe care nu le înțeleg. Am terminat cu operațiunea asta ascunsă. Vreau ca toate informațiile pe care le avem să ajungă la FBI. Acum. Vreau ca Luquin să fie oprit. În acest moment.

Burden reveni în fața lor ca să li se adreseze amândurora.

– Hai să ne lămurim, zise el cu o voce aproape nepăsătoare, Charlie Trush și Carla Elster erau morți din clipa în care Luquin a pășit acolo, pe veranda ta, acum două zile. Erau morți, indiferent de ce ai fi putut face, și asta este cruda realitate. Cred că ți-am mai spus lucrul ăsta, nu-i așa? În San Miguel. Am spus unul sau doi sunt ca și morți. Am spus că Luquin va trebui să facă asta pentru că el e de părere că doar așa vei înțelege limpede ce ți se întâmplă.

Se opri, dar nu se mișcă. Nici măcar nu clipi.

– Luquin călătorește înconjurat de violență și mister. El a decis să vină aici. Acum, mă poți învinui pe mine pentru asta dacă așa dorești, dar nu înseamnă că ai dreptate. Și poți să te simți tu vinovat, dacă așa vrei, dar cum nu ai avut nimic de-a face cu venirea lui aici, pare puțin irațional să o faci. E pur și simplu greșit să simți asta și nu te ajută cu absolut nimic. Și sincer, mi se pare că îți plângi doar de milă.

Această ultimă remarcă îl înfurie pe Titus, dar în același timp îi deschise ochii. Nu uitase nimic din ceea ce aflase

despre Luquin, dar nici nu se oprise să vadă cum se simte el, din perspectiva acestor povești cu adevărat oribile.

Burden se îndepărtă din nou de Titus. Deși părea că are totul sub control, pentru câteva momente observară că și el e nervos. Titus își aminti cum acesta se plimba printre stâlpii din birou său încercând să-și adune gândurile. Acum Burden stătea aproape nemișcat, lângă un pilon de piatră.

– Trebuie să încetezi cu ambivalența asta, Titus. Nu avem timp de așa ceva. Trebuie să înțelegi că reușita noastră atârnă de un fir de ață chiar dacă lucrăm împreună. Nu putem să ne luptăm între noi și să câștigăm în același timp.

Abia termină fraza, când Rita interveni:

– Vreau să știu exact cum stăm și care e situația, spuse ea. Dacă ești sigur că Luquin ar fi scăpat în cazul în care am fi mers direct la FBI pentru că ei se mișcă prea încet și prost, atunci, în momentul ăsta când ai toate aceste informații pe care oamenii tăi le procesează, de ce nu le dai FBI-ului, așa cum a zis Titus, și de ce nu lucrezi mai departe cu ei pentru a fi sigur că îl prind pe acest maniac? Și la ce te referi mai exact când zici să câștigăm lupta asta?

Privirea lui Burden trecea rapid de la Titus la Rita și invers. Expresia lui denota stoicism, dar era clar că se străduia să ia o decizie. Își mută greutatea de pe un picior pe altul. Se uită spre Herrin și Cline, care se străduiau să pară neinteresați de ce se discuta în jurul lor, ca și când ar fi fost surzi.

– Mark, spuse Burden, ne puteți lăsa singuri câteva momente?

– Oh, da, sigur, spuse Herrin și atât el, cât și Cline se ridicară și ieșiră din casa de oaspeți fără să rostească vreun cuvânt în plus.

De îndată ce închiseră ușa în urma lor, Burden se apropie de Rita și Titus. Se așeză pe marginea canapelei, cu mâinile sprijinite pe genunchi și degetele împreunate.

– FBI-ul nu vrea aceste informații, spuse el. Vor ca eu să le am. Și vor, de asemenea, să nu știe ce fac cu ele.

Capitolul 33

Titus și Rita se holbau la Burden, pe jumătate înspăimântați de ceea ce urma să audă.

– Singurul motiv pentru care vă spun ceea ce urmează să auziți este pentru că am nevoie de cooperarea voastră și nu cred că o voi avea decât dacă veți ști adevărul. Dar fiți atenți: există un preț pentru a afla ceea ce urmează să vă spun. Trebuie să luați aceste informații cu voi în mormânt. Dacă nu veți face asta, nu va conta cine sunteți sau cât de îndreptățite credeți că sunt cererile voastre, nu se va termina deloc bine pentru voi.

– Ar trebui să ai o amenințare mai înfricoșătoare decât asta, spuse Titus.

– Am, dar asta nu e o amenințare. E doar un sfat, un îndemn la precauție.

– Nu fac nici o promisiune, spuse Titus.

– Nici nu mă gândeam că vei face. Ești într-o situație cumplită și în acest moment meriți toate explicațiile pe care ți le pot oferi. Îți spuneam doar, de la început, că informația nu e niciodată gratuită. Întotdeauna există un preț. Va trebui să faci niște alegeri dificile după ce vei asculta ceea ce am de zis.

Vocea calmă a lui Burden părea din ce în ce mai blândă pe măsură ce vorbea. Făcu o pauză, analizând ce să spună mai departe și când acesta reluă povestea, Titus se aplecă involuntar spre el încercând să audă totul cât mai clar.

– Există o listă, spuse Burden, și numele lui Luquin e pe această listă. E o listă scurtă, care a fost întocmită de un comitet

special compus din membrii din conducerea fiecărei agenții de informații din Statele Unite. Lista nu este disponibilă pentru agențiile de informații ale altor țări, nici măcar pentru aliații noștri cei mai apropiați. Indivizii de pe această listă sunt considerați o amenințare gravă la adresa Statelor Unite – în special la adresa Statelor Unite, indiferent de pericolul reprezentat pentru alte națiuni. Comitetul executiv a emis un ordin special, în cel mai secret mod, cerând asasinarea acestor oameni.

Titus simți cum Rita înțepenește lângă el, așezată pe brațul scaunului.

– Mai există o listă. Una și mai scurtă. Persoanele de pe această listă sunt cele care știu și cărora li s-a cerut păstrarea secretului. Numele meu este pe această listă. Ascultați-mă cu atenție: ați fost prinși la mijloc într-o situație de-a dreptul fantastică. E mult mai complex decât vă puteți imagina.

Titus era uimit.

– Cum... cum pot fi oamenii ăștia o amenințare atât de mare... vrei să zici la propriu... asasinare?

– Înainte de bin Laden nici noi nu credeam că s-ar putea ajunge aici, spuse Burden. Îi cunoaștem pe acești oameni. Îl cunoșteam și pe bin Laden. Ei au conexiuni care depășesc orice graniță politică, ideologică, criminalistică și națională. La fel și bin Laden. Au abilitatea de a sintetiza toate aceste conexiuni și de a le concentra spre o țintă mai mare decât oricând. Această abilitate le-a câștigat un loc pe listă. Dacă așa ceva ar fi existat înainte de bin Laden, atunci și numele lui ar fi fost pe listă. După cum putem observa, el a fost cel care ne-a făcut să vedem necesitatea creării unei asemenea liste. Și de a găsi o astfel de rezolvare extremistă.

– Iisuse Hristoase! spuse Titus. Dintr-odată totul avea sens. Perspectiva lui se schimbă, încercând să cuprindă noua dimensiune. Acești oameni... cei de pe listă, sunt... din toată lumea?

– Exact. Orice mică informație despre ei este trimisă în biroul de operațiuni al... al unei anumite divizii. Și eventual

ajunge la mine sau la unul dintre colegii mei. Aici se termină totul din perspectiva agențiilor de informații. Strict vorbind, eu nu sunt un ofițer de informații. De fapt, nu sunt nimic. Sau, și mai clar, sunt orice trebuie să fiu ca treaba să fie făcută.

– De ce – întrebă Rita, dând din cap neîncrezătoare – de ce nu se pot ocupa de acești oameni într-o manieră directă, prin sistemul legal? Sau cel militar? Sau...

– Gândiți-vă la asta, spuse Burden. Gândiți-vă la scara operațiunilor pentru urmărirea lui bin Laden și a al-Qaeda, la numărul oamenilor, al trupelor militare, al serviciilor de informații secrete dedicate, costurile financiare, problemele legislative, atenția mass-media, preocuparea națională, tot timpul investit. Înmulțiți aceste cifre cu zece... sau chiar mai mult.

– Dar acești oameni nu au făcut ceea ce a făcut bin Laden, argumentă Rita.

– Nici bin Laden nu o făcuse înainte să o facă. Dar știam că reprezintă o amenințare, la un nivel oarecare, dar nu anticipam proporțiile. Problema noastră a fost că ne-a lipsit imaginația. Iar asta ne-a costat sute de vieți și miliarde de dolari și încă nu s-a terminat. Credeți-mă, acești oameni au la fel de mult potențial de a ataca această țară precum bin Laden. Unii dintre ei poate chiar mai mult. Nu ar face-o la fel. Știu că acum ne ferim de asta. Dar vor inventa ceva diferit. Trebuie să înțelegeți, nu duc lipsă de imaginație. Priviți numai ce plan a inventat Luquin. Și ceea ce vă face vouă nici măcar nu reprezintă obiectivul lui. E doar ceva ce trebuie să facă pentru a pune mâna pe o grămadă de bani în drumul său spre operațiuni mai importante. Finanțează ceva și habar nu avem despre ce dracu' e vorba. Și asta ne îngrijorează.

– Asta e... greu de crezut, spuse Rita.

Burden își ridică privirea.

– Este la fel greu de crezut ca moartea lui Charlie Thrush? Sau ceea ce v-a spus acum o oră acel șerif?

– De unde știm că acesta este adevărul? întrebă Titus.

Atunci văzu ceva pe fața lui Burden: un soi de realitate vag creionată, o pasiune dezbrăcată de politețe și lumea care îi fusese furată lui Titus cu trei nopți înainte. Într-o fracțiune de secundă zări acel lucru de nerostit pe care orice societate civilizată îl acceptă în sânul ei cu condiția ca el să rămână ascuns și să ne protejeze de lucrurile nerostite care-și au sălașul într-un întuneric și mai profund.

– Vreți răspunsuri la toate întrebările? spuse Burden. Ascultați-mă cu atenție, sunt în această branșă de mai bine de optsprezece ani și am fost nevoit să iau o grămadă de decizii ciudate din punct de vedere al moralității. Dar niciodată n-am primit toate răspunsurile. Niciodată. Numai Dumnezeu primește toate răspunsurile.

Burden pur și simplu îi privea. Titus observă că acesta încerca să-și dea seama cum procesează ei toate informațiile.

Apoi Burden spuse:

– Nu voi spune că suntem într-un război acum. Nu este atât de ușor de definit și ar simplifica prea mult ceea ce se întâmplă. Dar avem inamici care ne amenință, cărora trebuie să le ținem piept. Și acest lucru aduce uneori aceleași pierderi ca un război: oameni mor, se sacrifică, iau decizii dificile, fac lucruri grele. Și dacă supraviețuim, trebuie să trăim în continuare cu tot ceea ce am văzut, am înfăptuit sau am îngăduit altora să facă în numele nostru. Acesta este prețul pe care îl plătim... chiar dacă în situația respectivă nu am avut de ales.

Titus o privi pe Rita și putu vedea clar emoțiile de pe fața ei. Toate acestea o luaseră prin surprindere, chiar mai mult decât pe Titus.

– Nu putem trimite această amenințare în altă parte sau altor persoane, continuă Burden. Când te trezești cu așa ceva la ușă, trebuie să rezolvi problema. Și trebuie să te descurci și cu deciziile de o moralitate incertă, pe care crima le implică de fiecare dată. Viața nu ne dă capacitatea de a prevedea

viitorul. Trebuie să ne descurcăm pe moment, cu ce avem la îndemână. E o dilemă umană.

Înainte ca Titus să poată vorbi, Rita se ridică de lângă el. El o privi ca și când ar fi văzut-o pentru prima dată, îndrăgostit de profilul ei, îndrăgostit de felul în care părul ei des, gros era adunat de-a valma în spatele gâtului, simplu și practic.

– Toate astea sunt ridicol de oribile, nu-i așa? spuse ea. Nu pot să nu mă mai gândesc la Louise și la bietele fete ale Carlei. Mersul la culcare seara nu va mai fi niciodată la fel pentru ele.

Titus nu știa ce cuvinte urma să aleagă Rita, dar presimțea clar unde voia să ajungă.

– Îți poți imagina cum... cum trebuie să fi fost aceste două morți, spuse ea, acum privindu-l pe Titus. Mărturisesc că eu m-am gândit la asta. Deși îmi repugnă ideea, nu m-am putut opri să nu mă gândesc. Oare ne putem imagina... oroarea... spaima lor în acele ultime momente? Pauză. Ce părere trebuie să avem despre asta?

Își împreună mâinile și duse două degete spre buze cât se opri câteva secunde, ca să se gândească. Apoi dădu la o parte câteva șuvițe de păr rătăcite pe tâmple.

– Nu suntem oameni răi, Titus. Dacă e să facem asta, atunci o facem și nu ne uităm înapoi. Știu că m-am cam codit ceva timp, ceea ce a îngreunat lucrurile pentru voi doi. Dar dacă ceea ce tocmai am aflat este adevărat... nu avem de ales. Problema e mult mai mare decât interesele noastre, mai mare decât temerile noastre.

Se întoarse și îl privi pe Burden:

– Nu știm ce anume... ce facem noi aici. Suntem prinși într-o poveste cumplită. Dacă Titus vrea să meargă pe mâna ta în povestea asta, atunci și eu voi face la fel. Făcu o pauză. Dar să-mi ajute Dumnezeu, dacă se dovedește că nu ești cine pretinzi a fi, oricât de nebunește ar suna, mă voi asigura că o să regreți dacă ne-ai păcălit.

Rita și Burden se fixară unul pe altul în liniște. Într-o secundă, atmosfera se destinse complet, dar numai pentru un moment. Apoi se umplu din nou cu tensiuni din ce în ce mai intense.

Titus se ridică:

– Bine, hai să terminăm odată cu povestea asta.

Burden ridică privirea spre el.

– Titus, nimic din cele spuse nu au avut loc, s-a înțeles? Acum trebuie să păstrați secretul.

– Am înțeles, spuse Titus.

Rita înghiți în sec și încuviință din cap.

Burden ezită, dar decise să lase lucrurile așa cum erau.

– Bine, spuse el, atunci e stabilit. Acum, primul lucru: e timpul ca voi doi să purtați o conversație în dormitor, spre fericirea sistemelor de ascultare și monitorizare care sunt încă active acolo. Titus, trebuie să-l convingem pe Luquin că a obținut efectul pe care și-l dorea: să te țină în șah. Iar asta este deosebit de important având în vedere că l-ai scos din pepeni aseară. Trebuie să-i spui Ritei că, după ce ai aflat vestea despre moartea Carlei, nu mai vrei nimic altceva decât să termini cu acest calvar cât mai repede. Că vrei să-i dai lui Luquin toți banii odată. Că nu-ți pasă de plățile eșalonate. Că o să începi să plătești tranșe mari din răscumpărare în conturile lui Cavatino cât de repede pot aranja avocatul și brokerul tău să pui mâna pe bani. Mâine sau în ziua următoare. Cât de repede se poate.

– Dar ce se întâmplă dacă nu pot ține această promisiune?

– Tot ceea ce trebuie să zici este că vei accelera pe cât posibil plățile stabilite inițial. Burden își privi ceasul. Conversația asta trebuie să aibă loc în următoarea oră. Și încă ceva, spuse el privindu-l pe Titus. La întâlnirea ta de aseară cu Luquin, i-ai cam dat bătăi de cap. Ai avut curaj. Dar în orice alte circumstanțe ai fi fost ucis. Toate replicile acelea agresive l-au cam enervat. E numai vina mea, adăugă el rapid, ar fi

trebuit să te pregătesc înainte. Faza e că nu voiam să îl enervăm. Rezultatul întâlnirii trebuia să fie că ești intimidat de confruntarea cu el. La plecarea ta, el trebuia să fie convins că te are cu totul sub control. Dar ținând cont de efectul pe care l-ai avut asupra lui, cred că ar fi cazul să aducem niște bodyguarzi care să stea aici cu Rita. Tu s-ar putea să trebuiască să pleci din nou. Iar ea s-ar putea să aibă nevoie de companie.

Pentru moment, nici Rita, nici Titus nu spuseră nimic. Amândoi se gândeau la același lucru, dar Rita fu prima care rosti vorbele.

– Dar asta... asta nu e... nu e același lucru ca atunci când Titus a scos camerele de supraveghere? Când vor vedea bodyguarzi venind aici... nu-i va da asta o nouă scuză lui Luquin ca să mai ucidă pe cineva?

Se uita la Burden, dar Titus fu cel care răspunse.

– Fă-o, îi spuse el lui Burden. Și fă-o repede.

Capitolul 34

Își desfăcu pantalonii, făcu câțiva pași și se ușură pe piatră în așa fel încât să nu facă nici un zgomot. O șopârlă de un verde strălucitor se mișcă rapid în sus spre un alt grup de stânci, îndepărtându-se de urină.

În timp ce se ușură, analiză situația. Gaițele se tot lamentau fără încetare undeva prin piersici. Greierii cântau destul de tare, în toate direcțiile, mulțumiți de căldura din ce în ce mai mare de peste zi. Nimic suspect. Privi peste umărul stâng înapoi spre casa de oaspeți. Cei doi tipi care ieșiseră cu jumătate de oră mai devreme erau încă pe verandă. Cei doi Cain erau încă înăuntru. Orice naiba făceau acolo.

Se scutură și își încheie pantalonii. Întorcându-se la camera foto, își sprijini întreaga greutate pe zidul de piatră. Cărămizile erau așezate pe rânduri egale, ușor înclinate, astfel încât tot ce avea de făcut era să se proptească pe ele, într-o poziție ușor înclinată, ca și când acel zid ar fi fost construit pentru ca el să poată spiona de acolo. Își lăsă capul jos, la nivelul camerei, scanând toată zona, înainte și înapoi. Nu. Nu vedea nimic altceva decât pe cei doi tipi de pe verandă.

În acea dimineață privise cum femeia ieșise pe verandă în capot. Ajunsese până la fântână, se uitase în ea, apoi mersese până la zidul care separa curtea de piscină și privise niște flori care creșteau în apropiere. El era acolo, în timp ce ea se întorsese spre verandă. Soarele îi cădea pe umeri și pentru un moment capotul devenise transparent, ca și când s-ar fi transformat într-o peliculă fină de apă. Of, fir-ar să fie!

Era la câțiva pași de picioarele ei lungi, când totul deveni din nou opac, casa de lângă piscină blocând lumina soarelui. Dar reușise să facă vreo două fotografii și, când totul era calm în jurul său, le revedea pe ecranul camerei. Le va păstra.

Gândindu-se la asta, își verifică din nou laptopul, care stătea în echilibru pe ultimul rând de pietre al zidului. Era deschis și pregătit pentru expedierea următorului set de fotografii.

Dintr-odată, ușa casei de oaspeți se deschise și cei doi tipi de pe verandă rămaseră nemișcați privind spre ea. Singura problemă cu poziția lui – și nu putea face nimic în legătură cu asta, indiferent cum și unde s-ar fi mutat de-a lungul peretelui – era că nu putea niciodată să facă o fotografie clară cu acea ușă. Aleea cu pomi îi bloca vederea, astfel încât tot ce putea să vadă era jumătatea de jos a oamenilor care intrau sau ieșeau, doar pentru un moment, până când aceștia ajungeau pe verandă.

Dar acum văzu trei perechi de picioare. Femeia, soțul ei și un al treilea. Avea nevoie de o fotografie cu această a treia persoană. Habar nu avea că mai era cineva înăuntru. Tipul probabil că ajunsese acolo după ce se întunecase.

Câteva picături de sudoare i se prelinseră prin păr, pe la tâmple, și alunecară în continuare pe obraji. Mâinile îi erau lipicioase din cauza transpirației și carcasa camerei era din ce în ce mai alunecoasă. Încruntându-se la obiectiv, se concentră pe picioarele oamenilor în timp ce aceștia se mișcau pe alee spre verandă. Clipi pentru a scăpa de sudoarea ce i se adunase pe pleoape. Fir-ar să fie!

Chiar înainte să ajungă pe verandă, bărbatul neidentificat se opri. Mai vorbiră puțin, apoi tipul îi părăsi pe soții Cain și se întoarse singur.

Trebuia să ia rapid o decizie de vreme ce aleea ducea în direcția în care se afla el și se oprea la numai doisprezece metri de locul în care stătea la pândă. Lăsă computerul în iarbă – nu era timp să îl strângă – luă camera și coborî în livadă, dispărând

într-o tufă de iarbă sălbatică. Întorcându-se puțin, observă că bărbatul se afla în fața aleii și avea acum o perspectivă clară asupra sa printre niște piersici.

Tipul merse pe alee până la capătul ei și îl putea auzi vorbind la telefonul mobil. Dar tot nu putea prinde o fotografie clară cu aparatul său. La capătul aleii tipul se întoarse și merse în fundul livezii, spre pădure. Unde naiba se ducea?

Riscând să fie descoperit, ieși din iarbă și alergă. Se piti într-un șanț, în spatele magaziei cu unelte. Respirând greoi și mulțumit fiind deoarece tipul vorbea în continuare la telefon, ceea ce îi putea distrage auzul, ajunse la capătul livezii și se așeză după o grămadă de lemne. Se întoarse spre capătul aleii, de unde se aștepta să apară tipul și ridică aparatul foto. Dar bărbatul nu era nicăieri în vizor. Loza scană frenetic linia pădurii care ducea în vale la strada Cielo Canyon, spre capătul proprietății lui Cain.

În ultimul moment, îl văzu pe individ intrând în pădure. Trase câteva cadre, fără să fie sigur ce prinse.

La dracu'! Asta era suspect. Nu era deloc bine. Lui Macias nu avea să-i placă.

Capitolul 35

După ce Burden îi lăsă în fața casei de oaspeți, Titus și Rita merseră direct în dormitor, unde purtară întocmai conversația pe care le-o indicase Burden, apoi se instalară în biroul lui Titus. Următoarea oră și-o petrecură la masa lungă de sub cupolă, contactându-i pe prietenii Carlei și cerând ajutorul în anunțarea rudelor îndepărtate. Titus se asigură că vestea despre moartea Carlei era răspândită așa cum se cuvenea în interiorul CaiText și că responsabilitățile acesteia erau temporar preluate de o altă persoană.

Dar indiferent de cât de multe telefoane ar fi dat Titus, cu oricât de mulți oameni ar fi vorbit sau oricât de multe lucruri urgente s-ar fi îngrămădit în capul lui spre a fi rezolvate, mintea lui era împărțită. Era lângă fereastră, privind afară de ceva vreme, pierdut în gânduri, când realiză că Rita tocmai terminase o conversație și închidea telefonul. Vorbise cu Louise.

– Cum ți s-a părut? întrebă el.

– Bine. Cred că e în starea aia de „hai să terminăm mai repede cu înmormântarea". Nel și Derek sunt niște adevărați salvatori. Și vin încoace și o grămadă de oameni din Fredericksburg.

– O să aibă multă susținere. Va avea nevoie de asta.

– Vrea ca tu să ții un mic discurs la înmormântare, spuse Rita.

– Când?

– Poimâine.

– Oh, Doamne! Ce i-ai răspuns?

– Că o vei face, desigur.

Înainte să aibă timp să se gândească cât de nepotrivit i se părea acest lucru, telefonul codat sună.

– Garcia la telefon. Ascultă. Gil Norlin aduce bodyguarzii.

– Norlin?

Titus era surprins, deși își dădu seama pe dată că nu avea de ce.

– Tot el mi-a adunat aseară toți acei șoferi de care am avut nevoie pentru urmărirea mașinilor, Titus. Îl folosesc atunci când am nevoie de el, la fel cum procedez cu toată lumea.

Dintr-un motiv oarecare, această ultimă propoziție rămase în capul lui Titus ca un neon aprins.

Bodyguarzii erau doi bărbați și o femeie. Aceștia ajunseră la casă într-un Blazer care urmărea îndeaproape Volvo-ul lui Gil Norlin fără a face vreun efort să nu fie văzuți intrând. Titus se gândi că ei discutaseră acest aspect cu Burden.

Foloseau doar prenume. Janet era înaltă, avea o constituție atletică și un machiaj care părea a fi aplicat după niște reguli foarte clar definite. Avea un stil foarte relaxat. Inițial MP5-ul său cu amortizor de zgomot atârna fără nici o noimă pe umărul ei, până o vedeai cum se mișcă cu arma. Se simțea la fel de comod cu ea ca într-o pijama largă.

Ryan era cel mai scund dintre bărbați, aproximativ un metru optzeci, bănui Titus. Ridica greutăți. Avea părul tuns milităreste. American sută la sută. Arăta exact așa cum era de fapt.

Cel înalt, Kal, avea aproape spre doi metri. Nu era firav, dar nici așa îndesat ca Ryan. Părea puțin preocupat, ca și când echipa era responsabilitatea lui.

De îndată ce au terminat prezentările și au schimbat câteva cuvinte, Titus și Rita le-au făcut turul casei. Imediat se hotărâse încuierea tuturor ușilor, cu excepția celor folosite frecvent și atașarea unor mici siguranțe pe fiecare ușă sau geam, astfel încât să-și poată da seama foarte ușor dacă acestea ar fi

fost deschise. Într-un timp foarte scurt, treaba devenise extrem de serioasă.

După ce bodyguarzii au fost puși în temă cu situația și au luat-o în direcții diferite, Norlin făcu o pauză în bucătărie, împreună cu Titus și Rita.

– Faceți întocmai așa cum vă zic ei. Nu-i de joacă aici, spuse el. Totul ține de experiență și de respectarea regulilor.

– Aceștia sunt oamenii tăi? întrebă Titus.

– Am mai lucrat cu ei înainte, spuse el.

Stătea cu mâna sprijinită în șold și cu jacheta trasă puțin în spate. Titus o văzu pe Rita uitându-se la arma pe care Norlin o purta la curea.

– Și, de asemenea, ai mai lucrat și cu Garcia Burden înainte? întrebă Rita. Nu-i așa?

– Mda. Acum câțiva ani.

Ea se uită în continuare la Norlin.

– Ce-ar fi să-mi povestești un pic despre tipul ăsta?

Norlin privi cam neliniștit spre Titus, apoi în jos, încercând să-și adune gândurile.

– E cam sensibil, spuse el.

– Ce vrei să zici? întrebă ea.

Vocea ei părea nemulțumită, ca și când reținerea lui de a vorbi era complet nepotrivită.

– Păi, lucrați cu el...

– Uite ce e, îl întrerupse ea, simțind apoi o ezitare nervoasă – sau să fi fost furioasă? Sunt oameni care mor, spuse ea, și dacă îți faci vreun fel de scrupule de natură profesională, să știi că nu mă interesează câtuși de puțin.

Norlin o privea. Nu părea surprins în vreun fel, nici intimidat, în schimb Rita îi desființase deja multe dintre explicațiile pe care le folosea când era pus la zid.

– Ei bine, a avut o viață plină, spuse Norlin ușor ironic. Ce anume te interesează?

– Doar să-mi fac o idee despre cum este, spuse ea. Ceva care... să mă ajute să-i găsesc un loc în capul meu, să-mi ofere o perspectivă. Până la urmă lucrăm cu acest om pentru că tu ni l-ai recomandat. Acum gândește-te puțin: nici pe tine nu prea te cunoaștem. Te-ai gândi că asta e situația... că n-are cum să fie altfel pentru că oricum suntem speriați de moarte, așa că ar trebui să avem încredere în niște oameni care – hai să fim serioși – duc tot felul de vieți dubioase și ascunse? Eu nu știu cu ce te ocupi. Titus mi-a povestit cum v-ați cunoscut, dar mai apoi... Pari a fi cine pretinzi că ești, dar mai departe, noi de unde naiba să știm cu cine colaborăm? Nu am văzut nici o recomandare. Nici unul dintre cunoscuții noștri nu ne-a sunat să garanteze pentru voi, nu? Știți, cu privire la domnul Norlin – sublinie puțin domnul Norlin – garantăm integritatea și legitimitatea lui, ne încredință Burden. Simplul fapt că lucrați cu el, Burden, sau cu ei... sau oricare dintre acești oameni – făcu un gest larg către bodyguarzi, mi se pare pur și simplu... un curaj nebunesc... doar cât mă gândesc la asta.

Până să ajungă la finalul acestei pledoarii, vocea ei tremura cuprinsă de tot felul de emoții. Dar torentul de cuvinte avu efectul dorit asupra lui Norlin. Păru că se înmoaie puțin.

– E un punct de vedere bun, doamnă Cain, spuse el cu grijă. Dar permiteți-mi să spun că este o nebunie doar dacă priviți din perspectiva vieții dumneavoastră de dinainte de Cayetano Luquin. După Luquin, termenul de nebunesc capătă un cu totul alt sens. Dar, adăugă el rapid, aveți dreptate. V-am cerut să acceptați multe. Noi, cei din branșa asta, nu prea apreciem acest lucru așa cum ar trebui.

Se gândi puțin la ceea ce urma să zică mai departe.

Se sprijini de blatul din bucătărie și-și încrucișă brațele la piept. Costumul lui vechi, deja chinuit de vreme, se adună și apoi se întinse pe umerii săi, cu un mic zgomot, așa cum făcuse de nenumărate ori până atunci.

– Personal, spuse el uitându-se la Rita, și lui Titus i-am zis deja asta, am încredere totală în acest tip. Este greu de înțeles pentru voi, dar adevărul este simplu: am încredere în el în situații extreme. Lucrurile pe care i le încredințez să le facă probabil că v-ar șoca dacă aș povesti despre ele.

O nouă pauză.

– Aș putea vorbi despre el zile întregi. Nu vă pierdeți timpul încercând să îl descifrați. Singura persoană care l-a înțeles, dar nu în totalitate este femeia care locuiește cu el. Numele ei este Lucia. Nu știu de câți ani sunt împreună. E o țigancă din Sicilia. Fotograf.

Se uită la Titus.

– Ea a făcut aproape toate fotografiile pe care le-ai văzut în casa lui. Și ea e la fel de indescifrabilă ca el și își sunt devotați unul celuilalt.... Este un devotament profund pe care nu l-ați văzut până acum între doi oameni. Dar astea sunt probleme personale, nu ceea ce ne interesează pe noi acum. Uite ce e, spuse el. Nu prea știu cum să fac asta, așa că o să vă spun o poveste. Aș putea să vă zic o grămadă de povești, dar cred că asta e cea mai potrivită acum. N-o s-o lungesc prea mult, dar cred că o să vă puteți face o idee despre cine e Garcia Burden și cum e viața lui.

Capitolul 36

– Acum câțiva ani, începu Norlin, un islamist algerian extremist, un tip pe nume Mourad Berkat, a apărut în fotografiile de supraveghere din Mexico City. Era împreună cu membrii unui cartel care se ocupa cu traficul de droguri și își stabilise diverse contacte cu persoane din Orientul Mijlociu.

Berkat fusese un terorist urmărit de CIA în Algeria în anii optzeci și la începutul anilor nouăzeci, dar avea aspirații înalte și devenise asasin liber-profesionist lucrând în special pentru capii lumii ascunse a drogurilor din Spania, Sicilia și Franța. Prefera otrăvurile și chimicalele, armele obișnuite ale unui asasin plătit care nu fac zgomot. Apariția lui în Mexic a declanșat numeroase semnale de alarmă.

A fost contactat Garcia... din numeroase și varii motive. S-a descoperit că Berkat dorea să pună mâna pe o bacterie numită *Clostridium botulinum.* Ăăă... este un microorganism care produce o exotoxină, una a naibii de letală, de o sută de mii de ori mai puternică decât gazul Sarin. Dar chestia asta are de asemenea întrebuințări medicinale, ca substanță terapeutică, de exemplu, în tratarea anumitor afecțiuni neurologice. Deci, era vorba de o substanță cu dublă întrebuințare care putea fi găsită fără probleme și perfect legal în anumite medii medicale sau farmaceutice.

Garcia și-a activat imediat contactele, inclusiv cele din străinătate, dar a trecut o lună până să îl sune cineva în legătură cu o femeie doctor din Paris care fusese găsită moartă în apartamentul său. Aceasta lucra la o clinică de cercetare,

specializată pe afecțiuni neurologice. De asemenea, în apartamentul ei fusese găsită o fotografie cu Berkat. Cu ajutorul indiciilor, inclusiv un bilet de metrou rupt, au ajuns la un apartament aflat în apropierea aeroportului Charles de Gaule, unde fotografiile de supraveghere îl surprinseseră pe un agent al grupării Hamas părăsind reședința.

Berkat nu era cu adevărat în vizorul Mossadului, dar cu siguranță îl știau pe acel agent Hamas. L-au localizat imediat pe Berkat în Gaza și fotografiat la o cafenea, discutând cu Hassan al-Abed. Al-Abed avea un doctorat în științe și biologie, obținut la Universitatea din Cairo. În Paris, DST-ul francez confirmă lipsa bacteriei *Clostridium botulium* din clinica de cercetare. În acel punct, Garcia era sigur că Hamasul și Berkat lucrau la producerea unui dispozitiv pentru împrăștierea exotoxinei.

Norlin se foi. Se gândi puțin înainte de a continua.

– Berkat a dispărut din Gaza și urma i s-a pierdut. Trei luni mai târziu, unul dintre agenții lui Garcia l-a reperat din nou în Strasbourg. Berkat își petrecuse noaptea cu o femeie care a declarat că îi folosise computerul non-stop cu o zi înainte de a pleca. Oamenii lui Garcia au scotocit prin toată informația din calculator și au aflat astfel că Berkat cumpărase bilete pentru o croazieră de două săptămâni de la Brest până la St. Kitts, folosind un nume francez și călătorind împreună cu soția și cei doi copii. Asta era strategia lui Berkat. Se folosea de imaginea de bărbat cu familie. Părea că poate găsi un număr infinit de femei naive, care să îl ajute fără ca măcar să-și dea seama ce fac.

L-au reperat în Belize, unde își abandonase „familia". Acum, sub un nou nume francez, luase un zbor spre Tampico, unde închiriase un SUV folosind numele unui localnic mexican și se îndrepta spre nord.

De-acum, toată lumea presupunea că ținta lui se afla undeva în Statele Unite. Chiar fără a ține cont de probleme de siguranță națională, oamenii care îl angajaseră pe Garcia nu

voiau să se știe că un terorist se apropiase chiar și la o sută de kilometri de frontiera Statelor Unite cu o armă biologică. În același timp, noi încă ne chinuiam să aflăm ce se întâmpla și speram ca publicul larg să nu își dea seama cât de vulnerabili eram de fapt.

Numai Dumnezeu știe care ar fi fost repercusiunile politice dacă oamenii și-ar fi ridicat pur și simplu fundurile de pe canapele și și-ar fi dat seama ce se petrece de fapt. Iar politicienii nu doreau ca lumea să creadă că Mexicul era o țară care colcăia de teroriști. Ar fi fost un rezultat prost pentru NAFTA – dacă presa și televiziunea ar fi scotocit cazul Berkat. Iată un exemplu de informație pe care sperau ca populația să nu o afle niciodată.

Oricum, Berkat trebuia să dispară și era cel mai bine ca acest lucru să se întâmple în Mexic. Bineînțeles, fără ca guvernul mexican să afle ceva. Nu ar fi fost nici o pagubă dacă Berkat s-ar fi evaporat pur și simplu, fără ca cineva să mai vorbească cu el vreodată. Știam deja că era finanțat de Hamas. Dispozitivul de împrăștiere a toxinei era cunoscut de către creatorul său, bunul doctor al Abed, care se afla încă în Gaza. Mossadul avea să se ocupe de el. Berkat era doar un șarpe care trebuia ucis. Iar otrava lui avea să moară odată cu el.

– Arma pe care a ales-o Garcia pentru anihilarea lui Berkat era o bombă incendiară cu design special, pentru a se asigura că exotoxina nu va rămâne activă sau nu se va dispersa din greșeală din cauza exploziei. Bomba a fost încărcată într-un elicopter care o luă înainte, pe traseul anticipat al lui Berkat. La un moment dat, am înțeles că acesta se îndrepta spre una dintre cele mai neimportante treceri ale frontierei, podul cu taxă din Los Ebanos, Texas.

Norlin făcu o nouă pauză. Privi pe fereastra bucătăriei, parcă încercând să adune amintiri demult îngropate. Își scutură ușor capul, apoi privi înapoi spre Rita.

– Trebuie să înțelegeți, spuse el, că fiecare operațiune este o țintă în mișcare. Începi cu un obiectiv și un plan, dar știi al dracului de bine, încă de la început, că mare parte din operațiune va trebui schimbată, deoarece vei fi prins cu pantalonii în vine de cine știe ce eveniment neașteptat. În această meserie evenimentele neprevăzute reprezintă cea mai grea parte. Și este, de asemenea, unul dintre lucrurile la care Garcia se pricepe extraordinar de bine. Își păstrează cumpătul chiar și atunci când este surprins.

Întâmplător, celălalt talent pe care îl posedă și care este de asemenea foarte apreciat, ar fi liniștea cu care parcă programează ce trebuie să se întâmple fără ca măcar să se încrunte. Își atinge obiectivul în liniște. Sau, dacă asta nu este posibil, întregul eveniment este regizat în așa fel încă să pară cu totul altceva decât a fost.

În fine, într-un orășel prăfuit numit Cerralvo, Berkat a ieșit de pe autostradă și și-a continuat drumul spre nord prin deșert. Asta era chiar mai bine pentru planurile lui Garcia. Elicopterul o luă înainte și ateriză într-un loc izolat pe autostradă, instală explozibilului și decolă. La vreo opt kilometri depărtare de bombă, Berkat se opri pe marginea drumul, la o cafenea. Și atunci, mare surpriză! Echipa de supraveghere a constatat cu surprindere că din mașină au coborât o femeie, doi băieței și o fetiță. Berkat își făcuse rost de o nouă familie.

Echipa de supraveghere îl contacta frenetic pe Garcia. Elicopterul îl lăsase la sol, la o oarecare distanță de bombă și el tocmai se îndrepta spre aceasta, urmărind pe monitor punctul care îl reprezenta pe Berkat.

Norlin privi din nou pe fereastra de la bucătărie. Titus îi urmări privirea și îl văzu pe unul dintre bodyguarzi care umbla pe lângă casa de la piscină. Norlin, sprijinit de dulap, își frecă fruntea cu mâna. Nu părea foarte dornic să continue povestea.

*

– După un an și ceva de la acest eveniment, eram cu Garcia în biroul lui din San Miguel. Băusem. Prea mult. Dar îmi amintesc câtă gălăgie făceau greierii în întunericul de afară, când mi-a spus ce s-a întâmplat în continuare, cu o voce seacă, fără viață.

Garcia și șoferul său s-au grăbit spre locul în care se afla bomba. Cu aproape un kilometru înainte de a ajunge la destinație, intrară cu mașina pe un drum prăfuit, în spatele unui tufiș și se întoarseră să privească.

Garcia ieși din mașină și vomită în tufișul alăturat. Și apoi, brusc, își pierdu controlul intestinelor. După ce se curăță, se cocoță pe capota mașinii, își scoase binoclul și se uită spre autostradă. Putea vedea SUV-ul lui Berkat cu femeia și copiii îndreptându-se spre graniță și spre bombă totodată. Nu putea fi nici o problemă cu detonarea bombei, întrucât era activată de un computer. Toți cei implicați, care aveau telefon sau computer, încercau să-i transmită lui Garcia informația că inamicul este însoțit de o femeie și doi copii. Șoferul lui era în mașină, tot confirmând primirea mesajelor și confirmând și iar confirmând.

Garcia stătea singur pe capota mașinii și privea SUV-ul accelerând pe șosea.

Apoi, într-o secundă, explodă ca un gheizer. Pe cerul purpuriu al deșertului, explozia se profilă ca o ciupercă înaltă de praf. Garcia își amintea precis culoarea cerului, a ciupercii și a bilei de foc dinăuntrul acesteia. O văzuse, o auzise și apoi o simțise.

Bomba fusese creată în așa fel încât să distrugă probele cât mai mult posibil. Astfel poliția federală a Mexicului n-a putut spune nici măcar câte persoane fuseseră în mașină. Poliția și presa locală au presupus că era vorba de o răfuială între traficanții de droguri, iar cei care suspectau altceva își păstrară bănuielile pentru ei înșiși. Orice ar fi fost era o treabă serioasă.

Mexicanii învățaseră cu mulți ani în urmă să se împace cu evenimentele inexplicabile.

Norlin își scutură din nou capul și rămase nemișcat o vreme.

– Mai târziu, când operațiunea Berkat a fost analizată și toate indiciile strânse până atunci au fost puse cap la cap, am aflat că acesta se îndrepta spre Centrul Medical Texas din Houston. Eficiența metodei de răspândire create de al-Abed pentru exotoxină era o chestiune controversată. Era un dispozitiv cu aerosoli, menit pentru sistemul de climatizare al unuia dintre cele mai mari spitale ale Centrului. Unii au susținut că în acest fel ar fi murit numai douăzeci sau treizeci de oameni, dar alții erau de părere că dezastrul ar fi fost uriaș. Se folosiră cuvinte ca „dezastruos" sau „catastrofic". Dar speculațiile cu privire la numărul posibililor morți nu l-au impresionat deloc pe Garcia. Erau mereu numai patru ființe umane în coșmarurile sale. Spunea că îl deranja foarte tare că în visele lui nu vedea niciodată părți ale corpului, ci doar fragmente carbonizate de haine plutind prin ciuperca întunecată, un tenis roșu aprins, un tricou de bebeluș cu dungi albe și verzi, sutienul alb al unei femei, o rochiță. Culorile și articolele de îmbrăcăminte se schimbau de la un vis la celălalt, dar visul, în esența sa, nu se schimba niciodată, și nici numărul nu se schimba niciodată. Patru oameni inocenți fuseseră pulverizați în aer, iar, și iar, și iar.

Pentru că Garcia Burden hotărâse că așa trebuie să se întâmple.

Capitolul 37

Luquin și Jorge Macias stăteau sub stejarul care făcea umbră uneia dintre laturile piscinei. Beau *cafecitas,* cum numea Luquin cafeaua aceea tare, de care era dependent. Nu era espresso, ci doar o cafea a naibii de tare. Luquin dormise până târziu, întocmai ca o mâță bătrână și obosită, profund și liniștit. Așa era el. Lucrurile abominabile pe care le făcea în timpul zilei nu-i deranjaseră niciodată somnul. Și de ce ar face-o? Ce făcea ziua nu conta. Erau două lucruri complet diferite, susținea el.

Dar confruntarea cu Cain îl adusese într-o dispoziție mizerabilă. Nimeni nu-i vorbise până acum așa cum o făcuse Cain, și partea cea mai proastă era că și ceilalți auziseră deoarece, din motive de securitate, camera era plină de microfoane. Macias auzise, lunetistul de afară auzise și el în casca din ureche, în timp ce privea fix fereastra lui Cain pentru a putea acționa în caz că ar fi fost necesar.

– Nu, absolut nimic, spunea Macias. Nu am văzut niciodată aceeași mașină de două ori, și toate plăcuțele de înmatriculare pe care le-am verificat sunt în ordine. Nu am văzut nimic suspicios și nici oamenii care se ocupă de supraveghere nu au văzut. Am fotografiat fiecare mașină și am strâns fotografiile într-o bază de date în computer. Dacă se întoarce vreuna, vom ști imediat.

Luquin purta pantaloni închiși la culoare și o *guayabera* albă, care atârna descheiată pe el, lăsându-i la vedere pieptul

lat. Purta de asemenea ochelari de soare. Fuma. Și tot sorbea din *cafecita*.

Oricare ar fi fost circumstanțele, operațiunea asta era periculoasă, însă desfășurarea ei în interiorul Statelor Unite era nebunie curată. Dar chiar aici, la limita nebuniei, era locul cel mai prielnic pentru a face rost de o grămadă de bani. Mizele mari implicau bineînțeles și riscuri pe măsură.

– Și casa?

– Le-au găsit pe toate până la urmă. Mai puțin unul. Macias era îmbrăcat ca de obicei într-un costum de lână deschisă la culoare, răcoroasă. Cel din dormitor. Acolo am pus cel mai bun echipament. Are și amplificare, niște chestii mici ca niște nasturi de fiecare parte a camerei. Avem recepție bună. Și filtre, ca detectoarele să nu îl găsească.

Luquin se uită aiurea, peste râu și peste vale, spre acoperișul casei lui Titus. Își rumega gândurile și în acel moment tocmai își amintise una dintre remarcile pline de insolență ale lui Titus.

– Să-mi vâneze curul până în Patagonia! mormăi Luquin, imitând vocea lui Titus. Patagonia. Ce dracu' o fi fost în capul lui? Cum s-o fi simțind oare în dimineața aceasta? O să-și închipuie că s-a trezit naibii direct în Columbia!

Se întoarse brusc și se uită la Macias.

– Și ăia doi au plecat? I-ai scos de acolo?

– De îndată ce s-au asigurat că femeia e moartă, ne-au sunat. Băieții mei i-au preluat și i-au dus la aeroport. Vor traversa granița într-o oră, lângă Lajitas. Cei doi tipi care l-au rezolvat pe Thrush sunt deja în Oaxaca.

Luquin aprobă din cap. O crimă bine făcută. Se uită la ceas.

– Într-o jumătate de oră trebuie să primesc vești de la Cavatino.

– Am văzut mașina șerifului intrând în reședința Cain, deci probabil că a aflat și despre femeie deja.

– Bun venit în Columbia!

Macias va fi fericit când toate astea se vor fi încheiat. Când Luquin îl abordase pentru această afacere și își petrecuse două zile explicându-i detaliile, Macias acceptase să conducă operațiunea, numai dacă, în urma unei excursii de recunoaștere în Austin, ar fi fost sigur că el și oamenii lui pot face față cu succes.

După ce petrecu zece zile în Austin, îl sună pe Luquin și acceptă propunerea. Dar ceru autoritate completă să oprească operațiunea imediat dacă ar fi considerat că treaba e compromisă. Lui Luquin nu prea îi convenise ca Macias să aibă ultimul cuvânt, dar știa că nu se putea descurca fără el și fără relațiile pe care acesta le avea în Statele Unite. Până la urmă acceptase și această condiție și începură afacerea.

Macias închiriase o casă în Las Ramitas. Avea o echipă de trei mașini și șase oameni, precum și o camionetă de supraveghere cu trei tehnicieni. Echipa de supraveghere era din Juarez, formată din oameni care altminteri se ocupau cu traficul de droguri. Cele patru echipe erau foarte strict împărțite. Nu se asociau niciodată și nu comunicau decât prin stații radio sau telefoane mobile.

Macias știa că afacerea lui merge atât de bine datorită a două dintre principiile sale. Cel dintâi, faptul că era primul care făcea așa ceva. Ceea ce nu a mai fost făcut vreodată e greu de anticipat. Asta era una dintre marile lecții primite cu ocazia evenimentului de la World Trade Center. Inovațiile le puneau probleme serioase agențiilor de informații. Era greu să schimbi un sistem de funcționare vechi și împovărat de birocrație.

Al doilea, își băga toți oamenii în priză prin metode absolut secrete. Și era convins că se descurca foarte bine și la acest capitol.

Însă acum era agitat. Pentru cei din lumea crimei, apăruse și un efect negativ al evenimentelor dezastruoase de la New York din 11 septembrie: agențiile de informații și cele de aplicare

a legii din Statele Unite treceau acum printr-un proces intern strict de schimbare. Începeau să-și îmbunătățească metodele de lucru. Pentru cineva ca Macias era clar că multe dintre aceste schimbări vor rămâne secrete, până se vor dovedi letale pentru oameni ca el și Luquin.

În orice caz, această operațiune anume era un impuls în plus. Dacă schema de extorcare funcționa, Macias urma să primească și un procent din suma obținută, nu doar comisionul său. Pentru un astfel de venit, era dispus să transpire puțin mai mult decât de obicei, chiar un pic mai mult decât ar fi fost necesar. Valoarea plății finale justifica riscul.

În vreme ce Macias analiza toate astea în sinea sa, Luquin era îngândurat. Tot mai era furios din cauza felului în care i se adresase Titus; era genul de afront care îi va coroda concentrarea până va îndrepta această nesupunere.

Luquin își aruncă țigara și apoi se aplecă pentru a sorbi pentru ultima dată din *cafecita*, ținând ceașca de toartă cu arătătorul și degetul mare, restul degetelor sale groase fiind răsfirate grațios. Plescăi mulțumit din buze în timp ce punea cana jos și se lăsă pe spate pe scaun. Se holbă la Macias prin ochelarii de soare.

– M-am tot gândit, spuse el chiar în clipa în care lui Macias îi sună telefonul.

Luquin îi dădu permisiunea să răspundă și Macias o făcu. Ascultă, apoi închise telefonul.

– Asta ar trebui să fie interesant, spuse el. Se întinse spre computer și tastă ceva.

Cei doi bărbați îl ascultară pe Titus Cain spunându-i soției sale, cu o voce seacă și lipsită de viață că va continua și va face rost de restul de bani pentru a-i procesa și a-i trimite lui Cavatino. Dacă asta trebuie să facă pentru a opri acest coșmar, spunea el, atunci asta va face. Se săturase. Urmă o conversație scurtă și asta fu tot.

Luquin stătea la masă ca hipnotizat, aplecat înainte, ascultând înregistrarea pe unul dintre laptopuri. Când se termină, spuse:

– Mai pune-o o dată.

Macias își trecu degetele pe tastatură și o ascultară din nou.

– Al naibii să fie, spuse Luquin încet, când se termină înregistrarea. Se ridică. Chestia asta e foarte aproape, Jorge, spuse el. Al naibii de aproape.

– Încă douăzeci și patru de ore, spuse Macias, apăsând o tastă pentru a deschide un fișier.

– Poate.

– Poate mai devreme, spuse Macias, apăsând alte câteva taste pentru a-și verifica mesajele. Și oricum nu poate fi prea devreme.

Macias mai verifică rapid câteva fișiere, primind mesaje obișnuite de la echipele sale, din oră în oră. Nu se întâmpla nimic. Când ridică privirea spre Luquin, fu surprins să-l vadă fierbând, fixându-l cu privirea.

– Vreau să continui conform planului cu nevasta lui Cain, spuse Luquin. Ea va fi cadoul meu de la revedere pentru el. Când ultima tranșă de bani ajunge la Cavatino, vreau să-i faci felul. Atunci să vedem dacă o să-i mai ardă să-mi vâneze curul până în Patagonia.

Fără să vrea, Macias scrâșni din dinți. Nimic din toate astea nu aveau nici un sens dacă nu ieșea viu și nevătămat din toată povestea. Dar două cadavre nu-i erau de ajuns lui Luquin. Voia două cadavre chiar înainte să înceapă să colecteze ceva. Iar asta nu era prima dată când Luquin punea mai multă presiune decât era nevoie într-o operațiune, doar pentru că voia să mai moară cineva. Și lucrurile mergeau atât de bine! Minunat. Probabil, ticălosul o să fie ucis la un moment dat.

Macias tocmai se pregătea să spună că se va ocupa de tot, când primi un mesaj pe calculator. Se întoarse și văzu că e de la Elias Loza. Îl privi pe Luquin și decise să aștepte până mai târziu pentru a deschide fișierul primit.

Capitolul 38

Burden era ud leoarcă când ajunse la Cielo Canyon Road. Pantofii îi erau plini de pietricele și crengi și o mulțime de ace de pin reușiseră să treacă prin cămașă și să îl înțepe în zeci de locuri. Sună echipajul de pe camionetă și așteptă câteva minute la marginea pădurii de lângă drum. Când camioneta opri, el urcă în numai câteva secunde.

Gil Norlin închiriase o casă la mai puțin de trei kilometri distanță de casa lui Titus. Un bungalou micuț, construit din lemn prin anii cincizeci și bine ascuns în pădure. Nu erau multe asemenea case disponibile în această zonă bogată a orașului, unde amplasamentul era o parte importantă din valoarea proprietății. Probabil că proprietarii cereau un preț exorbitant și erau dispuși să stea și să aștepte până se găsea cineva care să scoată banii. Ceea ce se întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Dar locul în sine era o porcărie. Camerele mici erau goale, miroseau a insecticid și tot erau pline de gândaci în continuare.

Echipajul de trei oameni din camionetă luase deja prânzul și îi lăsaseră câteva felii de pizza în bucătărie. Luă una dintre cutii. Mai erau două felii de pizza, înecate în brânză gelatinoasă, peperoni ucigători și măsline uscate. Deschise o bere. Obosit, se așeză pe podeaua bucătăriei, cu spatele sprijinit de un perete. Luase doar câteva înghițituri din pizza rece, pe care le stropise din belșug cu bere, când auzi ușa de la intrare deschizându-se.

Recunoscu imediat vocea răstită al lui Calo.

– Garcia? spuse el spre camera unde erau tehnicienii, apoi îl auzi pe unul dintre ei răspunzând scurt:

– Bucătărie.

Calo, un italian pe care Burden îl întâlnise pentru prima oară în Buenos Aires, conducea o echipă formată din numai trei oameni. Uneori printre aceştia se aflau şi una, două femei, dar de obicei erau numai bărbaţi şi niciodată mai mult de patru cu toţii. Calo însuşi nu era un bărbat mare, avea o greutate medie, o figură întunecată şi părul negru. Nu era musculos sau special în vreun fel. Avea o figură obişnuită şi nu părea fizic potrivit pentru a îndeplini ceea ce de obicei i se cerea. Aici apăreau neînţelegerile. În general, membrii echipei sale semănau cu el, indivizi ce păreau comuni, tăcuţi, buni observatori.

Calo merse în bucătărie şi se îndreptă direct spre Burden, ca şi când ar fi ştiut dinainte unde se afla acesta. Burden era deja pe punctul de a se ridica şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Pentru Calo, *abrazo* era felul uzual în care încheia afacerile pentru toate operaţiunile sale. Se întoarse către cei trei membri ai echipei sale.

– Bass, spuse el, indicând un bărbat cu ochi blânzi şi zâmbet calm, cu părul negru împletit după modelul africanilor.

– Tito... arătă spre un tânăr foarte slab, cu câteva simboluri tatuate pe unul din obraji şi o gură frumoasă.

– Cope... singurul blond din gaşcă, aparent cel mai în vârstă dintre ei, cumva în jur de treizeci şi cinci de ani.

Nu privea direct spre nimeni.

– Bine, spuse Burden. Îl mai văzuse pe Tito, dar pe ceilalţi doi nu îi cunoştea. Lucrurile sunt acolo, spuse el, ieşind din bucătărie pe o terasă închisă care dădea spre pădurea deasă. Terasa era plină cu rucsacuri şi tot felul de echipamente care aparţineau echipajului de pe dubiţa care rămăsese acolo noaptea trecută. Burden luă de lângă perete o cutie de carton,

o trânti în mijlocul camerei și se așeză pe podea. Ceilalți făcură la fel, formând în fața lui un semicerc.

Burden începu să împartă fotografii cu casa din vârful muntelui, din Las Ramitas, împreună cu mai multe hărți: planul casei, planul străzii și planul zonei. Cei patru bărbați distribuiră hârtiile în liniște în timp ce Burden recapitula informațiile pe care le aveau până în acel moment, admițând existența multor incertitudini și știind că fiecare întrebare fără răspuns reprezintă un risc.

Continuă cu detaliile operațiunii o oră întreagă, subliniind partea logistică și importanța liniștii absolute în anihilarea echipelor lui Macias. Nu trebuiau să lase nici cea mai mică urmă.

– Nici o dovadă. Dacă atingeți ceva, merge cu voi. Fără mașini abandonate, fără arme aruncate sau cartușe uitate pe jos, fără cadavre, fără sânge. *Nada.*

– Este imposibil, spuse Calo. Sunt prea multe ținte. Se uita la lista de vehicule și bodyguarzi pe care o făcuseră echipele de supraveghere ale lui Burden, în timpul operațiunii din noaptea precedentă. Nu avem suficiente informații. E prea puțin timp la dispoziție pentru pregătiri. Sunt prea multe ținte.

– Înțeleg asta, spuse Burden. Dar nu mă aștept să vă ocupați de toată treaba. Spun că, pentru partea de care o să vă ocupați, totul trebuie să fie făcut foarte curat. Avem o șansă aici. Ați văzut cu toții, în dosar, că Jorge Macias este cel care a pus cap la cap toată această operațiune. În trecut, acesta urma cu strictețe disciplina și organizarea tactică convențională. Totul mobil. Totul compartimentat. Și cel mai important lucru de reținut: la primul semn de abatere de la plan, toată lumea dispare. Fără discuții. Dispăruți. Se uită în jurul lui, la fiecare dintre bărbații care îl ascultau în liniște. Vreau să scoateți cât mai mulți tipi din joc. Dar dacă riscul să fiți descoperiți este prea mare, dacă nu puteți opera în liniște completă, nu acționați.

– Și Luquin?

– Obiectivul vostru principal este să îl izolați în acea casă. După aceea mă voi ocupa eu de el.

Toți fură surprinși și se făcu liniște. Calo se făcea că studiază hărțile așezate pe podea în fața lui. Dar nici unul nu îndrăznea să-i ceară lui Burden detalii despre acest ultim amănunt.

După câteva momente, Calo se ridică și merse la chiuveta din bucătărie. Își stinse țigara la robinet, apoi aruncă chiștocul ud într-una dintre cutiile goale de pizza. Se întoarse pe terasă și se sprijini de tocul ușii. Toți erau transpirați. Pădurea deasă împiedica orice briză de aer să ajungă până la terasa casei. Era apăsător. Greierii erau ascunși din cauza căldurii după-amiezii.

– Să îl izolăm, spuse Calo. Asta e o problemă.

– Da, spuse Burden. Știu.

Calo se aplecă și luă dosarul care fusese pregătit pentru el. Îl studie.

– Macias stă în aceeași casă, spuse el. Împreună cu bodyguardul și șoferul său. Și mai sunt bodyguardul și șoferul lui Luquin. Asta înseamnă șase oameni. Cât de izolat îl vrei?

– Singur, dacă se poate.

– Și dacă nu se poate?

– Atunci trebuie să-i scoatem de acolo măcar pe Macias și pe cei doi oameni ai lui.

– Orice confruntare pe față ar fi o prostie, confirmă Calo.

Burden încuviință din cap.

– Nu putem face așa ceva.

Calo se uită din nou la raportul lui.

– Nu le știm programul, obiceiurile, nimic.

– Abia am avut timp să aflăm câți sunt, spuse Burden.

Pentru un moment, pe terasă, se făcu liniște. Fiecare analiza situația în sinea lui. Burden era obișnuit cu această tăcere și aștepta, lăsându-i să facă tot ce aveau de făcut. Toți citiseră dosarul despre Luquin, așa că știau cu ce fel de om aveau de-a face.

Toate echipele lui Calo funcționau pe baza aceleași reguli de egalitate. El aduna cei mai buni oameni și apoi avea încredere în ei. Deoarece echipele lui erau foarte mici, fiecare membru putea opri o operațiune. Toți trebuiau să fie implicați sută la sută, altfel nu funcționa. O echipă mică era asemenea mecanismului fin al unui ceas – toate părțile erau esențiale, nici una nu putea fi înlocuită.

Echipele lui Calo erau create pe baza unei intuiții oarecum zen. Cumva, conta cine era ținta și indivizii pe care îi alegea pentru fiecare operațiune în parte păreau să aibă o oarecare atitudine față de oamenii pe care îi urmăreau. Calo zicea că asta contează, în cazul actelor violente care pândeau orice operațiune. Era tot timpul vag cu privire la acest aspect. Dar conta mult pentru Calo și pentru reușita echipei, iar Burden știa asta. Nu conta că nu avea logică. Învățase cu mult timp în urmă că logica era doar o parte din meseria asta, uneori chiar o bucățică surprinzător de mică.

Burden sparse liniștea. Mai avea ceva de zis, înainte ca oricine altcineva să vorbească.

– Uitați care e faza, știu că toată chestia asta are multe goluri, spuse el, și nu vom reuși niciodată să le umplem. E plin de riscuri. Șansele sunt slabe. Dar vreau să știți că sunt conștient de încurcătura în care vă bag. Calo, poți să-i asiguri că nu ăsta este felul în care lucrez de obicei. Dar nu pot întoarce spatele unei asemenea șanse cu Cayetano Luquin. Și, din păcate, asta trebuie să se întâmple repede sau nu se mai întâmplă deloc.

Nici unul dintre ei nu răspunse. Nu erau genul de oameni care să aibă impulsul de a-l bate pe Burden pe spate, zicându-i: „E în regulă, înțelegem".

– Crezi că tipii ăștia au făcut parte din serviciile secrete mexicane? îl întrebă Calo pe Burden.

– Asta e bănuiala mea. E o bănuială.

Toți tăceau din nou, privind hărțile, gândind, făcând scenarii în capul lor, încercând să descopere cea mai rea variantă.

– Bine, spuse Calo într-un final, ridicându-și privirea, hai să decidem. Aveți rezerve, le discutăm chiar acum, chiar aici. Este da sau nu, chiar acum.

Se întoarse spre stânga și privi la Bass care încuviință fără nici o urmă de ezitare. Ochii lui Calo trecură spre dreapta, la Tito. Tito se gândea, preocupat, plimbându-și absent un deget peste tatuajele de pe obraz. Apoi încuviință. Într-un final, Calo se uită la Cope care se sprijinea de zid, lângă Burden.

– Nu-mi plac informațiile sărăcăcioase. Avea un accent pronunțat. Nu-mi place chestia asta de ultim moment. Și să-l izolăm pe Luquin... rahat, asta sună ca o săritură în groapa cu șerpi. Se uită la Burden. Dar am citit dosarul nenorocitului ăsta și mi-ar plăcea foarte mult să te ajut. În plus, ai o reputație care șterge o grămadă de rahaturi. Încuviință spre Calo. Mă bag.

Calo înclină capul spre Burden.

– Ne băgăm, spuse el. Acum am vrea să ne uităm la LorGuides. Începem cu cine e acolo, ca să putem stabili prioritățile și primul lucru pe listă este izolarea lui Luquin. Asta-i beleaua. La asta se rezumă totul.

Capitolul 39

Burden transpira. Era fascinat. Bărbatul stătea în același loc ca noaptea trecută, dar acum era îmbrăcat. Aproape. Purta pantalonii de la un costum. Fără pantofi. Fără cămașă. Pielea îi strălucea pe alocuri din cauza transpirației. Părul îi era ud de apă.

Burden îl privise intrând în baie. Așezat lângă o perdea de duș din plastic, cu pești turcoaz și balonașe albastre, își băgase capul sub robinet și lăsase apa rece să curgă pe el. Apoi se ridică încet cu apa picurându-i pe gât și pe umerii goi în timp ce-și pieptăna spre spate părul subțire.

După asta, se întoarse în cameră și se așeză pe scaunul de lângă fereastră. Își odihni glezna unuia din picioare pe genunchiul celuilalt. Pantalonii îi erau lipiți de pulpe din cauza căldurii și Burden își imagină sudoarea de sub ei.

Lui Burden îi făcea plăcere să vorbească cu acest bărbat.

– Cum merge cu lista ta? întrebă el.

– Patru din cinci.

Burden dădu din cap. Ar fi trebuit să zică oare că e bine? Nu zise nimic.

În căldura după-amiezii, camera putea îngrozitor a stătut. Vechiul motel era aproape ireal. Tot ce fusese real trecuse deja și nu mai avea nici un viitor, sau îi rămăsese atât de puțin, încât era necuantificabil. Perdelele de lângă capul bărbatului erau îngălbenite de vreme, albul lor era la fel de departe și irelevant precum copiii care se dăduseră în carusel.

– Îmi poți spune numele lor? întrebă Burden.

– Numai tu, Garcia, ai întreba așa ceva. Făcu o pauză. Sotomajor. Zabre. Vega. Mojarro.

Le rosti numele ca și când ar fi spus o rugăciune, un exercițiu plăcut. Cuvinte șoptite. Fiecare silabă era pronunțată cu precizie, impregnată de amintire. Pentru Burden, recitarea aceasta era uimitoare. Și disperată. Era un monolog care aproape că îi smulgea lui Burden, după fiecare nume, răspunsul automat: Da. Da. Da. Da.

Cosași și greieri bâzâiau în iarba înaltă și uscată din jurul balansoarului și a leagănelor rupte.

– Și mai rămâne...? spuse Burden.

Bărbatul își întoarse privirea spre el. Era lângă fereastra sub care soarele de iulie ardea printre frunzele arse ale tufișurilor sălbatice. Lumina de după perdelele râncede crea un văl luminos și tulbure în spatele lui. În această lumină, trăsăturile lui se estompau, încât părea doar o siluetă. Dar albul ochilor săi rămânea distinct, ca niște pumnale de lumină în umbra murdară.

– Numai unul, spuse bărbatul fără a rosti numele.

– Nu-ți faci griji că n-ai să termini? întrebă Burden.

– Nu.

– De ce?

– Nu e nici o grabă.

– Nu vrei să termini odată?

– De ce?

– Nu știu. Ca să fie terminat.

– Și apoi ce?

– Nu știu.

– Exact.

– Numai ca să fie făcută.

– Încheiere?

Rostit de un om ca el, acest cuvânt suna ciudat. Burden nici n-ar fi crezut că el cunoaște acest cuvânt.

– Bănuiesc.

– Nu. Nu există nici o încheiere.

De aceea nu era nici un viitor. Nu ducea nicăieri. Și nici bărbatul nu pleca nicăieri. Precum săgeata lui Zeno, el era doar

acolo unde se afla în acel moment. Existența lui făcea parte dintr-un continuum care nu era nici trecut, nici viitor, nici sosiri, nici plecări. Era totul dintr-o bucată. Și totuși, întocmai unei săgeți în zbor, avansa miraculos, între momente, unde nu erau nici timp sau amintiri, nici speranță sau dezamăgire.

Bărbatul nu era un tip obișnuit. Poate să fi fost un om normal înainte de întâmplare, dar nu mai era. Unii bărbați se afirmă datorită părinților, a genelor moștenite sau a grămezilor de bani pe care le adună, sau datorită ambiției de a se autodepăși, ori a femeilor care i-au stimulat în viață. Dar acest bărbat se ridicase deasupra altora ca o consecință a ceea ce i se întâmplase, a ceea ce văzuse, trăise... și a ceea ce până la urmă devenise din aceste motive.

Apăru o muscă în zbor care se opri pe umărul gol al bărbatului. Din cauza soarelui, umbra ei pe clavicula lui era de două ori mai mare. Bărbatul o privi ca să înțeleagă ce simte, apoi o ignoră. Musca medita. La fel și gazda. Mișcându-se foarte ușor, musca ajunse în porțiunea concavă de lângă gâtul bărbatului, numită fosa claviculară. Musca rămase acolo, ascunsă vederii.

Burden se gândi că asta era cam ciudat.

Privi insistent acea zonă așteptând să vadă musca ieșind. Adâncitura nu era mare. Musca probabil că stătea fix în pătratul perfect de numai un centimetru, suficient de adânc pentru a o ascunde. Care erau șansele să se poziționeze așa, să se facă pierdută în anatomia omului?

Bărbatul își ridică mâna, care era sprijinită pe brațul scaunului, pentru a-și șterge sudoarea care îi curgea de sub celălalt braț. Burden se uită după muscă gândindu-se că va zbura pe undeva prin cameră. Nu o făcu. Acum ambele brațe se odihneau pe mânerele scaunului. Tuși ușor. Burden își miji ochii spre zona trapezoidală. Nimic. Era ca și când musca s-ar fi strecurat printr-un orificiu minuscul și ar fi intrat în corpul bărbatului. Dispăruse.

– Se va întâmpla în noaptea asta, spuse Burden.

Bărbatul nu reacționă. Lui Burden îi părea rău pentru el. Nu avea cine știe ce existență, cel puțin nu după felul în care o cuantifica Burden. Erau doar câteva lucruri care îl țineau în viață pe acest bărbat. Și după ce toate cele cinci crime vor fi înfăptuite, își va găsi liniștea în sinucidere. Lucrul acesta era la fel de previzibil ca noaptea. Burden putea auzi totul în vocea lui.

Dar știa că e nedrept. Ca un om să măsoare viața altui om era întotdeauna nedrept sau dezechilibrat, sau o neînțelegere. În realitate, nu știai niciodată cum era viața altui om și, chiar dacă credeai că știi, tot n-ai fi nimerit-o cum trebuia. Nu știai niciodată, pentru că singurul termen de comparație era propria ta viață, iar asta e ceva limitat. Trebuia să-ți petreci mult timp în imaginația ta ca să privești viața unui alt bărbat cu empatie sau înțelegere.

Burden se gândi la Lucia; nu știa de ce. Se gândea la ea, cum privea lumea cu susul în jos, prin lentila Hasselblad-ului său, dar chiar așa, ea o înțelegea și înregistra prin lentilă un soi de bunătate care era în sine de neînțeles. Era curios că acel bărbat întrebase de ea. Era curios, dar în același timp nu era. Oamenii care au trăit la porțile iadului tind să fie receptivi la bunătate. Era un fapt puțin cunoscut despre marii păcătoși. Erau deseori înțeleși greșit, în special de oamenii care credeau că nu au nimic în comun cu cei rătăciți.

– Este Tano Luquin, spuse Burden. L-am găsit.

Bărbatul încetă să mai respire. Mișcarea sternului său pur și simplu se opri. Încet, părea că se transformă în ceară și ochii îi deveniră ca de sticlă. Deși transpirase și înainte, acum începu să o facă abundent, ca și când o emoție puternică îi luase respirația și o transformase într-un concentrat oleaginos care țâșnea acum prin fiecare por.

Apoi ceva îi atrase atenția lui Burden. Pe umărul bărbatului, musca ieși din ascunzătoarea ei. Se oprise, capul negru abia ieșindu-i din umbră. Și rămase acolo, în așteptare.

Capitolul 40

– Nu știu ce să cred, spuse Rita.

Norlin plecase la scurt timp după ce le povestise despre Mourad Berkat. În timp ce Rita merse direct la chiuvetă să-și ia un pahar cu apă, Titus îl conduse pe Norlin până la mașină. Acesta plecase să se întâlnească cu Burden, iar Titus tocmai intra în bucătărie. Rita stătea sprijinită de chiuvetă, cu paharul de apă într-o mână și cealaltă mână în șold.

Titus o privi și scutură din cap, apoi se îndreptă spre frigider și-și luă o sticlă cu bere. Înlătură capacul cu un desfăcător și luă o înghițitură zdravănă. Simțindu-se amețit, se așeză pe unul dintre scaunele de bar, puse sticla pe masă și-și frecă ochii cu ambele palme.

– Să-ți zic ceva, spuse el. Aia a fost o poveste al dracului de surprinzătoare. Dar știi ce, n-ar fi trebuit să fie. Garcia ne-a spus el însuși – în nenumărate rânduri – cu ce se ocupă. Să recunoaștem, Rita, suntem destul de naivi când vine vorba de astfel de lucruri. Suntem pur și simplu... naivi.

– Eu nu cred că domnul Norlin a ales acea povestioară la întâmplare, așa cum susținea, spuse Rita. Are legătură cu operațiunea prezentă. Se mai întâmplă ceva cu Luquin.

– Da, sunt convins de asta. N-am fi doar naivi, ci de-a dreptul proști să credem că nu. La dracu', Garcia ne-a spus asta. Suntem doar o bucățică din poveste. Oricât de sumbru ar fi pentru noi, cu cât știi mai mult cu atât e mai rău.

Se holbă afară, spre verandă. Pentru prima dată în ultimele zile se gândi la câinii lui. La dracu'. Parcă trecuseră ani de atunci!

– Femeia aceea, spuse Rita... și copiii.

Știa ce va urma.

– Te-a făcut să te gândești la noi? întrebă ea.

– Da, răspunse el sincer, asta s-a întâmplat.

– Dacă îl vrea pe Luquin la fel de mult cum l-a vrut pe bărbatul acela?

– Dacă vrei să fiu sincer cu tine, spuse el îndreptându-și privirea de la verandă spre ea, probabil că așa și este.

Ea se holbă la el. Rita putea face față șocului. Se va aduna și va fi calmă.

– Cred că asta e parte din ceea ce ne spunea Norlin, spuse Titus, lăsându-ne pe noi să citim printre rânduri. Poate că nu știa ce sau cât de mult ne-a spus Garcia, dar încerca să ne facă să înțelegem situația în care ne aflăm. Nu contăm doar noi. Dar asta nu e tot, continuă el. Circumstanțele nu sunt aceleași. Imaginează-ți doar... numele de pe lista aceea. Bărbații ăia... fiecare situație e diferită. Sunt împrăștiați prin toată lumea, trăiesc în tot felul de condiții, în peșteri, în vile. Unii intelectuali, cu educație, alții ignoranți. Cu siguranță e incredibil de complex. Cred că am face o greșeală cumplită să credem că toate situațiile astea sunt la fel, că putem anticipa felul în care una dintre ele se va desfășura, în funcție de întâmplările anterioare. Să-ți mai zic ceva, spuse el, întorcându-se spre ea. Pe de o parte, probabil că ar fi fost mai ușor pentru noi dacă am fi știut cât mai multe fapte – nu spun tot adevărul, dar destul de mult – de la început. Dar nu putea să ne spună. Și dacă nu am fi fost amândoi pe punctul de a exploda și a strica totul, probabil că nu ne-ar fi spus nici acum. Iisuse, gândește-te puțin ce se întâmplă aici.

Mai luă o gură zdravănă de bere. Era rece. Era bună. Și îi amintea de o vreme dinainte de coșmarul declanșat, când răul era în cărți sau în filme, când viața era simplă și el nici măcar nu-și dădea seama.

Continuă:

– Dar trebuie să recunosc, așa speriat cum sunt, știind ceea ce știm că avem o nouă perspectivă a situației. Dacă e într-adevăr așa cum Garcia și Norlin zic că e... trebuie să rezistăm. Avem chiar... nici nu știu... o obligație să lucrăm cu tipii ăștia.

– O obligație să-i ajutăm să asasineze pe cineva?

Rita era puțin neîncrezătoare.

Titus o fixă cu privirea.

– Precis.

– Și continui să spui „dacă ei ne spun adevărul".

– Uite ce e, Rita. Nu e nimic... nimic... ce putem face ca să ieșim naibii din situația asta. Trebuie să ne descurcăm cât mai bine cu putință. Știu că sună aiurea, dar ce alte soluții avem?

Prin fereastra bucătăriei, îl văzu pe Kal croindu-și drum prin poarta de fier forjat din zidul de piatră care împrejmuia piscina, traversând curtea și îndreptându-se spre terasă.

Era mijlocul după-amiezii. Părea că mai e o veșnicie până la lăsarea întunericului, dar, în același timp, părea că totul se petrece atât de repede, încât totul putea scăpa de sub control.

Ușa de la terasă se deschise și Kal păși înăuntru.

– Scuzați-mă, spuse el. Eu și Ryan mergem să dăm o tură de verificare. Janet tocmai se îndreaptă spre voi dinspre celălalt capăt al casei.

– Bine, mulțumesc, rosti Titus.

Se îndreptă spre ușă și îi privi pe cei doi bărbați mergând repede spre aleea de lauri, cu MP5-urile prinse pe umeri, la vedere.

– Doar o verificare de rutină, zise Janet, intrând în bucătărie cât Titus se uita după ei. Întotdeauna durează puțin până să te simți întru totul confortabil într-o situație nouă, adăugă ea, ca un fel de explicație.

Toți cei trei bodyguarzi erau din școala „nu arăta niciodată îngrijorat deoarece asta sperie clientul".

Titus îi privi până aceștia dispărură din raza lui vizuală.

– E un loc prea mare, spuse el. E mult spațiu cu care trebuie să te acomodezi.

– Sunt obișnuiți cu asta, spuse Janet. Și ce e mai important e că le place meseria.

Își întoarse capul, aplecându-l ușor spre partea pe care avea casca și apoi se uită la Titus.

– Kal vrea să te duci în livadă.

Titus se uită afară și îl văzu întorcându-se, la capătul îndepărtat al aleii. Merse afară și se îndreptă spre el.

– Ai făcut fotografii acolo jos în ultimul timp? întrebă Kal, așezându-și piciorul pe un bolovan aflat la capătul copacilor, în timp ce își lega șireturile.

– Poze?

– Da, acolo jos.

Ridică și celălalt picior și își legă din nou șiretul.

Titus îi observă casca și micul microfon care îi îmbrățișa o parte din obraz curbându-se spre gură.

– Nu.

Kal băgă mâna în buzunar și îi arătă lui Titus un disc negru de plastic, capacul unui tub de film foto.

– Chestia e nouă, spuse el. Cred că ai avut un vizitator.

Se uită în sus și își miji ochii spre lumina intensă de la capătul îndepărtat al aleii.

– Haide, îi spuse lui Titus și porniră pe alee.

Ajunseră la intrarea în livadă chiar în momentul în care Ryan se îndrepta spre rândurile de piersici pe aleea opusă. Kal se opri în locul în care aleea intra în livadă. La începutul livezii era un zid placat cu pietre, care descria un arc ușor, înconjurând terenul prin spatele casei și a piscinei și continua până în partea îndepărtată a livezii.

Kal stătea cu spatele la livadă și privea spre casă, încercând să înțeleagă ce ar fi putut vedea bărbatul străin dacă îi spionase de aici. Titus se simți amenințat, înțelegând cât de vulnerabili fuseseră el și Rita în acele ultime zile aflați sub

supravegherea lui Luquin. Acesta ar fi putut pune mâna pe ei, oricând și-ar fi dorit.

Fără a scoate vreun cuvânt, Kal trecu printre cei doi stâlpi de piatră unde fusese poarta. Atât el, cât și Titus începură să meargă pe lângă arcul zidului de piatră. Îl puteau auzi pe Ryan apropiindu-se din livadă și în scurt timp îl văzură venind spre ei, pășind încet printre copaci, inspectând zona înainte și înapoi.

Kal se opri brusc. Se holbă la pământ. Iarba sălbăticită care creștea în acea zonă era turtită și pământul fusese răscolit. Pe suprafața solului erau vizibile urme de pași ici și colo.

Nu trebui să-i explice nimic lui Titus. În vreme ce Ryan se apropia, începură amândoi să caute prin împrejurimi.

– A fost aici, spuse Kal și cei doi gardieni începură să scotocească deja cu asiduitate în jurul urmelor.

Titus nu știa ce anume căutau, dar insistența lor îi aminti de cei doi câini ai săi când simțeau un miros străin și de amușinarea lor frenetică. Erau metodici, dar și îngrijorați.

Dintr-odată Kal se opri și se lăsă în genunchi cu picioarele adunate sub el. Se holbă la zidul din fața lui. Pietrele aveau dimensiunile standard de carieră, o lățime de patruzeci centimetri, înălțimea de douăzeci și treizeci de centimetri în adâncime. Blocuri solide de calcar.

Se uită la ele de aproape, studiind cu atenție rosturile după care începu să se ridice ușor. Încetul cu încetul, se ridicase de tot. Apucă un bloc de piatră, de undeva de la nivelul șoldului. Cum era foarte greu, Titus îl ajută și împreună scoaseră piatra desprinsă din zid și o lăsară să cadă pe pământ.

În spatele pietrei era o gaură. Kal băgă mâinile aproape până la cot și apucă rapid ceva. Când le scoase din gaură, mâinile țineau strâns un laptop gri-închis și o pungă transparentă de plastic care părea să fi fost folosită pentru a proteja laptopul.

– Pare că a plecat în grabă, spuse el.

Capitolul 41

– Lucrez acum la asta, spuse Herrin, dar codificarea este extrem de bună. Nu pot să anticipez exact cât de mult va dura.

Erau în casa de oaspeți și Burden le vorbea pe speaker. Nu știau unde se afla, iar el nu le spusese. Dar în scurtele pauze de conversație se auzea sunetul îndepărtat al traficului naval.

– Ascultă, Titus, spuse Burden, este în întregime greșeala mea. Am devenit neglijent. Sunt îngrijorat că tipul ăsta ar fi putut obține o fotografie cu mine. Nu vom ști dacă a reușit sau nu până când Mark nu sparge codul. Dacă a reușit, Luquin se va evapora, va abandona această operațiune. S-ar putea să fie deja plecat. S-ar putea să ne agităm degeaba și nici măcar să nu știm asta. Dar dacă m-a identificat... dacă Luquin știe că sunt aici, va deveni dur. Vom plăti scump pentru asta, Titus.

Arșița după-amiezii îi alungase înăuntru. Soarele ardea acum la patruzeci și cinci de grade, pe un cer senin și nimic nu oprea arșița până când lumina nu era înghițită de noapte. Macias nu deschisese încă mesajul de la Elias Loza. Mesajul avea un atașament. Ceva îl determinase să fie precaut, îl făcuse să nu-i spună lui Luquin ce știa. Se uită spre Luquin, care se plimba înainte și înapoi în fața ferestrei, privind afară, pe punte.

Macias deschise fișierul. Nici un mesaj, ceea ce era ciudat. Deschise prima fotografie atașată. Aleea familiară cu arbori, picioarele oamenilor sub coroana copacilor stând în fața căsuței de oaspeți. Doi bărbați și o femeie. Presupunea că erau cei doi Cain și unul din tehnicieni. A doua fotografie atașată: o imagine mai îndepărtată cu cei doi tehnicieni pe verandă și

cele trei persoane aflate încă în fața ușii căsuței. Acum intrase în scenă o altă persoană, pe lângă tehnicienii despre care deja știa. A treia fotografie: camera lui Loza concentrându-se pe bărbatul neidentificat, care se depărtase de cei doi Cain și pornise singur în jos pe alee. A patra și a cincea fotografie: făcute dintr-o altă poziție. Bărbatul neidentificat la marginea pădurii, cu mâna stângă ținând un telefon mobil. Dar unghiul era prost, în cea mai mare parte din spate. Ultima fotografie îl arăta pe bărbat privind înapoi pe măsură ce intra în pădure, doar ochii văzându-se pe deasupra mâinii care ținea telefonul mobil.

Macias stătuse cu cotul sprijinit pe masa din sufragerie în timp ce se juca neatent cu mustața, cu degetul arătător sprijinindu-l pe cel mare sub bărbie. Degetul se opri. Tot ceea ce i se învârtea în minte, atât de multe detalii care trebuiau cântărite în planul pe care îl pregătise o lună întreagă, se bloca dintr-odată. Toate simțurile i se dizolvaseră, cu excepția privirii și privirea sa nu înregistra nimic altceva decât niște ochi. Și ceva ușor familiar în legătură cu ei. Unde oare văzuse acești ochi înainte?

Chinga...! Ce naiba era asta? Își ridică privirea, uitându-se la Luquin, care era absent, culegând o scamă de pe dosul mânecii și privind afară, peste piscină, spre valea de dedesubt și spre dealurile din spate, înspre casa lui Cain. Aruncă o privire la Roque, care stătea într-o parte a camerei, citind – ei bine, uitându-se la poze – un exemplar din revista *People.*

Macias se întoarse la fotografie, doar pentru a-și confirma senzația de ceva familiar. La dracu', da. Dar nu știa cine era. Nu știa.

Dar nu avea nevoie să știe cine era. Simplul fapt că se afla acolo, că părăsea în secret proprietatea lui Cain, era o indicație clară că se petrecea ceva în spatele acelor uși. Se punea ceva la cale. Până la urmă, ei nu vedeau tot ceea ce punea la cale Cain.

Incapabil să controleze acest sentiment, Macias putea simți cum îl învăluie o frică ce-i pătrundea în oase. Cum de rataseră oamenii lui acest lucru? Ce va face Luquin când va afla despre asta? Dacă tot ceea ce recepționau cu microfoanele lor era credibil, în 24 de ore Tano va avea banii. Cum va reacționa la auzul revelației sale târzii care punea operațiunea sub semnul întrebării?

Erau credibile microfoanele? Ceva se întâmpla acolo. Și de cât timp lucra cu Cain acest bărbat neidentificat? Cu cine vorbea la telefonul mobil? Ce făcuse în căsuța de oaspeți? Macias știa că montaseră acolo o cameră specială de control electronic pentru a supraveghea și a înregistra comunicațiile. Dar dacă era și altceva și ei nu puteau afla? Dacă Macias era la doar câteva ore de o implozie?

Mintea lui alerga, gonind într-un efort de a anticipa direcțiile în care situația s-ar putea schimba, care ar putea fi opțiunile. Era deja în întârziere? Tocmai la timp? Înaintea jocului lui Cain? Care era de fapt, jocul lui Cain? Cât de viabil putea fi acest joc?

Chiar atunci căsuța de e-mail a lui Macias clipi din nou, surprinzându-l. De la Loza. Încă o fotografie. Doar una. Macias o deschise. Era o fotografie cu doi oameni traversând curtea din spatele verandei lui Cain. Amândoi bărbații purtau arme automate atârnate pe umeri.

Macias rămase nemișcat, nedorind să atragă atenția asupra lui până când nu își dădea seama ce urma să facă. De ce nu trimisese Loza un mesaj împreună cu imaginile? Se grăbea? Fusese prins înainte să poată trimite un mesaj! Știa Cain că Loza trimisese aceste imagini? Și către cine?

Intenționa Cain într-adevăr să plătească banii a doua zi ca să salveze vieți? Sau era doar o momeală ca să îl țină pe Luquin prin preajmă până când ar putea face o mișcare împotriva lui? Pregătea Cain o capcană?

Avea Macias timp să răstoarne situația, să salveze operațiunea?

Întrebările se adunau atât de repede încât simțea că trăiește echivalentul emoțional al unei supraîncărcări cu date. Dar în acest caz era supraîncărcare cu teamă, iar amenințarea rezultată nu era o posibilă cădere a sistemului, ci o panică necontrolată.

Putea să-i salveze viața lui Luquin scoțându-l din țară chiar acum. Pur și simplu să meargă la el și să-i spună, să-l urce în Navigator și să-l ducă la pista de decolare. Ar fi în siguranță în Mexic unde ar ajunge tocmai la timp pentru știrile de seară.

Dar prezența acestui bărbat neidentificat însemna că totul se terminase? Dacă Macias își urma propriile reguli, da. Orice semn al unui efort de contraatac însemna abandonarea planului. Până la urmă erau în nenorocitele de State Unite.

Pe de altă parte, se aflau la doar câteva ore de a obține o avere uriașă.

Macias închise și șterse imediat mesajele lui Loza. Încerca să-și limpezească gândurile. „Gândește temeinic", își spuse. Tipul ăsta ar putea fi oricine. Doar pentru că se afla acolo nu însemna că era competent sau că reușise în tot ceea ce-și propusese. Nu însemna că era un profesionist. Poate Cain încerca să se joace de-a spionul.

Dar dacă era o mișcare serioasă? Dacă asta însemna sfârșitul jocului și lăcomia lui Macias îi întuneca rațiunea? Atât Macias, cât și Luquin erau de acord că recompensa merita riscul, dar dacă ratau, ei bine, atunci aveau puncte de vedere diferite. Luquin lua orice greșeală ca pe o insultă personală. Oricât părea de irațional, nu schimba cu nimic faptul că el credea asta.

Și acum, sosirea bodyguarzilor însemna că ordinul lui Luquin de a o ucide pe Rita Cain era irealizabil pe termen scurt.

Macias se afla sub o presiune subită și chinuitoare. Cayetano Luquin l-ar ucide pentru ceea ce aflase. Dacă nu imediat, atunci mai târziu, când Macias s-ar fi așteptat mai puțin. Tano

ar vedea eşecul acestei operaţii – pierderea unei sume atât de mari – ca pe o trădare de neiertat.

Brusc, nu mai părea o prioritate să îl ducă pe Luquin într-un loc sigur. De fapt, deja părea o mişcare mai degrabă stupidă.

Nu era timp pentru jumătăţi de măsură. Toate aspectele trebuiau luate în considerare.

Capitolul 42

Cei doi pescari navigau de o jumătate de oră de-a lungul malului nordic al lacului Austin. Din când în când o trăgeau lângă stâncile împădurite, legând-o pentru moment de câte un copac care atârna deasupra apei și întindeau capcanele în fâșia îngustă de umbră de lângă mal. Ambarcațiunea era acoperită cu un coviltir de pânză pentru a ține la distanță soarele arzător al după-amiezii. Se îndreptau spre arcadele de oțel ale podului Loop 360.

Nu prea aveau noroc de pradă. Bărcile pentru schi nautic fuseseră deosebit de prezente și active în această după-amiază, mișcându-se în sus și în jos pe mijlocul lacului lung, generând serii nesfârșite de valuri și zgomote până spre malurile împădurite. Pescarii își croiseră cu încăpățânare drum în direcția podului, suportând cu stoicism legănarea bărcii, lucrând din greu în zona îngustă în care pădurea înghesuită pe culmile de calcar arunca umbre dense deasupra apei.

În sfârșit încercară un ultim loc. După ce o legară aproape de mal, împinseră barca la adăpostul des al stejarilor. Dacă ai fi privit de pe cealaltă parte a lacului barca era perfect ascunsă și nimeni nu o putea distinge. Aceasta se legăna deja de trei sferturi de oră, dar toată atenția era captată de schiorii care brăzdau suprafața apei în toate direcțiile. În această parte a lacului după-amiezile de vară erau dedicate sporturilor acvatice, care erau mai zgomotoase și mai agitate și deranjau pescuitul.

Din casele de pe culmile de deasupra, barca nu fusese vizibilă deloc în ultima jumătate de oră.

Ea era ascunsă de tufișurile umbroase de aproape douăzeci și cinci de minute. Bărcile de schi continuau să creeze torente lichide în lac, disipate apoi în valurile care se îndreptau încet, într-un zbor lugubru, către maluri și departe de bărcile care le creaseră.

În sfârșit pescarii se săturară. Încet, barca apăru de sub vegetația care atârna sub culmile înalte și se mișcă în larg, pe lac. După ce traversă în partea cealaltă, se întoarse către sud și prinse viteză pe măsură ce se îndrepta în aval, către oraș. În curând, barca zbura, deplasându-se cu viteză mare. Era mult prea departe de țărm și se mișca mult prea repede pentru ca cineva să poată vedea clar pe sub umbra adâncă a coviltirului de pânză. Dar oricine ar fi fost suficient de interesat să urmărească îndeaproape evoluția bărcii în amonte și acum în aval ar fi putut să facă observația curioasă că acum părea să fie doar un singur pescar în ea.

Când sună telefonul, Rita răspunse din biroul lui Titus, de unde încă dădea telefoane cu privire la moartea Carlei.

– Aș putea vorbi cu domnul Cain, vă rog? întrebă un bărbat.

Rita îngheță. Avea accent hispanic. Toată planificarea, toate manevrele strategice se desfășurau prin transmisii securizate. Ce însemna asta? Avea oare vreo legătură? Aruncă o privire către Janet, care stătea în picioare lângă fereastră.

– Pot să-i transmit cine îl caută?

– Mă așteaptă.

Încă un clopoțel de alarmă.

– Numai o clipă, spuse ea, trebuie să redirecționez apelul spre telefonul lui mobil. Apăsă butonul de „așteptare" și vorbi către Janet:

– Cineva întreabă de Titus. Accent mexican. Nu vrea să-și spună numele.

– Doar fă-i legătura, spuse ea, după care se întoarse într-o parte și vorbi încet în microfon.

Herrin lucra pe laptopul găsit în livadă, în timp ce Titus și Cline priveau peste umărul său. Cline, care purta căști și microfon prinse de un cablu lung, era nodul de comunicație al tuturor. Auzea toate transmisiile dintre bodyguarzi și toate apelurile telefonice.

– Of... spuse Herrin.

Toți trei priveau o fotografie cu Rita care părea goală, deși purta totuși haine. Era frumoasă.

– Nenorocitul, spuse Titus. Câte astfel de fotografii sunt acolo?

– Of... încă una, spuse Herrin închizând imaginea.

– Hai s-o vedem, spuse Titus, și Herrin deschise poza.

Incredibil.

– Șterge-o, spuse Titus, și dă-i bătaie. Iisuse!

Era furios și stingher, cuprins de un sentiment ciudat pe măsură ce își contura în minte imaginea unui tip ghemuit în spatele zidului de piatră făcând fotografii cu Rita aproape goală.

Degetele lui Herrin tastau la mare viteză, ca și când ar fi vrut să scape naibii de imaginile acelea cât mai repede posibil. Apoi dădu peste cele pe care le căuta, cinci la număr. Le revăzu de câteva ori și zăbovi la ultimele două. Le puse pe ambele pe ecran în același timp. Toți trei se uitau la fotografii.

– Tot nu înțeleg cum ar putea fi identificat din astea, spuse Titus.

– Bănuiesc că depinde de ce fel de software vor folosi, spuse Herrin.

– Da, probabil, acceptă Titus. Dar, chiar și așa, tot nu înțeleg cum ar putea fi asta o mare revelație pentru ei.

Telefonul de pe măsuța de cafea din fața canapelei sună. Surprins, Titus observă că era chemat din biroul său.

Se îndreptă într-acolo şi ridică receptorul. Privi spre Cline, care părea să asculte o altă conversaţie.

– Titus, spuse Rita, un tip cu accent hispanic vrea să vorbească acum cu tine. Nu şi-a spus numele.

– A spus ce vrea?

– A spus că aşteptai telefonul lui.

Titus se întoarse spre Cline, care deja încuviinţa din cap şi se îndreptă către echipamentul de înregistrare şi urmărire digitală aşezat pe nişte măsuţe pliante lângă unul dintre ziduri.

– Titus, vin acolo, spuse Rita. Vreau să aud totul.

Înainte de a putea obiecta ceva ea întrerupse legătura. Titus privi către Cline.

– Rita poate să folosească aceste două căşti de aici, spuse Cline, arătând către celălalt capăt al mesei. Putem să-i dăm drumul.

Titus apăsă butonul de pe telefon.

– Sunt Titus.

– Numele meu este Jorge Macias. Cred că deja ştii despre mine.

Titus, stupefiat, nu spuse nimic.

– Cred că ştii, spuse Macias. Vreau să înţelegi că-mi asum un risc mortal prin această convorbire cu tine. Trebuie să ne întâlnim, domnule Cain. Avem de vorbit.

Încă o pauză. Titus nu ştia ce să spună. Uşa căsuţei se deschise brusc, iar Rita şi Janet intrară. Herrin le opri, le atenţionă să păstreze liniştea şi o îndreptă pe Rita spre căştile din cealaltă parte a camerei.

– Nu ştiu cine eşti, spuse Titus. Despre ce e vorba?

– Ascultă-mă, spuse Macias. Nu avem timp de joacă. Situaţia ta este critică. Se întâmplă lucruri... pe care nu le controlez. Lucruri care nu erau anticipate. Ne aflăm într-o situaţie care se apropie foarte mult de a deveni totul sau nimic – pentru amândoi. Şi dacă nu vorbim, vom ajunge să regretăm amândoi că n-am făcut-o.

– Și ar trebui să te cred?

– Crede-mă. Tot ce am de făcut când închid telefonul este să apăs un buton pe mobilul meu și din această perspectivă totul va dispărea. Pauză. Dar, domnule Cain, cred că deja știi că pentru tine asta nu va însemna sfârșitul. Și, crede-mă, nu ai nici cea mai vagă idee cât de mult se poate înrăutăți situația.

Liniște.

– Îți spune ceva chestia asta? întrebă Macias.

O pauză lungă. Titus nu vedea nici un sens să se prefacă în continuare.

– Da, spuse el, înseamnă ceva pentru mine. Spune-mi totuși ce s-a întâmplat... ce s-a schimbat ca să te determine să vrei să vorbești cu mine?

– Asta trebuie să ți-o spun între patru ochi. Numai tu și cu mine putem lua deciziile care se impun luate. Trebuie să ne înțelegem foarte bine unul pe celălalt.

Titus privi spre Rita ai cărei ochi erau larg deschiși în timp ce gesticula din cap a negație.

– Înțelegi, nu, spuse Titus, că, dacă mi se întâmplă ceva...

– Domnule Cain, pierzi esențialul. Ție nu ți se va întâmpla nimic. De fapt, acum că am dat acest telefon, nu-mi pot permite să ți se întâmple ceva. Pierdem vremea. Când ne putem întâlni?

Antenele lui Titus vibrau. Nu era nevoie să fii expert în contrainformații ca să vezi că asta putea fi o schimbare majoră în mersul acestei afaceri. Era oare posibil ca Macias să se gândească să-l compromită pe Luquin? Titus intuia că aceasta putea fi o schimbare crucială.

Sau ar putea fi o capcană.

– Trebuie să ne auzim mai târziu.

– În douăzeci de minute te voi suna iar, spuse Macias și legătura se întrerupse.

Rita își smulse căștile.

– Nu poți să te gândești serios la asta, spuse ea, iar amestecul de furie și frică de pe fața ei era dureros de privit.

– Ba să știi că da, spuse Titus.

Rita aruncă o privire către Janet ca și cum i-ar fi cerut ajutorul. Janet îi susținu stoic privirea, fără să spună nimic.

Titus privi către Herrin și Cline.

– Sunați-l pe Garcia și puneți-i înregistrarea conversației. Apoi voi vorbi eu cu el.

În timp ce se ocupau de asta, Titus se întoarse din nou spre Rita.

– N-o să fac nimic stupid, spuse el. Dacă asta este într-adevăr o răsturnare de situație și nu face parte din planurile lui Luquin, dacă există într-adevăr o posibilitate neașteptată pentru noi să terminăm rapid cu toată nebunia asta, atunci trebuie s-o fac.

– Dar de ce tu? Ai doi profesioniști chiar aici – gesticulă ea – care pot să se ocupe de genul ăsta de treburi.

– N-ai auzit ce spunea? Trebuie să fiu eu. În persoană.

– Sigur, trebuia să spună asta.

– Rita, și dacă asta este legi...

– Of, Titus! Din ochi îi curgeau lacrimi de frustrare. Ce? Voiai să spui legitim? Cuvântul ăsta nu are nici un înțeles pentru acești oameni.

– Garcia e gata să vorbească acum cu tine, spuse Cline.

Titus dădu din cap spre Cline și apoi privi spre Rita.

– Haide să facem lucrurile pe rând, spuse el. Bine?

Expresia de pe fața ei trecu de la neîncredere la resemnare speriată în timp ce se priveau unul pe celălalt. Apoi aprobă din cap.

– Da, spuse ea, bine.

Acceptase situația. Rita știa cum să facă asta. Când venea vremea la care aveau nevoie ca ea să facă asta, o făcea. Poate era o șansă de a termina mai repede coșmarul în care trăiau.

Capitolul 43

De data asta era clar că Burden se afla pe o ambarcațiune. Trebuia să vorbească și cu vocea ridicată la mobil, iar zumzetul ambarcațiunii pe care se afla acoperea orice alt zgomot ambiental.

– Nu, nu este o capcană, spuse Burden. Nu așa lucrează acești doi oameni.

– Cum poți fi atât de sigur?

– O capcană este riscantă. Creează probleme. O capcană în Bogota sau Rio, mai treacă-meargă. Dacă ceva merge prost acolo își croiesc drum cu armele și dispar. Dar aici e o altă poveste. Aici își doresc liniște. Tăcere. Și, după cum poți vedea din propria situație, asta le creează o constrângere extraordinară.

– Atunci care-i treaba aici?

– Macias își încalcă propriile reguli. Luquin are încredere în Macias atât de mult cât este în stare să aibă încredere în cineva. Stă liniștit, fiind sigur că la primul semn de suspiciune, Macias va da semnalul și se vor evapora cu toții. Și asta este exact ceea ce ar fi trebuit să se întâmple. Dar se pare că singurul tip din lume care este în stare să-l trădeze mortal pe Tano Luquin tocmai se gândește să o facă.

– Atunci asta este, nu-i așa, spuse Titus surprins de mirarea din propria voce chiar când rostea aceste cuvinte. Asta-i marea noastră șansă.

– Cu acea convorbire telefonică, Jorge Macias a traversat Rubiconul. Ăsta este marele risc la care se referea. Se pregătește să-l ardă pe Luquin. Poate.

– Poate? Ce s-a întâmplat? Atunci crezi că te-a recunoscut?

– Nu știu, dar nu era neapărat nevoie să o facă. A văzut paznicii înarmați. A văzut pe cineva necunoscut plecând în pădure și vorbind la un telefon mobil. Asta ar fi trebuit să fie suficient să-l determine să anuleze operațiunea.

– Dar nu în acest fel ar fi trebuit să se retragă, nu-i așa? spuse Titus.

– Vrea să cadă la înțelegere.

Titus putea înțelegea acest principiu. Când se ivea o soluție pentru salvarea unei afaceri, o recunoștea imediat.

– Încearcă să aranjeze ceva, să găsească o cale de a-și reduce pagubele, de a nu pierde totul. Rahat! Trebuie să ne mișcăm rapid. Nu-i lăsa timp să se răzgândească. Trebuie să fie strâns cu ușa, știind că riscă totul. Asta este o poziție de negociere foarte bună pentru noi.

– Ușurel, Titus. În ceea ce ne privește, deja am pus lucrurile în mișcare. Trebuie să fim siguri că nu declanșăm ceva din partea lui Macias care să strice ce avem deja planificat. Nu vreau să las să ne scape nici unul din tipii ăștia. Oricare dintre ei. Pauză. Lasă-mă să verific câte ceva. Numai o clipă.

Titus se agăța de mobilul codat ca de un colac de salvare. Voia să facă asta. Era surprins cât de tare voia să facă asta. Asta era șansa lui de a se transforma din victimă în vânător și nu dorea să o piardă.

– Ascultă, Titus, spuse Burden, înapoi pe fir. Dă-i bătaie și aranjează întâlnirea, dar întârzi-o cât poți. Nu înainte de zece jumătate. Și chiar mai târziu dacă reușești. Cu cât mai târziu, cu atât mai bine. Am nevoie să-mi așez oamenii în poziții. Vreau ca fiecare dintre oamenii lui să fie urmărit și asta va necesita o planificare atentă și rapidă. Ăsta este momentul care va răsplăti tot efortul de noaptea trecută.

– Ce zici de locul întâlnirii?

– Va insista să aleagă el locul. Dar tu propune o oră târzie. Negociază. Oferă-i un bun motiv pentru care nu poți merge mai devreme.

– Cum dorești să tratez propunerea lui?

– Doar ascultă-l și fă asta cât de bine poți. Încă ceva, totuși: fă-l fericit. Tratează cu el, dar lasă-l să creadă că va pleca totuși cu ceva, că obține cel mai bun aranjament posibil.

– Și dacă dorește să fiu de acord cu ceva ce-ți va crea un dezavantaj mai târziu? Cum voi ști asta?

– Ei bine, nu poți cere mai mult timp de gândire. Asta va face și mai evident faptul că nu ai ultimul cuvânt aici, că altcineva conduce negocierile. Asta ar putea distruge înțelegerea. Poate că Macias este dispus să-și riște capul, dar nu se va lăsa expus suficient de mult pentru ca tu să-i tai gâtul. Va fi atent la fiecare cuvânt, la fiecare nuanță. El este cel care va încerca să descopere capcana.

– Este ceva ce nu trebuie să fac sub nici o formă la această întâlnire ca să nu-ți încurc socotelile mai târziu?

La celălalt capăt se așternu o liniște îndelungată. Din nou Titus era lăsat să interpreteze motivul.

– Ascultă, Titus, spuse Burden. Pentru acești tipi nu va mai exista un după aceea. Asta este tot. Vom folosi această întâlnire pentru a-i termina.

Lui Titus nu-i venea să creadă.

– Nu are nici o importanță ce-i promiți tipului, continuă Burden. Orice îi promiți nu se va întâmpla niciodată.

Titus privi spre Rita. Ochii ei erau fixați asupra lui.

– Atunci, asta este, spuse el. Chiar asta este.

Înainte de a închide telefonul, Burden dori să vorbească și cu Janet. Titus îi dădu telefonul și ieși împreună cu Rita în curtea din spatele căsuței. Curtea era bine acoperită cu viță-de-vie *moneda* și cu iasomie agățată pe grătarele din colțuri. O fereastră în pereții curții, acoperită cu fier forjat decorativ,

dădea spre capătul aleii de lauri și în vale. Titus îi povesti discuția și, când ajunse la sfârșit, la remarca lui Burden, ea suspină.

– Da, spuse el. M-a șocat și pe mine.

Ea stătea în fața iasomiei care era înflorită. Era spre sfârșitul zilei și de acum curtea se răcorea, sub o umbră tot mai mare. Spre surpriza lui, ea părea să se întristeze. Își desfăcu brațele și-și ascunse fața în palme. În spatele ei, mugurii albi ai lăstarilor de viță, în formă de stele, alcătuiau un fundal uimitor. Fereastra cu grilaj prin care el putea vedea în depărtare ultimele raze de soare peste coamele dealurilor de dincolo de vale îi încadra capul aproape perfect.

– E deja prea mult, zise ea printre palme.

Îi putea vedea pieptul mișcându-i-se, în căutarea aerului. Privi spre creștetul capului ei, la părul ei des și lucios, cu cărare la mijloc, pieptănat pe spate.

– A naibii tensiune, spuse ea și lăsă mâinile în jos privindu-l cu ochii înroșiți. Titus, îmi e atât de frică!

Titus se îndreptă spre ea și o îmbrățișă grijuliu. O simți cum pur și simplu se scufunda în îmbrățișarea lui, un moment rar pentru Rita, arătându-și vulnerabilitatea pe care nu mai avea putere să o ascundă. Era o emoție pe care o dominase de multe ori de-a lungul vieții ei, o dominație care-i crease reputația de femeie puternică, tare ca piatra. Dar de data asta pur și simplu nu mai putea.

– O să fie bine, spuse el. Și mie mi-e frică, să n-ai nici o îndoială. Dar amândoi știm că trebuie să facem asta. Și vreau s-o fac. Parcă nu mi-am dorit niciodată în viață să fac ceva mai mult decât îmi doresc acum să fac asta.

Capitolul 44

Când Macias se îndreptă din nou spre casă, din umbra de lângă piscină unde vorbise la telefon, îl văzu pe Luquin privindu-l prin geamurile fumurii. Luquin purta ochelari de soare şi îl privea pe Macias ca şi când s-ar fi uitat la peştii dintr-un acvariu. Dar Macias se temea că în capul lui Luquin era mai mult decât simplă curiozitate.

Macias închise uşa în urma lui, se îndreptă către canapea şi se aşeză aproape de locul în care îşi lăsase băutura răcoritoare într-un pahar cu gheaţă, pe măsuţa de cafea. La televizor era un film la care Roque, stând nemişcat într-un fotoliu, ca o brută imbecilă, se uitase mai devreme. Lui Luquin nu-i plăcea porcăria aia de televizor, dar îl lăsa pe Roque să se uite pentru că era singurul lucru care îi plăcea acestuia, în afară de benzile desenate pentru adulţi, cu ilustraţii în sepia, pe care pur şi simplu le devora.

– Deci, ce se întâmplă? întrebă Luquin în timp ce Macias îşi lua băutura de pe măsuţă.

– La ce te referi?

– Ai vorbit la telefon o grămadă.

– Nu vreau nici o greşeală, spuse Macias. Dacă putem crede ceea ce i-a spus Cain nevestei sale, lucrurile se vor încinge. Până acum a fost destul de lin şi uşor. Şi aşa vreau să fie în continuare.

Luquin îşi scoase ochelarii de soare şi-şi băgă mâinile în buzunare. Privi în jos şi începu să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al încăperii, gândindu-se.

Macias își aruncă ochii la film. Nu-i părea cunoscut. Se uită la Luquin. Trebuia să recunoască totuși că starea gânditoare a lui Luquin îl făcea nervos.

Și era perfect normal. În urmă cu o oră, Macias făcuse niște alegeri, care, dacă le va pune în practică, aveau să-i schimbe tot restul vieții indiferent ce s-ar fi întâmplat. De fapt, chiar dacă nu le va pune în practică, acel telefon va schimba oricum lucrurile. Dacă oamenii cu care lucra Cain erau deștepți, ar ști că doar contactându-l pentru a stabili o întâlnire Macias își periclita relația cu Luquin. Ar putea folosi acea convorbire – din nou, dacă erau deștepți, ar înregistra-o – ca să precipite lucrurile și să zădărnicească totul.

Oare Luquin bănuia ceva din toate acestea? Trebuia să-ți fie în permanență teamă că Luquin ar putea suspecta ceva. Comportamentul lui era straniu când venea vorba de trădare din partea oamenilor lui. Și uneori – Macias văzuse asta de mai multe ori – ștersese de pe fața pământului oameni complet loiali deoarece avea suspiciuni... greșite.

Macias avea un singur avantaj: era mâna dreaptă a lui Luquin. Până acum Luquin nu se întorsese împotriva nici unuia dintre oamenii atât de apropiați. Asta era nenorocirea chiar și pentru un tiran: la un moment dat trebuia să aibă încredere în cineva. Trebuia. Dar nu pentru totdeauna.

– M-am tot gândit... Luquin se opri dintr-odată și se întoarse de lângă fereastră, zornăindu-și monedele americane din buzunar. Te-ai apucat de operațiunea cu nevasta lui Cain?

– Da, minți Macias, încercând să pară stăpân pe situație.

Când Macias spunea că un anumit lucru era rezolvat sau că se lucra la el și urma să fie rezolvat, Luquin îl credea fără ezitare. Începuse de la o vreme să devină delăsător. Se baza pe alții să rezolve detaliile în locul lui.

– M-am tot gândit, spuse Luquin continuând de unde se oprise. Vreau ca asta să fie o lovitură specială. Trebuie să fie un accident, știi bine, ca toate celelalte, ca el să știe ce s-a

întâmplat – dar chiar și așa, știi tu, un accident special. Ceva în așa fel încât, atunci când se întâmplă, să o umilească, în public. Iar el să nu poată ascunde acel eveniment.

Macias se holbă la el. Tipul era un personaj special.

– Ai vreo idee?

– Nu, nu chiar. Droguri, sex, dintr-astea. Dar aspectul cel mai important... ceva ce nu se va putea acoperi. Asta va fi toată distracția, înțelegi, răsucirea cuțitului în rană.

– Pregătirea unei astfel de operațiuni va dura puțin mai mult.

– Nu-i nici o problemă. Când se va întâmpla, va ști. Poate e chiar mai bine așa. Va crede că a scăpat de mine și apoi... ahhh! Făcu gestul înjunghierii cuiva în stomac, cu sete și apoi răsucirea cuțitului. Dar chestia e, cu siguranță, că vreau să fie ceva rușinos. Se întoarse din nou spre fereastră, privind afară. Acel *pendejo* chiar m-a scos din sărite. Rahat! Se întoarse din nou. Și vreau fotografii. Îi pot trimite fotografiile alea ani de-a rândul.

Se întoarse înapoi spre fereastră.

Macias nu spuse nimic.

Luquin se mai gândi o vreme. Se întoarse și se îndreptă spre Macias.

– Să nu dispară niciodată, Jorge, spuse el, mai mult pentru sine. Asta e cea mai bună tortură. La dracu', pur și simplu marchez data în calendar și uit. Când vine ziua respectivă o fac și gata. Orice ar fi de făcut. Pentru el e mai rău decât amintirea unui lucru cumplit. Asta se estompează odată cu trecerea timpului. Dar să știe că o să mă întorc, cândva, cumva, și că o să-i aduc aminte, dintr-o perspectivă cu totul nouă, ce dracu', n-are cum să nu-și facă griji! Asta e adevărata tortură. Anxietatea îl va mânca de viu, întocmai ca o boală.

Macias nu îl mai auzise niciodată pe Luquin vorbind în acest fel. Ce era asta? Până la urmă știa ceva? Suspecta? Căuta la Macias o reacție care să îi spună ceva despre suspiciunile sale? Dacă era un moment în care Macias trebuia să se țină tare pe

poziții și să nu-și piardă controlul, atunci fix acesta era acel moment. Realitatea era că Luquin nu avea de unde să știe de planurile lui Macias, deoarece, în afară de apelul telefonic către Cain, trădarea era în întregime doar în capul lui. Nu spusese nimănui nici un cuvânt. Era doar telefonul, atât. Macias știa că Luquin era adeptul jocurilor minții și își propusese să nu se lase atras în ele.

– Să te gândești, spuse Macias și ridică paharul cu suc pe care îl dădu peste cap dintr-o sorbire încercând să-și acopere disconfortul. Orice vrei să faci. Se uită la ceas. În seara asta, ceva mai târziu, mă duc să mă întâlnesc cu echipele. Asta va dura câteva ore. Vrei să fac ceva înainte de asta? Probabil că va fi ultima dată când îi voi vedea până la sfârșitul operațiunii. Vreau să mă asigur că au înțeles care e situația și la ce ne așteptăm.

– Și care e situația?

– Dacă tipul plătește înainte, după cum sperăm, vreau să scăpăm repede de majoritatea oamenilor. Să îi ținaici e un risc. Orice decizi că vrei să facem cu nevasta lui Cain, vom rezolva separat.

– Bineînțeles, Cain nu ne-a spus clar ce va face.

– Nu, spuse Macias, așezându-se picior peste picior și sprijinindu-și brațul pe canapea, făcând tot posibilul să pară relaxat. Și dacă se răzgândește și nu plătește imediat?

Dar Luquin nu răspunse. Deși se uita spre Macias, surâsul abia perceptibil de pe fața lui se datora altor gânduri.

– Aici, spuse Luquin, e vorba de foarte mulți bani, Jorge! Vei fi un om foarte bogat.

– Foarte bine, spuse Macias.

Capitolul 45

Când Burden se întoarse la casa închiriată, era transpirat și obosit, iar blugii îi erau uzi până la genunchi. Renunțase deja la serviciile echipajului de trei oameni care îl ajutaseră cu decodificarea mesajelor interceptate de Beechcraft. Îi mai rămăseseră cei trei angajați ai lui Romolo Calo și propriul echipaj de supraveghere format tot din trei oameni.

Un bărbat stătea în camionetă monitorizând programul LorGuides cu punctele lui galbene și verzi reprezentând dispozitivele plasate pe oameni și vehicule, pe care Titus reușise să le instaleze. Ceilalți erau pe terasa umedă și neaerisită, întinși și nemișcați ca niște beduini, încercând să facă față căldurii după-amiezii. Peste tot erau împrăștiate bucăți de hârtie, hărți și fotografii. Încercaseră să pună la punct detaliile logistice ale operațiunii.

Burden scoase o cutie de suc dintr-o ladă frigorifică, o deschise și merse pe terasă. Se așeză cu spatele la perete, puse recipientul pe podea și își desfăcu cămașa fără să scoată o vorbă. Toată lumea îl privea. Luă o înghițitură zdravănă de suc.

– Lucruri noi, spuse el și începu să le povestească exact ceea ce tocmai se întâmplase.

Calo fluieră ușor.

– Deci, în esență, spuse Burden, Cain crede că Macias tocmai și-a vândut șeful. Trebuie să adaug că sunt de acord. Mai mult, Macias însuși ne-a dat o idee foarte bună cum să îl

izolăm pe Luquin în casă. Fii pe față, Calo, să vedem dacă numărătoarea mea e la fel ca a ta.

– Din supravegherea noastră de azi-noapte, se pare că în casă sunt șase persoane. Luquin, bodyguardul său Roque și șoferul lor. Aceștia folosesc Navigatorul negru. Mai sunt Macias, bodyguardul lui și șoferul lor, care utilizează Navigatorul albastru. Trebuie să-i scoatem pe aceștia trei din casă și vor rămâne un șofer, Roque și Luquin.

– Ne mai rămân doi paznici și șoferul din Pathfinder, spuse Calo. Când Macias pleacă, probabil că aceștia se apropie de casă ca să fie pregătiți să intervină rapid în caz că Luquin are nevoie de ei. Deci, avem trei zone cu probleme: trei oameni înarmați în mașina lui Macias, incluzându-l pe acesta. Trei oameni înarmați în Pathfinder. Și nimeni care să se ocupe de camioneta de supraveghere. Se uită la Burden. Suntem mai puțini cu un echipaj.

– O să lăsați echipajul de supraveghere să plece? întrebă Burden.

– Și păstrăm camioneta.

– Bine atunci, o să-l pun pe Gil să-și facă o echipă care să se ocupe de camioneta de supraveghere pentru noi.

Calo încuviință din cap.

– Și apoi, cu Macias însuși, ce vrei să facem?

Burden îndoi marginile cutiei de suc cu un sunet sec, singurul sunet care putu fi auzit în afară de zumzăitul greierilor în pădurea din apropiere.

– Dispare, la fel ca toți ceilalți.

Calo încuviință.

– Încă ceva, spuse Burden. După ce terminați, una dintre mașini, un Navigator, nu-mi pasă care din ele, trebuie să fie lăsată la casa lui Luquin.

– Bine, spuse Calo.

Nimeni nu îl întrebă ce avea să se întâmple acolo, cine urma să se ocupe de șoferul rămas cu Roque și Luquin sau ce

se va întâmpla chiar cu Roque și Luquin. Dar tăcerea lui Burden pe acest subiect era de-ajuns pentru ca orice minte cu imaginație să înceapă să creeze scenarii care mai de care mai fanteziste. Oamenii schimbară câteva priviri, dar Burden era atât de preocupat încât ori le ignoră, ori nici nu le sesiză. Oricum nu conta. Subiectul era închis.

În mica lume a lui Burden, bărbații și femeile cu secrete reprezentau normalitatea. Asta îi făcea cine erau. Dar câțiva dintre ei erau cu totul enigmatici, chiar și pentru cei foarte apropiați. Din cauza reputațiilor aproape legendare pe care le aveau, când venea vorba de secrete personale, lor li se acorda o bunăvoință și o încredere neobișnuite. Evenimentele iminente din casa din vârful stâncii din Las Lomitas erau genul care alimentau aceste legende.

Burden se îndreptă de spate și se îndepărtă de grupul de bărbați. Privind spre pădurea fierbinte, își scoase telefonul mobil și-l sună pe Gil Norlin. Temperatura crescută scotea mirosul de rășină din pădurea de conifere și îl purta ca pe un parfum spre casa închiriată, umplând aerul serii cu o aromă puternică. După ce termină conversația, rămase cu spatele la oameni, pierdut în gânduri.

Plimbându-se într-o parte și în alta în fața oamenilor săi, Calo îl ignoră pe Burden câtă vreme revizui detaliile operațiunii viitoare, care urma să aibă loc în câteva ore. Explorară încă o dată numărul imens al posibilităților aplicabile unui scenariu clasic. Algebra unei operațiuni tactice cu personal limitat fu recalculată minuțios, teorii fură propuse, atacate, ajustate și regândite. Apoi analizate din nou. Variabilele necunoscute erau în permanență acolo, imposibil de eliminat. Necunoscutul era singurul lucru pe care puteau conta. Restul operațiunii era repetat cu maximă concentrare.

La un moment dat, pe când o propunere de manevră de-a lui Bass era desființată de dubiile celorlalți, Calo se

întoarse și merse direct spre Burden. Nu aveai la ce să te uiți, decât la pădure.

– Ai vorbit cu Gil?

– Va reveni cu un telefon. Nu crede că e vreo problemă, dar ne va confirma cât de repede poate. I-am spus particularitățile echipajului de pe camionetă, dar va vrea să le audă și de la tine. Îi poți spune unde vrei să livreze chestia.

– Bine, spuse Calo. Liniște. Asta nu e una dintr-alea simple.

– Nu am avut suficient timp, spuse Burden. Îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

Nu era o scuză, era un regret. Se întinse și atinse tavanul ruginit cu partea de sus a cutiei de suc, frecând-o de-a lungul cablului cu un zgomot lugubru. Repetă încă o dată mișcarea, apoi își lăsă mâna pe lângă corp, presând cutia de picior.

– Acesta este unul dintre blestemele omenești, spuse el, să ne fie frică de ceea ce timpul ne poate face. Cam acum o sută de ani am auzit că o femeie spunea – tocmai devenise văduvă – că timpul este o târfă fără conștiință. Se dăruia celor mai ai dracului oameni și se nega sfinților. Era un aforism viu și confuz, dar cred că înțeleg la ce se referea. Se gândi un moment la asta. Dar, până la urmă, se pare că timpul tratează pe toată lumea la fel: mai devreme sau mai târziu ni se termină.

Capitolul 46

Macias sună din nou în exact douăzeci de minute, așa cum promisese. Conversația fu rapidă și agitată. Urmau să se întâlnească la restaurantul italienesc, La Terrazza, pe Loop 360. La unsprezece fără un sfert. Macias nu-i dădu ocazia lui Titus să negocieze o oră mai târzie, dar, din fericire, era oricum în graficul preferat de Burden. Conversația se opri brusc.

Pentru Titus, următoarele ore se scurseră cu un amestec complex de anticipație cruntă, pregătiri frenetice și încercarea de a nu analiza prea mult. Aflându-se singur în biroul său, se ocupă într-un final de ceea ce se temea cel mai mult. Le sună pe fiicele Carlei.

După aceea, o sună de asemenea pe Louise Thrush. Ambele apeluri fură extrem de chinuitoare. Când termină era lac de sudoare.

Se ridică și trecu prin hol, spre bucătărie, unde Rita și Janet făcuseră niște sendvișuri.

Când acesta intră în bucătărie, Rita se uită întrebătoare la el, dar nu spuse nimic. Trecu pe lângă sendvișurile de pe masă și paharele cu ceai rece și scoase o sticlă de scotch din dulăpior. Își puse gheață într-un pahar mic și-și turnă o doză.

– Cum a fost cu telefoanele alea? întrebă Rita, încercând să formuleze întrebarea în așa fel încât să nu sune provocator.

Așteptarea era la fel ca atunci când trebuie să primești vești despre un prieten grav bolnav, în stadiu terminal; pur și simplu nu era nici o variantă de a o ocoli. Trebuia făcută și trebuia să pretinzi că nu ești deprimat sau speriat, altfel nu

ai fi fost nimănui de nici un folos. Era un exercițiu în afara sferei emoțiilor obișnuite.

Luă o gură de scotch.

– A fost teribil, spuse el. Gemenele – scutură din cap – Leslie a plâns încontinuu. Pur și simplu nu se putea opri. Nici nu mai știu ce i-am spus. Am încercat să o consolez. Nu știu. Lynne a fost tăcută și politicoasă, aproape ca și când nu ar fi fost deloc afectată. Adânc, înăuntrul ei, ceva s-a schimbat radical. Nu va lăsa pe nimeni și nimic să o consoleze.

Se duse din nou la sticla de scotch.

– Și Louise? întrebă Rita.

– Dumnezeu s-o binecuvânteze. Voia să revizuim programul pentru slujba funerară. Cântecele, Scripturile. Ordinea lucrurilor. Voia să vorbim... știi tu, despre Charlie. Am stat mult cu ea la telefon. Avea nevoie de asta. Făcu o pauză. Și am vrut să... pentru ea.

Scutură din nou din cap, apoi se întoarse și ieși din bucătărie pe verandă. La cererea lui Kal, erau aprinse toate luminile ambientale de afară, însă nu și cele de pe verandă. Titus se refugie aici pentru un moment, privind lumina din bucătărie răsfrângându-se peste pietrele care marcau aleea. În aerul nopții, simți adierea unui miros fin de miere.

Dar momentul de respiro fu scurt. Îi sună telefonul mobil.

– Sunt Ryan. Poți veni la căsuță? Trebuie să începem să te pregătim.

– Bine.

Titus merse la ușa bucătăriei și băgă capul înăuntru.

– Rita, ne apucăm să punem lucrurile în mișcare.

Toată lumea era acolo, mai puțin Burden: cei trei bodyguarzi, Herrin și Cline purtând căști, supraveghind monitoarele și ascultând transmisiile, precum și Rita cu Titus.

– Trebuie să fim cu toții pe aceeași lungime de undă, spuse Kal. Iată care e planul.

Se vedea că era încordat. El și Ryan lucraseră non-stop pentru a coordona tot ce trebuia făcut în căsuță, cu operațiunile oamenilor lui Burden. După apelul lui Macias, căsuța părea a fi turnul de control de la DFW. Se făceau planuri care se schimbau iar și iar într-o fracțiune de secundă. Fiecare avea o sarcină de îndeplinit și abia se puteau descurca pentru a acoperi toată operațiunea. Fiecare persoană era vitală.

– Până să trebuiască să pleci de aici, avem la dispoziție aproximativ o oră, spuse Kal. Garcia va fi în mișcare tot timpul, monitorizând punctele pe LorGuides. Trebuie să ne ocupăm de trei echipe de-ale lui Macias. Garcia are o echipă strategică din altă localitate care se va ocupa de două dintre aceste grupuri. Gil Norlin a găsit rapid câțiva oameni care să se ocupe de camioneta de supraveghere a lui Macias. Toate aceste persoane vor comunica între ele, cu noi și cu Garcia, care se află în duba lui. Și fiecare dintre ei au LorGuides de asemenea, deci vor putea vedea progresele fiecăruia.

Kal se șterse la gură. Presiunea îi scotea în evidență ticurile nervoase. Se tot plimba prin cameră, uneori arătând spre o schiță.

Titus își propuse să nu uite de echipa din afara orașului.

– Și Luquin? întrebă Rita.

– Da, Garcia are pe cineva care se ocupă și de asta, spuse Kal în grabă și trecu mai departe. Mai avem o singură aluniță-senzor, spuse el dându-i-o lui Titus. Folosește-o, nu o pierde.

Titus îi scoase plasticul transparent de protecție și îl lipi pe interiorul brațului drept, acolo unde ai pune o perfuzie.

– Vom pune un sistem de urmărire pe Roverul tău, continuă Kal, dar vor suspecta că e acolo. Totuși... Ridică din umeri. Vor să ajungi la La Terrazza devreme, să intri în curte și să aștepți. Asta îl va atrage pe Macias spre tine și, poate, îl vor separa de bodyguardul și șoferul său.

– Și apoi? întrebă Titus.

– Stați de vorbă. Vii acasă.

Titus încuviință din cap.

– Cât trebuie să-l țin acolo?

– Până te sunăm. Unul dintre noi sau Garcia.

– Deci iau telefonul mobil?

– Da.

– Cel codat?

– Da.

– Și microfonul?

– Inutil. Va verifica; îl va găsi.

Titus încuviință din nou. Totul părea pus la punct într-un mod foarte dibaci.

– Ascultați, spuse el, privindu-i pe Kal și pe Ryan în același timp, știu că habar n-am ce se întâmplă aici, sau ar trebui să se întâmple, dar tot nu mi se pare că ar fi bine. Chestia asta pare prea simplă.

– Pare simplă, spuse Ryan imediat cu o candoare neașteptată, pentru că nu îți spunem totul. Detaliile. Se vor întâmpla multe chestii, dar tu nu vei lua parte la toate. Nu e treaba ta. Nu e nevoie să știi. Făcu o pauză. Și nici nu ar trebui să știi.

– Ideea e, adăugă Kal ștergându-se la gură, că nici ceilalți tipi nu știu toate detaliile operațiunii. Și nu e nevoie să știe. Dar toată lumea trebuie să-și facă bine treaba pentru ca această operațiune să fie un succes. Dacă nu îl reții pe Macias suficient de mult la restaurant, ai putea periclita operațiunile oamenilor noștri. Trebuie să aibă la dispoziție timpul care le este necesar. Toată lumea știe, în linii mari, ce fac ceilalți, deci putem înțelege propriile responsabilități. Dar pe lângă asta, nu ești cu nimic special când vine vorba de detalii.

– Bine, spuse Titus. Era logic. Rahat, i se părea că era logic. Uite ce e, măcar ajutați-mă să-mi fac o idee despre punctele critice ale operațiunii. Unde sunt cele mai mari șanse să meargă ceva prost?

Kal dădu din cap spre el.

– Din momentul în care vei trece cu mașina de porțile de la baza dealului, chiar din acel moment, ceva poate să meargă prost. E atât de simplu! Orice moment al fiecărei operațiuni este critic. Nu poți să te îndoiești de asta vreun moment – în nici un moment.

Titus se holba la el. Dar în caz că ar mai fi existat dubii, Ryan continuă:

– Astea nu-s vorbe în vânt, spuse el. Ăsta e mesajul salvării.

Titus și Rita ieșiră afară și se opriră la capătul aleii. Luminile ambientale iluminau primele rânduri duble de lauri care se pierdeau în întuneric.

– Asta chiar ne-a trezit, spuse Rita, referindu-se la discursul precedent. Bine, Titus, voi urmări operațiunea pas cu pas din căsuță, împreună cu ceilalți. Am insistat. Am discutat deja despre asta. Dar în momentul în care ai terminat și ești în siguranță, să mă suni.

– Da, așa voi face, spuse el. Era deja cuprins de un val de adrenalină. Era conștient că e din cauza anticipației, dar în același timp surescitarea sa era alimentată de toate lucrurile nespuse. Chestiile pe care trebuia să le citească printre rânduri. Părea aproape imposibil ca această adunătură de oameni, care păreau nepregătiți și în lipsă de timp, să fie în stare să îndeplinească tot ceea ce își dorea Burden. Dar erau hotărâți să încerce. Se întrebă dacă așa acționau mereu acești oameni. Sau dacă fiecare operațiune era diferită și aducea cu sine câte un amalgam special de emoții. Să fi fost oare un șir nesfârșit de episoade care nu se repetă niciodată? Asta să fi fost motivația care îi făcea pe acești oameni să fie atrași de o asemenea slujbă?

– Titus? Rita îl apucă de braț și îl trase lângă ea. Îi putea simți mirosul, nu parfumul, ci mirosul ei, o mireasmă cu totul aparte. Își puse brațele în jurul ei. Mâine se va termina totul, spuse ea. Și ne vom recupera viețile. Sunt convinsă de asta.

– Știu, și eu cred același lucru, minți el.

Nu credea asta deoarece știa clar că nu-și vor recupera niciodată viețile. Cu siguranță nu așa cum fuseseră. Dar ar putea scăpa de Luquin și în acest moment asta era cel mai important lucru și merita toate eforturile posibile, presărate chiar și cu crime. Numai gândindu-se la asta, Titus era consternat. Dar nu avea de gând să pretindă că-și făcea scrupule în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Ușa căsuței se deschise și Kal apăru în prag.

– E timpul, spuse el.

Titus o îmbrățișă pe Rita și o ținu strâns. Își simți gâtul invadat de emoție. Nu putea scoate nici un cuvânt. Dar știa că ea înțelesese perfect îmbrățișarea lui. Era un ritual de-al lor. Și apoi Rita spuse ceea ce zicea de fiecare dată când se îmbrățișau astfel.

– Și eu te iubesc, Titus Cain.

Apoi îl sărută, iar el dispăru împreună cu Kal, în întuneric.

Capitolul 47

Camioneta Dodge era în parcarea goală a clădirii mici de birouri, cu fațada de sticlă verde și care avea vedere spre Bull Creek Road. Camioneta era acolo de douăzeci de minute. La ora zece și jumătate noaptea, clădirea era deja demult închisă. Când ajunse, camioneta gri trase în spatele unui pâlc de copaci, astfel încât să nu poată fi văzută de pe strada din fața clădirii.

În spatele camionetei erau trei tehnicieni de comunicații care purtau căști și microfoane. Unul dintre tehnicieni lua legătura cu Macias din jumătate în jumătate de oră, după cum era stabilit. În acel moment sarcina lor era rutină pură, în mare parte ascultarea conversațiilor. Trebuiau, de asemenea, să se asigure că nu erau probleme sau întreruperi în comunicarea lui Macias cu celelalte echipe. Tocmai atunci ascultau conversația dintre Pathfinder și Navigatorul albastru al lui Macias, care tocmai pleca de la casa din Las Lomitas. Macias se asigura că Pathfinderul se apropia ca să supravegheze casa cât timp el era plecat. Macias nu spuse unde mergea. În afară de Tano Luquin, el era singurul om din toată operațiunea care nu trebuia să dea nimănui explicații.

Când Lexusul negru intră de pe stradă în parcare, cei trei oameni din camionetă înmărmuriră. Unul dintre ei se ridică ușor și se așeză la volan. Privea cu atenție Lexusul prin geamul fumuriu.

Farurile mașinii se stinseră și pentru o secundă nu se întâmplă nimic. Apoi portiera din dreptul șoferului se deschise

şi, în lumina venită din interiorul maşinii, bărbatul din camionetă văzu că la volan se afla o blondă mignonă. Era îmbrăcată cu un top deschis la culoare şi pantaloni scurţi şi căuta ceva în poşetă.

– Uau, ia te uită, spuse bărbatul şi se aplecă să ia un binoclu de pe scaunul din dreapta, în timp ce colegii lui se uitau printr-unul dintre geamurile fumurii.

– Del, ce face? întrebă unul dintre tipi, cu căştile atârnându-i în jurul gâtului.

– Îşi caută cheile, bănuiesc, spuse şoferul.

Del era anglo-american, iar ceilalţi doi erau hispanoamericani. Toţi trei erau din Juarez.

Femeia ieşi din maşină şi-şi legănă poşeta pe umăr. Activase din telecomandă alarma maşinii şi se îndreptă cu pas uşor către clădire.

– O femeie cu o misiune, mustăci Del pentru sine. Am şi eu o misiune pentru ea.

– O fi uitat ceva. Lucrând de acasă şi-a amintit, spuse unul din ceilalţi bărbaţi, ridicând din umeri.

– Uită-te... la... curul... ăla, spuse Del.

Binoclul cu vedere nocturnă îi aducea imaginea aproape, foarte aproape.

Cei doi bărbaţi din spatele camionetei se uitară unul la celălalt.

– Del, bagă-ţi ochii înapoi în orbite, spuse unul dintre ei.

Femeia ajunse la uşile duble din sticlă şi bagă cheia în broască. Se afla acum cu spatele spre ei, încercând să deschidă uşa.

– Pare că nu merge, spuse Del.

Frustrată, femeia se duse înapoi spre maşină. Îţi puteai da seama că e nervoasă după limbajul corpului. Când se apropie de maşină, întinse mâna şi apăsă butonul de deschidere al portierelor de pe telecomandă. Când tocmai deschidea uşa, se opri. Uşor, se aplecă într-o parte şi se uită la cauciucul din stânga, pe spate.

– O-ho, mârâi Del, ia te uită. Oh, drăguță, avem pană.

– Ce?

Cei doi tipi din spatele camionetei se aplecară spre fereastră, ignorând pentru un moment bordul cu monitoare din fața fiecăruia.

– Glumești, spuse unul dintre ei.

Femeia stătea înmărmurită și se holba la cauciuc.

– Hai să vedem cum bagă acum telefoane disperate, spuse celălalt.

Dar tipa nu făcu asta. În schimb, își trânti poșeta pe jos și se apucă să dea șuturi în lateralul mașinii.

– E nervoasă! spuse Del.

– L-a lăsat acasă, speculă unul dintre ei. A tras o fugă până aici ca să ia ceva, dar a luat alte chei și și-a lăsat mobilul pe masă, acasă. Asta e, spuse el, așa e viața. Fir-ar să fie, trebuia să fie simplu... te duci repede până acolo și iei chestia...

– Nu e în stare să schimbe cauciucul, spuse Del. Pariu pe cincizeci de dolari că n-o poate face.

Femeia ridică din nou mâna și apăsă pe telecomandă. Portbagajul se deschise. Se duse în spate și se uită în el. Pur și simplu stătea acolo și se uita în el. Apoi se întoarse și se uită la aleea care dădea în stradă.

– Nici urmă de ajutor, spuse Del, uitându-se în continuare prin binoclu, privindu-i picioarele și savurând întru totul priveliștea. La naiba, continuă el, mă cheamă datoria!

– Ce? se auziră la unison vocile celorlalți doi bărbați.

– Ce dracu' zici acolo? întrebă unul din tehnicieni.

– Nu se poate! adăugă celălalt.

Dar Del deja lăsase din mână binoclul și rânjea.

– Del, o să se panicheze. Omule, o să ne duci la moarte. Macias o să ne omoare.

– Și cine o să-i spună? întrebă Del uitându-se spre ei. Ce-ar fi să stea o tură, ca să-i schimb un cauciuc? Merită au ba?

– Ce dracu' tot zici tu acolo? N-o să se lase numai ca să-i fie reparat cauciucul, imbecilule!

– O să fugă urlând, spuse celălalt.

Dar Del deschisese deja ușa.

Era la nici cincizeci de metri distanță, dar nu văzuse camioneta. Del știa că ar putea să o sperie, așa că strigă: „Hei, doamnă!" în momentul în care ajunse în fața camionetei. Continuă să meargă spre ea.

Femeia tresări și se întoarse. Îi putea vedea fața – uluire – pe care scria cu majuscule viol.

– Eram în camionetă așteptând niște prieteni să mergem la pescuit. Trebuie să ne întâlnim aici, și am văzut ce ți s-a întâmplat... Voia să vorbească în continuare, asta ar calma-o. Aproape ațipisem și atunci ai apărut tu... Nu vreau să te sperii, dar pot schimba eu cauciucul dacă vrei...

Femeia își recuperă poșeta, scotoci prin ea și scoase un spray paralizant cu piper sau ceva de genul ăsta, pe care îl întinse spre el, dându-se înapoi.

El se opri.

– Hei, nu. Se uitară unul la celălalt. Uite ce e, spuse el. Îți fac o propunere. Ții spray-ul ăla – uite, stai chiar aici – ții chestia aia spre mine și eu îți schimb cauciucul și apoi te urci în mașină și pleci.

Ea se gândi la propunerea lui, privind peste umăr spre camionetă ca să vadă de unde a venit. O secundă. Două secunde. Trei secunde. Patru... Și începu să se deplaseze de lângă mașină, strângând poșeta sub braț. În tot acest timp, ținea tubul de aerosol cu orice o fi fost el, îndreptat spre el ca și când ar fi ținut o cruce în fața unui vampir.

– Da, e bine așa, spuse el, schimbând ușor tonul. Acum nu mă stropi. Doar du-te acolo. Fii liniștită, te rog. Este firesc să fii speriată, dar ce era să fac, să stau acolo și să mă uit la tine cum te chinui?

Acum, aflându-se mai aproape, putea vedea că era o femeie chiar frumoasă în timp ce se deplasa şi ea. Mişcându-se spre spatele maşinii, ea învârtindu-se cu spray-ul aţintit asupra lui, tipul observă încă un lucru. Femeia purta un microfon, cât o boabă de mazăre, în lateralul feţei, parţial ascuns de păr. Începu să înţeleagă ce ar putea însemna asta.

În timp ce bărbaţii rămaşi în camionetă se ridicaseră din scaunele lor, încovoindu-se la fereastră pentru a urmări spectacolul stupid pe care îl dădea Del, uşa din spate se deschise dintr-odată şi apăru un bărbat cu o armă automată de mărimea unei pâini îndreptată spre ei.

– Nu atinge nimic, spuse el. Suntem bine, adăugă apoi în microfon.

Aflată lângă Lexus, blonda întrebă:

– Cum te cheamă?

– Del, răspunse el simţindu-se prost şi descoperit, fără să înţeleagă însă cât de tare zbârcise toată treaba.

Ea băgă din nou mâna în geantă, scoase o armă automată şi o îndreptă spre el.

– Ei bine, Del, hai să mergem spre camionetă.

Capitolul 48

Calo și Bass ajunseră la restaurantul italian cu o oră înainte de întâlnirea lui Titus cu Macias. La Terrazza era o copie a unui han toscan din plăci de teracotă, ascuns între stejarii și cedrii de pe versantul sudic al unuia dintre dealuri. Era un loc popular seara și în majoritatea după-amiezilor, când oamenii se adunau acolo pentru o băutură după muncă, deoarece curtea, împrejmuită de ziduri de piatră, oferea un loc umbros, ferit de soarele arzător.

Parcarea era o adunătură de intrânduri ca niște buzunare, între cedrii deși, unite de o alee de pietriș. Nu erau lumini în zona de parcare, astfel că, de îndată ce ieșeai din zona cu lumină ambientală a restaurantului, erai ușor absorbit de întuneric.

La nouă și jumătate, când Calo și Bass intrară în parcare, restaurantul era plin, ca în orice seară obișnuită de vineri. Străbătură parcarea, căutând cu privirea unul dintre Navigatoare, dar nu erau acolo. Găsiră un loc de parcare care le oferea o vedere clară asupra intrării în restaurant și în același timp spre autostradă. Opriră motorul și farurile, și se puseră pe așteptat.

– OK, suntem la locul stabilit, spuse Calo în microfon, apoi primi confirmarea în cască.

Se aplecă în față și ajustă dispozitivul LorGuides sub bord. Putea vedea semnalul galben al Navigatorului lui Macias îndreptându-se spre ei și pe cel al lui Titus, de asemenea. Dar Titus era în urma lui Macias.

– OK, se întrevede prima greșeală, spuse el sarcastic. Se pare că Macias va ajunge aici primul.

– Minunat. Bass avea binoclul pentru vedere nocturnă la ochi și se concentra asupra lungului tunel de copaci care ducea spre autostradă.

– Macias a ieșit de pe autostradă, rosti Calo.

– Și iată-l, spuse Bass. Navigatorul albastru.

Calo duse și el binoclul la ochi.

– Două... trei capete, spuse Bass. Da, clar trei.

Priviră în liniște Navigatorul intrând în parcare, ezitând și apoi croindu-și drum spre locurile din spate, unde parcă încet și își opri motorul.

– Vorbesc, zise Calo, ieșind din mașină cu binoclul la ochi, în timp ce pândea.

Portiera din dreapta a Navigatorului se deschise și bodyguardul coborî.

– La dracu'! Are binoclu pentru vedere nocturnă, spuse Bass.

Bărbatul începu să se deplaseze, uitându-se în mașini.

– OK, spuse Calo, ne dăm jos, îl lăsăm să ne vadă, n-avem nimic de ascuns. Intrăm pur și simplu, ne ducem la bar și așteptăm până intră și Macias.

Deschiseră portierele și ieșiră, vorbind normal, fără a da importanță tipului care mergea în ritm cu ei, pe după mașini. Acesta se opri când îi auzi venind prin dreapta lui de cealaltă parte a zonei cu copaci. Trecură pe lângă el, ignorându-l complet.

Se așezară la bar, într-un loc de unde puteau vedea intrarea și îl așteptară pe Macias.

– Vor sta în mașină cu geamurile deschise, spuse Calo, stând în bar, umăr la umăr cu Bass. Cu tot pietrișul ăla, nu vom reuși niciodată să ne apropiem de ei. Acum, trebuie să găsim o altă soluție.

Bodyguardului nu îi luă mai mult de cincisprezece minute să verifice toate mașinile din parcare și nici lui Macias mai mult de douăzeci de minute ca să-și facă apariția în bar. Doar unul dintre bodyguarzi era cu el.

Calo mormăi ceva.

– Nici o problemă, spuse Bass urmărindu-l pe bodyguard care se oprise la intrarea în curte și aștepta ca Macias să găsească o masă.

Bărbatul aruncă o privire de ansamblu asupra întregului restaurant, intră în bar și se așeză la o măsuță mică, rotundă, de unde putea supraveghea atât masa la care se afla Macias, cât și intrarea. Calo și Bass plătiră și se întoarseră la mașină.

Ajunși în vehicul, studiară din nou Navigatorul albastru, cu ajutorul binoclului pentru vedere noctură. Cel rămas în mașină stătea în spatele volanului. Ajustară puțin echipamentele și apoi Calo ieși din zona de parcare și merse spre intrarea în restaurant. Curbele pe aleea de pietriș erau strânse și era dificil să parchezi. În timp ce se apropiau de spatele Navigatorului albastru, Calo încetini aproape de tot și se opri când tocmai trecuse de spatele mașinii. Băgă în marșarier și dădu cu spatele pentru a îndrepta mașina în curbă. Din nou înainte, din nou în marșarier. Dintr-odată se înfipse în aripa din spate a Navigatorului.

Pentru un moment nu se întâmplă nimic. El și Bass stăteau în mașină, așteptând. Apoi Calo băgă din nou în viteză, trase un metru înainte, dădu din nou cu spatele și se izbi în Navigator pentru a doua oară. De data asta, portiera șoferului se deschise și îl putură vedea pe tip coborând în lumina roșiatică a stopurilor lui Calo. Calo coborî de asemenea, lăsând portiera deschisă în timp ce se îndepărta de mașină.

– La dracu', înjură Calo. Ce naiba? Se uită la șofer. Omule, ești cu juma' de metru în afară aici!

Bărbatul spuse ceva în spaniolă în timp ce-și mișca nervos mâinile încercând o privire de genul „Ce naiba e asta?"

– Da, un metru, spuse Calo, evitând intenționat spaniola, pentru numele lui Dumnezeu, ești cu juma' de metru în afară aici.

Dădu un șut în bara de protecție din spate a Navigatorului.

Coborî și Bass, și merse în fața mașinii, fiind astfel pe aceeași parte a aripii îndoite cu bodyguardul.

– Of, fir-ar să fie! rosti Bass, privind aripa îndoită.

– Ce-o să faci? îi spuse Calo șoferului uitându-se la aripa lui. Să știi că și eu mi-am stricat mașina. Ești cu juma' de metru în afară, pentru numele lui Dumnezeu!

Bodyguardul se apropie, uitându-se la aripa lui Calo.

Apoi Bass, aflat de cealaltă parte a mașinii, i se adresă bodyguardului în spaniolă. Înjurându-l. Cel vizat făcu un pas, ajungând la distanță de un braț de Calo.

Pe neașteptate, Calo își împreună mâinile și izbi direct în inima mexicanului. Prin forța loviturii împinse un ac în pieptul lui și simultan o tabletă de cianură aflată în interiorul unui minuscul dispozitiv cu gaz, ascuns în pumnul lui, pătrunse în toracele acestuia. Gazul împinse cianura direct la țintă.

Mexicanul căzu pe aleea de pietriș ca și cum ar fi fost aruncat din cer. Calo sări în mașină și o duse pe un alt loc de parcare pentru a nu atrage atenția, apoi se grăbi înapoi să îl ajute pe Bass să bage trupul bărbatului în Navigator.

Capitoului 49

Chiar înainte de a ieși de pe autostradă, Titus primi un telefon de la Herrin, care îi povesti foarte calm că Macias ajunsese înaintea lui la restaurant. Nu e nici o problemă, îi spuse Herrin. Ar fi putut fi un avantaj dacă Titus ajungea înaintea lui, dar nu era crucial.

Bine, răspunse Titus. Știa că nu voiau să-l sperie. Convins că trebuie să-și joace cât mai bine rolul, Titus își spuse: „Fii flexibil. Respiră adânc și fii flexibil."

Conduse prin parcare, întrebându-se unde ar putea fi bodyguarzii lui Macias și când și cum se vor ocupa oamenii lui Burden de ei. În liniște, desigur atâta lucru știa până și el. Dar, cum vor proceda cu Macias? Toate acestea erau întrebări la care Titus nu putuse găsi nici un răspuns. Nu era treaba lui. Treaba lui era să îl țină pe Macias la masă până primea un telefon.

Găsi un loc liber de parcare și apoi se îndreptă spre restaurant, trecând prin curtea din față, prin bar și ieșind în curtea mare din spate, unde mesele erau împrăștiate printre copaci. Macias nu era greu de reperat, un mexican chipeș, îmbrăcat în cămașă și pantaloni eleganți din pânză. Era singur.

Titus se îndreptă direct spre el și, în timp ce se apropia, fu surprins să-l vadă pe Macias zâmbind în semn de recunoaștere, ridicându-se, întinzând mâna și spunându-i:

– Titus, e grozav să te întâlnesc.

Titus avu o viziune cu Charlie Thrush fiind sfâșiat în bucăți de un fierăstrău electric. O viziune cu Carla luptându-se cu cineva – cum se întâmplase asta? – și apoi murind încet din cauza unui șoc anafilactic. Nu-l putea atinge pe acest tip, cu

atât mai mult să-i strângă mâna. Se așează imediat, lăsându-l pe Macias să se descurce singur cu mâna întinsă în aer. Macias se așează și el.

– Trebuie să participi și tu, domnule Cain, spuse Macias încet, încă zâmbind. Nu putem atrage atenția asupra noastră. Trebuie să fim civilizați.

– Nu, eu nu trebuie să fiu civilizat, spuse Titus. Ce vrei?

Pe masă era o sticlă de vin comandată de Macias, din care acesta începuse deja să bea. Turnă și în celălalt pahar și i-l întinse lui Titus.

– Bea, spuse el. S-ar putea să ușureze lucrurile.

Titus bău, studiindu-l pe Macias în vreme ce ridica paharul. Era uimitor de chipeș, cu o tunsoare perfectă, unghii îngrijite și bărbierit atent în jurul unei mustăți perfecte. Cămașa cu mâneci scurte lăsa la vedere un braț puternic și umeri musculoși.

Mesele din jurul lor erau pline, dar Titus nu observase nici o altă persoană. Macias alesese o masă bine poziționată pentru o conversație liniștită. Luă și el o gură de vin, și zâmbetul îi dispăru.

– Dă-mi voie, spuse el scoțând un dispozitiv negru, de mărimea unui telefon mobil și îndreptându-l spre Titus. Acesta proiecta o linie orizontală subțire și roșie pe pieptul lui. Macias îl mută ușor în jos pe corpul lui Titus scanând partea care se afla deasupra mesei, apoi mută dispozitivul sub masă și termină de verificat trunchiul și picioarele acestuia. Macias se uită încruntat la ecranul dispozitivului.

Scutură din cap.

– Foarte bine, spuse el și se debarasă de dispozitiv. Am o propunere care este foarte directă și simplă: depui zece milioane de dolari într-un anume cont din insulele Cayman și eu ți-l dau pe Cayetano Luquin. Îl poți avea și păstra cele patruzeci și patru de milioane de dolari promiși lui în același timp. Și, bineînțeles, vei salva și alte vieți.

Titus era prins pe picior greşit pentru a doua oară. Unde era interogatoriul pentru care se pregătise atât de intens? Unde era alegerea vicleană a cuvintelor, cititul calculat printre rânduri? Dacă ar fi spus da, s-ar fi terminat totul? S-ar ridica şi ar pleca fiecare în treaba lui?

Îşi aminti instrucţiunile lui Burden: reţine-l pe Macias cât de mult poţi. Spune orice trebuie să zici. Dar ţine-l acolo până când Kal îţi dă de veste.

– De ce îmi faci această propunere?

– Aşa câştig mai mulţi bani.

Răspunsul lui era direct şi simplu, ca şi când ar fi fost evident, ca o ofertă mai bună pentru achiziţionarea unui nou SUV.

– Şi ţi-aş face şi o favoare, nu-i aşa, adăugă Titus, scăpându-te de acel nenorocit.

Macias îşi înclină capul spre unul din umeri.

– Da, şi asta ar fi ceva.

– Hai să spunem că pot face asta, propuse Titus. Partea cu banii, debarasatul de Luquin. De unde voi şti eu că unul dintre oamenii lui nu va veni după mine să îndeplinească ameninţările lui Luquin? De unde pot şti că nu mă vor vâna mai târziu?

Macias dădu din cap.

– În primul rând, nimeni nu va mai face nimic pentru Tano Luquin după moartea lui. Nu inspiră acel gen de loialitate. Vor fi mulţi care vor regreta că finanţele li se vor fi dat peste cap, dar nici unul căruia să-i pară rău că Tano e mort. În al doilea rând, îmi pot imagina cu uşurinţă cât de furios eşti pentru ceea ce tocmai ţi s-a întâmplat. Şi îmi imaginez la fel de uşor că ai învăţat foarte multe din această experienţă. Cu banii tăi şi ceea ce ai învăţat, îmi pot imagina, de asemenea, că vei face în aşa fel încât să te asiguri că astfel de lucruri nu ţi se vor mai întâmpla vreodată. Eu nu îţi pot da nici o garanţie mai bună decât propria hotărâre.

– Asta nu mă încălzeşte cu nimic.

– Asta doar pentru că nu înțelegi riscurile la care mă expun eu.

– Și cum o să mi-l dai pe Luquin? întrebă Titus.

– Putem stabili împreună detaliile, spuse el. Dar pentru început, ești interesat de propunerea mea?

– Dacă este fezabilă. Dar întâi trebuie să știu detaliile.

– De ce trebuie să știi detaliile întâi?

– Până acum nu am mai făcut afaceri cu ucigași, spuse Titus sec. Voi fi foarte precaut.

Fața lui Macias era imobilă. Nu-i plăcea felul în care Titus alegea cuvintele. În colțurile gurii îi apărură broboane de sudoare.

– Și cum o să-mi dai banii? întrebă la rândul lui Macias.

– Pot rezolva asta cu un simplu telefon. La fel cum am făcut cu celelalte zece milioane.

– Când?

– Dimineață. Vei primi confirmarea de la banca ta la o oră după ce fac apelul.

Macias dădu din nou din cap.

– Când primesc confirmarea că banii sunt acolo, îți voi spune precis ce trebuie să faci.

– Nu e suficient.

Macias îl studie un moment.

– Știu că ai pe cineva care lucrează cu tine. Nu știu ce se întâmplă acolo. Trebuie să mă protejez.

– Ei bine, se pare că suntem în impas în cazul ăsta.

– Ce propui? întrebă Macias. Drept compromis?

– Uite ce e, spuse Titus. M-ai văzut deja dându-i zece milioane lui Luquin după cum am promis. Și o să-ți plătesc și ție conform înțelegerii. Dar tot ceea ce am văzut eu din partea ta sunt doar minciuni și crime. Acum îmi spui că vrei să renunți la Luquin. Atunci spune-mi cum e păzit – cu precizie. Dacă nu faci asta mă voi gândi că vrei să-l tragi pe sfoară – și pe mine desigur – chiar urmărești să ne fentezi pe amândoi. Pentru că răspunsul meu acum este – du-te dracului.

Macias îl studie din nou pe Titus. Încerca să împace atitudinea lui arogantă de acum cu ceea ce auzise în microfon. Dar, bineînțeles, trebuia să admită că, în momentul în care îl contactase pe Cain cu propunerea de a i-l da pe Luquin, situația lui Cain se schimbase radical. Macias vedea acum cât de repede ieșea în evidență firea competitivă a lui Titus, imediat ce se ivea o ocazie. Înțelese că va avea mai mult de furcă până a-l convinge decât își imaginase.

Bău la repezeală din pahar cântărind aspectele pro și contra. Se gândea la cele zece milioane de dolari dar mai mult la viața fără Cayetano Luquin respirându-i în ceafă și fără să trebuiască să mai muncească. Dar, bineînțeles, Cain avea dreptate; avea nevoie de ceva credibil.

– Ce-ți pasă ție cum e păzit, întrebă Macias, dacă oricum o să te duci direct la poliție cu informația?

– Am spus eu că voi da informația poliției?

– Atunci ce vei face? întrebă el precaut cu un zâmbet strengăresc. Va fi răzbunarea ta personală? Oh, asta e ceva caracteristic latino-americanilor, domnule Cain!

Titus simțea cum tremură din cauza adrenalinei care se acumula cu fiecare moment.

– Tu chiar ai crezut că o să stau să privesc în timp ce bărbatul acela îmi ucide prietenii și îmi fură banii, iar apoi că o să-l las pur și simplu să plece? Mi-a spus că, dacă nu fac ceea ce îmi cere, o să mă bântuie tot restul vieții ucigându-mi prietenii, familia. Ei bine, am făcut ceea ce mi-a spus și tot a ucis oameni. Făcu o pauză. Sau mai degrabă, tu ai făcut-o pentru el.

Lui Macias îi împietri surâsul pe față.

Titus continuă:

– Chiar a crezut... că o să las toate astea să se întâmple fără nici un fel de ripostă? Patruzeci și patru de milioane de dolari. Dacă el crede că o astfel de sumă l-ar ajuta să facă anumite lucruri, să cumpere informații, să finanțeze crime, ce-l face să creadă că aceeași sumă nu mi-ar fi la fel de utilă și mie? Crede că sunt un idiot?

Titus nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să spună, dar, dintr-odată, uitându-se la Macias, se opri asupra câtorva idei evidente. Avantajul pe care Macias îl avea în fața tuturor – întâi, în relația lui Titus cu Luquin; acum, lucrând pentru sine, de asemenea asupra lui Luquin – se baza pur și simplu pe disponibilitatea lui de a nesocoti anumite reguli după care părțile agreaseră să joace. Chiar și încrederea pe care Luquin o avea în Macias, așa ciudată cum era, se baza pe anumite reguli. Iar acum Macias îi oferea pe tavă omul pentru care lucra.

Dar ceea ce îl înfuriase cu adevărat pe Titus era convingerea lui Macias că el va continua să se supună regulilor impuse, că el nu va recurge la tacticile lui Macias care nu respectau legea, chiar dacă astfel s-ar fi aflat într-un dezavantaj clar. Condescendența acestei presupuneri îl lovi pe Titus ca un trăsnet. La ce dracu' se tot gândise?

Își fixă privirea asupra lui Macias și vorbi încet:

– S-a gândit vreodată Luquin câtă răzbunare pot cumpăra eu cu suma aceea de bani?

Macias nu spuse nimic. Aștepta. Avea de-a face cu realitatea inevitabilă în care tot ceea ce Cain spunea despre Luquin se aplica, în mod direct, și pentru el.

– Nu voi mai plăti pentru alte minciuni, concluzionă Titus. Dacă nu îmi oferi ceva ce pot crede, îmi păstrez cele zece milioane.

Dintr-odată, Macias se chinuia să-și reevalueze poziția. Nu se așteptase la o astfel de ripostă din partea lui Cain. De ce era dintr-odată atât de încrezător? Cât de multe știa de fapt și ce anume în plus față de ceea ce Macias credea că știe? Dacă totuși Cain căuta răzbunare, atunci poate că era pe cont propriu. Nici o agenție care se ocupa cu aplicarea legitimă a legii nu s-ar fi implicat într-o astfel de operațiune. Era oare posibil ca Titus să fi angajat niște profesioniști foarte capabili? Poate că Macias își dăduse seama de acest aspect chiar la

momentul potrivit pentru a preveni o prăbușire a schemei lui foarte atent planificate.

– Poate îți pot da totuși câteva detalii, spuse Macias, încercând de fapt să câștige timp de gândire.

– Cum e păzit? întrebă Titus din nou. Cu ce se vor confrunta oamenii mei dacă „mi-l dai"? Câți paznici? Care e amplasamentul lor? Dă-mi niște detalii pe care să le pot crede. Dar, de la un om ca tine, îmi trebuie oricum mult mai mult decât o promisiune, înainte să mai plătesc vreun dolar.

Fața frumoasă a lui Macias era împietrită de furie și multă suspiciune.

– Ceri destul de mult de la un om care îl ține pe Cayetano Luquin atârnat cu ambele mâini de boașe. Poate că ar fi mai bine să-l las să-ți ia cele patruzeci și patru de milioane... și oricât de multe alte vieți are în plan.

Înainte de a face următoarea remarcă, Titus își sprijini coatele pe masă și se aplecă înainte, ajungând aproape în fața lui Macias.

– Ascultă-mă bine, fiu de cățea bolnav ce ești! Numai să stau aici cu tine mă face să vreau să vomit. Nu... nu mă amenința.

Chiar în timp ce vorbea, lui Titus îi trecu prin cap că era posibil să se fi ambalat prea mult și să fi vorbit în plus. Poate mersese prea departe, nu prea isteț. Dar din momentul în care intrase în curte și îl văzuse pe Macias, îi repugnase ideea de a sta de vorbă cu el. Pentru el era ceva de domeniul absurdului să stea la masă și să discute calm cu omul care orchestrase moartea Carlei și a lui Charlie.

Dar acum, poate chiar o făcuse de oaie. Își putea da seama după fața lui Macias că acesta se prinsese că ceva era în neregulă. De ce dracu' nu putuse Titus să-și țină firea? Și când avea să-l sune Kal?

Capitolul 50

Cope și Tito comunicaseră cu Calo doar cu câteva momente înainte de a trece de Pathfinderul parcat pe stradă mai jos de casa lui Luquin. Trecuseră o singură dată, încet, mergând în cealaltă direcție, cu Cope la volan și Tito culcat, ca să nu fie văzut, pe scaunul de lângă el.

– Coboară fereastra, spuse el, cred că am auzit un radio.

Două străzi mai departe, traseră lângă bordură, în fața unei case întunecate.

– Sunt parcați lângă terasament, continuă el, în lateralul casei.

Curtea era ridicată cu mai mult de un metru deasupra străzii. Garajul se deschide chiar în spatele Pathfinderului. Pentru a asigura izolarea casei dinspre stradă, pe partea superioară a terasamentului era un fel de gard viu, înalt de aproape doi metri.

Lângă partea din spate a Pathfinderului, chiar pe bordură, era plantat un tufiș, pentru a masca toate containerele de gunoi.

– Cum crezi că ne putem apropia?

– Am putea veni spre casă din spatele garajului, prin partea dinspre stradă a curții vecine. După colțul garajului am fi în afara vizibilității în oglinzile lor retrovizoare, chiar dincolo de tufișul cel mare. Din interiorul mașinii, ei nu pot vedea colțul din spate pe dreapta al Pathfinderului.

Tito tăcea.

– Nu-mi place ideea cu mașina de găurit de mare viteză și gaz, spuse Cope. Asta ar trebui să se întâmple al naibii de

repede și, cu geamurile lăsate, nu putem garanta că se va produce suficient de repede.

– Atunci trebuie să o facem cu o grenadă CS, zise Tito. Trecem pe lângă ei și o arunc înăuntru, poc. Nu vor putea să respire timp de aproape treizeci de secunde. E ca și cum te-ar lovi cineva cu o tăblie. Efectul trece repede. Va trebui să intrăm imediat și să ne facem treaba.

– Ce fel de zgomot face? întrebă Cope.

– Nici unul.

– Lumină?

– Deloc.

Cope se gândi pentru o clipă.

– Nu-i putem lăsa să aibă vreo șansă, nici măcar una.

– Gâturile și plămânii le vor fi blocați, omule, îl asigură Tito. Nu vor putea nici măcar să schițeze o... răsuflare... pentru treizeci de secunde. După asta vor începe să-și revină.

Liniște. Cope își privi ceasul.

– Bine. Atunci eu mă duc într-acolo și tu arunci bomba. Blochez frânele și sărim. În secunda în care știi că e în regulă, sari în mașină și treci la volan, iar eu mă voi duce în spate.

Asta era.

Cope trase mașina de lângă bordură și conducea încet spre intersecție. Se liniști privind spre dreapta. Două străzi mai în față puteau vedea Pathfinderul pe un mic deal, care semăna cu o rață clocind. Se întoarse în stradă și porni în sus spre deal.

Brusc, stopurile Pathfinderului se aprinseră.

– Rahat, și Tito se aplecă înainte peste bord, dar luminile se stinseră din nou.

– Tipul doar s-a foit în scaun.

Cope privi în oglinda retrovizoare pentru a observa traficul din apropiere, dar se aflau atât de departe de Bull Creek Road, încât practic nu exista trafic. La această oră cartierul era foarte liniștit. Înaintară cu atenție. Priviră spre dreapta tocmai când erau în dreptul șoferului din Pathfinder. Tito lansă grenada CS ca și cum ar fi aruncat o bucată mototolită

de hârtie într-un coș de gunoi. Micuțul dispozitiv trecu chiar prin fața figurii surprinse a șoferului. Cope apăsă frânele, oprind chiar dincolo de aripa din față dreapta a Pathfinderului, astfel încât Tito să poată deschide ușa. Trecu grăbit prin spatele mașinii și văzu vârtejuri de gaz ieșind prin ferestrele deschise ale Pathfinderului.

– Așteaptă, lătră Tito. Se opriră acolo pentru câteva momente și apoi rosti: Hai.

Când Tito deschise portiera, trase de două ori în fața șoferului cu USP-ul său cu amortizor, apoi îl scoase pe bărbatul muribund din spatele volanului și se strecură înăuntru. În același moment, Cope se aruncă pe bancheta din spate și-l împușcă de două ori în gură pe bodyguardul care horcăia. Se strecură peste corpul acestuia și împușcă bodyguardul de pe partea pasagerului. Trei împușcături rapide în urechea dreaptă în timp ce îl împingea în jos, pe podea, pentru a nu fi vizibil din exterior. Apoi ieși și se urcă înapoi în mașina care aștepta.

În mai puțin de cincisprezece secunde totul se terminase. În interiorul Pathfinderului, trei oameni erau uciși, în timp ce Tito împingea SUV-ul ușor, departe de bordură și îi dădu drumul în stradă. Cope îl urmărea de la o distanță mică.

Bărbatul se ghemuise într-o zonă cu umbră adâncă, printre cedri, și se pregătea să îndure căldura înăbușitoare a după-amiezii. Soarele bătea în cupola deasă a pădurii de deasupra lui, trăgând tot aerul din tufișurile de dedesubt. La patruzeci de metri mai departe, apa lacului clipocea pe stânci. Greierii se foiau prin copacii încinși și bâzâitul lor se amesteca și cu bâzâitul ocazional al bărcilor de schi și de agrement care brăzdau lacul lung și îngust. Cercetând printr-o spărtură în tufișuri, găsise un punct dincolo de lac, la jumătatea pantei dealului, un acoperiș cu țigle de teracotă. Se concentră asupra lui, folosindu-l ca pe o evadare pentru trecerea timpului.

Orice altceva se întâmplase în următoarele patru ore și jumătate, înregistrase doar în vederea periferică și în mintea

lui. Era perfect conștient de schimbarea luminii, dar nu în modul gradual în care o persoană atentă ar fi realizat asta. Pentru lungi perioade de timp, ochii lui nu vedeau nimic – adică, nimic de care să fie conștient. Era ca în vis, călătorind în imaginația lui.

Apoi, ca și cum ar fi jucat leapșa, ochii lui înregistrară schimbarea luminii în ultima oră, sau cam așa ceva, totul pe durata a doar câteva clipe, ca într-un film scurtat. Norii trecuseră în nord peste vale și lumina soarelui clipise de câteva ori pe măsură ce aceștia se deplasau. Urmarea tuturor acestor fenomene era schimbarea intensității luminii din cauza unghiului din ce în ce mai mic al soarelui care cobora spre asfințit.

Și apoi, totul se opri în loc din nou, pe măsură ce trecea soarele în alte lumi luminând pentru ultima oară acoperișul de teracotă. Bărbatul se ridicase o singură dată, pentru a-și scoate hainele, înghesuindu-le în mica lui sacoșă de pânză. Se întorsese într-o parte și urinase în iarbă, apoi se ghemui din nou. Singur, cu gândurile lui, se întoarse cu privirea spre acoperișul cu țiglă.

Trecuse încă o oră și țânțarii îl asaltau atât de rău încât se întoarse spre sacul de pânză și luă cele două cutii rotunde de plastic, care conțineau cărbune și vopsea de corp verde. Metodic, fără a ține seama de timp în vreun fel, începu să își ungă corpul cu vopseaua de camuflaj. Nu era foarte atent la ceea ce făcea, ca și cum nu i-ar fi păsat cum iese treaba. Dar se dăduse peste tot, din creștetul capului până la vârful degetelor, în urechi și în nări, în despicătura fundului și chiar peste organele genitale.

Amurg.

Acum se ghemuise printre buruieni, devenise invizibil. Pe măsură ce lumina scădea, roiurile de țânțari creșteau exponențial. Goniți de mirosul vopselei, formaseră un nor în jurul lui. Îi auzea, un sunet plângăcios pe tonuri înalte care-l învăluia în armoniile lui, exact ca amurgul în Espiritu Santo când aștepta să-l ucidă pe bărbatul din Andradina și fusese uluit să

asculte sunetul timpului care trecea. Era exact aceeaşi senzaţie de învăluire ca şi norul de ţânţari. I se părea atât de ciudat să descopere asta! Timpul trecea. Un timp nesfârşit... în întunericul mai negru decât sângele uscat. Când telefonul îi vibră în mână – îl ţinuse acolo tot timpul, lăsându-l jos doar ca să se ungă cu vopseaua de corp şi chiar şi atunci stătuse cu grijă, cu degetele de la picioare peste el, ca să-i poată simţi vibraţia dacă ar fi fost apelat – răspunse spunând doar:

– Da.

– Macias a plecat, spuse Burden. Cred că a rămas o singură gardă, Roque, cu Luquin. O ocazie mai bună de atât nu putem avea.

– Macias nu se va întoarce?

– Nu.

– Atunci am la dispoziţie toată noaptea?

– Nu. Trebuie să dispari până la ora două, cel târziu.

– Da, dar nu s-a schimbat nimic?

– Nu.

Linişte. Nu era sigur cât de mult va dura, să-şi ducă planul la îndeplinire. Burden nu închisese. Era încă acolo.

– Vrei să ştii ceva, Garcia?

– Da, ce este?

– Nu m-am gândit că asta s-ar putea întâmpla vreodată. Mă gândeam că voi muri şi asta nu se va întâmpla.

Linişte.

– Nu o să-ţi mulţumesc, spuse bărbatul. Te voi scuti să fii nevoit să trăieşti cu asta pe conştiinţă.

Linişte.

– Nu vreau să te mai văd niciodată, Garcia. Înţelegi asta.

– Înţeleg. Da.

Linişte.

– Arăt ca o insectă, spuse bărbatul.

Se lăsă din nou liniştea şi, după ce aşteptă câteva momente, închise telefonul.

Capitolul 51

După telefonul lui Burden, inima bărbatului intră din nou în fibrilație. Era obișnuit cu asta și recunoștea începutul acestei tulburări supărătoare. Ceva se întâmplă cu tine atunci când îți scoți toate hainele și îți acoperi tot trupul cu culorile pământului și ale vegetației. Umanitatea începe să se scurgă din tine. Și asta era bine.

Purtând numai pantofi de tenis pe care, de asemenea, îi vopsise în culori de camuflaj, începu să se deplaseze din pădurile de la nivelul lacului înspre dealuri. Țânțarii formau în jurul lui o aură zumzăitoare și se simțea ca și cum ar fi fost suspendat în sunetul timpului, fără să-l atingă. Se mișca prin întuneric ca într-un cocon atemporal. Ascensiunea pe creastă era lentă, dar nu deosebit de dificilă. Era pur și simplu o cățărare abruptă, cu câteva locuri în care fixarea picioarelor și a degetelor era importantă, dar nu critică. Era atent să nu disloce pietre și să nu le lase să cadă cu zgomot în tufișuri.

Piscina era așezată pe fața stâncoasă a râpei, iar pasarela care o înconjura era susținută de piloni groși, solizi, de beton, înfipți în placa de piatră de mai jos. Când ajunse la piloni se opri pentru a se odihni un moment înainte de a se cățăra, culcându-se peste bolovanii care fuseseră aruncați în râpă, când fusese construită piscina. Apoi ajunse la un cub de beton care adăpostea instalațiile piscinei, aflat sub pasarelă. De acolo, o scară de piatră îl conducea către o poartă vitrată, înaltă, care se deschidea spre podeț și spre zona piscinei.

Se ghemui lângă poartă mult timp, ținând strâns micul sac de pânză cu hainele lui și alte câteva lucruri. Cum nu auzea pe nimeni vorbind, descuie cu grijă poarta vitrată, și intră în incintă. Lăsă sacul de pânză jos, în umbra din spatele casei, îl deschise și scoase din el micul pistol automat, gri-închis, pe care i-l dăduse Burden. Era modificat special pentru a trage gloanțe subsonice silențioase. Gloanțele aveau capete de plumb moale care explodau la impact.

Lumina palidă care trecea prin pereții de sticlă – ca aceea a unui televizor – permitea vizualizarea acceptabilă a pasarelei și a piscinei. Înțelese că nu ar fi bine să traverseze în partea cealaltă. Lăsând sacul de pânză, se întoarse la poartă și își croi propriul drum în jos, pe trepte. La prima cotitură la stânga, păși în dreapta printre tufișurile care separau casele de pe creastă. Pentru a evita pe cât posibil vegetația foșnitoare, se lipi de zidul exterior al casei.

Când ajunse la colțul din față al casei, se ghemui sub un tufiș uriaș și așteptă. Știa cum este păzit Luquin. Noaptea, cineva stătea tot timpul afară, în întuneric. Aștepta. Ființele umane vii fac zgomote. Aștepta. Își auzea sângele în urechi. Nu prea diferit de bâzâitul trecerii timpului. Și aștepta. Paznicul trase un pârț. Bărbatul studia casa și vegetația înconjurătoare. Partea din față a casei forma o curte în formă de U. Și, din fericire, acolo se aflau niște tufișuri. Se lăsă în jos pe o parte, cu spatele gol lipit de casă și avansă pe sub tufișuri, târându-se centimetru cu centimetru. Paznicul căscă, dar cu un oftat. Bărbatul își corectă percepția auditivă. Era mai aproape decât credea. Mai făcu încă vreo câțiva pași, prin tot felul de frunze și ramuri care îi zgâriau pielea. La marginea curții, tufișurile se îndreptau spre stânga. Bărbatul aștepta, apoi scoase încet capul de după tufiș. Văzu paznicul la vreo doi metri jumătate mai încolo, într-un balansoar.

Când îl împușcă pe paznic nu se auzi nimic altceva decât bufnitura moale a capului său și un plescăit ușor pe pietre.

Bărbatul se ridică rapid în picioare, luă arma din poala paznicului și o așeză pe pietre. Se duse la ușa din față și încercă clanța. Era descuiată. Deschise ușa câțiva milimetri și auzi televizorul. Bine. Își scoase capul pe după ușă. Un hol, ce noroc! Roque ar trebui să se afle la mai puțin de șase metri de Luquin. În timp ce își croia drum prin hol, televizorul aruncă o lumină clipocitoare, slabă, prin ușa deschisă. Nu erau alte lumini. Din nou noroc.

Prin pereții de sticlă ai camerei văzu pasarela luminată de afară, unde tocmai fusese cu câteva minute în urmă. Se asigură că nu există lumini în spatele lui, scoase capul înainte și îl văzu pe Luquin întins pe sofa, privind la televizor. Dădea ușor din cap, aproape adormit. Încă un pas înainte, dar nu-l vedea pe Roque. Brusc auzi apa de la toaletă în josul holului și se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Roque. Acesta venea pe după colț, la celălalt capăt al holului, umblând la fermoarul pantalonilor. Se baza pe gărzile lui și probabil moțăise și el în fața televizorului înainte de a se duce la baie. Bărbatul întinse brațul îndoit în holul întunecos și Roque căzu direct în capcană.

Pistolul trase și capul lui Roque pendulă înapoi ca și cum ar fi fost lovit cu un ciocan. Picioarele i se înmuiară sub el. Corpul lui lovi podeaua cu un zgomot desfundat, la jumătate de secundă după ce o bună parte din creierul lui se lipise de peretele holului.

Bărbatul dădu ocol și se așeză în picioare în fața uriașului ecran de televiziune cu fața spre Luquin, în timp ce acesta încă se străduia să se ridice în picioare. Când acesta reuși în sfârșit să se ridice, bărbatul ținea în mână telecomanda televizorului și opri sunetul.

Stăteau în picioare, față în față, cu măsuța de cafea între ei.

– *Sientese,* spuse bărbatul.

Expresia lui Luquin era lipsită de vlagă și lumina de la televizor îi juca pe față, întărindu-i expresia de surpriză.

– Stai jos, repetă bărbatul în engleză.

Luquin se conformă, dar de spaimă căzu exact în același loc din care se chinuise să se ridice cu puțin timp mai devreme. Bărbatul se duse spre măsuța de cafea. Apoi păși în jurul ei, apropiindu-se de Luquin, cu organele genitale atârnându-i la distanță de un braț de fața lui Luquin. Apoi, se așeză încet pe măsuța de cafea, cu genunchii aproape atingând genunchii lui Luquin.

– Scoate-ți cămașa.

Trecură câteva clipe înainte ca Luquin să înceapă să-și descheie *guayabera*. Când o dădu jos, bărbatul se întinse și i-o luă. Încet, începu să-și șteargă fața cu ea, îndepărtând vopseaua, cu ochii înfipți în ochii lui Luquin ca și cum niște mâini micuțe i-ar fi ținut să privească în acea direcție. Luquin se holba, văzând culoarea pielii bărbatului apărând de sub vopsea. Ochii i se îngustară involuntar de câteva ori, când încercă instinctiv să-l recunoască pe bărbatul de sub vopsea. Brusc înțelese cine era. Acum se simțea neputincios și se scufundă pe spate în sofa. Mirosul de fecale umplu camera în timp ce gura lui Luquin se deschidea a stupefacție. Unii oameni au un al șaselea simț referitor la ultimele momente ale vieții lor, ceva le spune că de data asta nu mai e nici o scăpare. Uneori o astfel de siguranță intuitivă îi tâmpește, și momentul în care realizează că sfârșitul e aproape le extrage toată vlaga. Așa era acum Cayetano Luquin. Nu-i mai rămăseseră decât două lucruri: moartea și frica de moarte.

Bărbatul era surprins de această prăbușire bruscă. Întotdeauna se gândise că Luquin se va lupta cu disperare, ca un coiot turbat. La această prăbușire nu se așteptase.

– Întinde-te pe podea.

Luquin privea spre el în gol, fără să înțeleagă.

Bărbatul se ridică în picioare.

– Treci pe podea.

Luquin ezită, apoi alunecă lateral de pe sofa pe jos. Nu știa ce poziție să ia pe podea, așa că aproape îngenunche acolo, cumva pe o parte, cu ochii îndreptați către adversar.

– Pe spate, spuse bărbatul.

Apoi, stând deasupra lui Luquin, se aplecă și-i desfăcu cureaua, iar mai apoi betelia pantalonilor. Apoi scoase pantofii scumpi din piele de aligator ai lui Luquin. Apucă de marginea pantalonilor lui de mătase și îi trase de pe el. Se dădu mai în spate, privindu-l.

– Scoate-ți chiloții.

Luquin se rostogoli pe podea, trăgând de chiloții care i se lipiseră de fund.

– Bagă-i în gură.

Luquin execută comanda fără ezitare.

Apoi bărbatul se duse înapoi spre masa de cafea și se așeză din nou. Îl privea pe Luquin, studiindu-l. Corpul lui era într-o formă surprinzător de bună pentru un bărbat de vârsta lui. Aproape atletic.

– Ce crezi, Tano, întrebă bărbatul, frica se manifestă altfel la oameni diferiți? Există numai „frică", un singur lucru care este la fel pentru toți oamenii? Sau există mai multe frici? Se gândi o clipă. Frica unui copil. Crezi că e diferită de frica unui bărbat?

Făcu o pauză, ca și cum l-ar fi lăsat pe Luquin să gândească. Și apoi spuse:

– Cum ar putea să nu fie? Și cât de mult timp poate să-i fie frică unei ființe umane, Tano? întrebă bărbatul pe un ton liniștit, de conversație. Dorea un răspuns, ca și cum chiar s-ar fi așteptat ca Luquin să-i spună ceva. Câteva zile? Săptămâni? Luni? Făcu o pauză. Mie mi se pare că, după o vreme, și timpul este probabil altfel pentru diferiți oameni, frica se transformă în altceva. Pentru tine, o persoană cu atâta experiență în astfel de lucruri, această perioadă de timp ar putea fi... nesfârșită.

Așteptă ca spusele sale să-și facă efectul în creierul prizonierului.

– Ce crezi? îl întrebă din nou pe Luquin. Tu ești un fel de filozof al acestui subiect.

Luquin zăcea pe podea transfigurat, cu chiloții îmbibați cu fecale atârnându-i din gură, cu antebrațele ridicate, cu încheieturile date peste cap într-o postură de neîncredere amorțită.

– Uite ce cred eu, Tano, continuă bărbatul. Cred că după un timp suficient de lung, dacă lucrurile care provoacă frică nu dispar, atunci frica în sine se transformă, ca un fel de reacție chimică. Se transformă în groază. Și asta, cred, este o experiență mult mai intensă. Groaza este *miedo profundo*.

Bărbatul observă că ochii lui Luquin începeau să aibă sticlirea disocierii. Un văl acoperea ochii în astfel de momente, ca o cataractă, poate nu la fel de lăptoasă, dar oricum strălucitoare, reflexivă. Astfel, acest văl capta lumina și întuneca ochii în spatele reflexiei.

Bărbatul îl privi pe Luquin în lumina jucăușă, slabă, a televizorului, aura perfectă pentru ceea ce urma să se întâmple. Era exact nuanța potrivită de lumină. Lumina aceea săltăreață era exact modulația corectă pentru groază. Luquin era nemișcat, cu antebrațele încă ridicate, cu încheieturile încă răsucite.

– Haide să explorăm împreună această problemă, Cayetano, tu și cu mine. Tu, *el maestro del horrible*. Și eu, *el novicio*. Între noi, cu siguranță, putem ajunge la o înțelegere profundă și secretă a acestui subiect fără vârstă.

Capitolul 52

Jorge Macias scoase propriul său telefon mobil și apăsă un buton.

– Adu mașina împrejur, spuse el, cu ochii permanent urmărindu-l pe Titus.

Într-o clipă, Titus simți că totul se clatină. Propria sa prostie declanșase ceva aici și avea senzația înnebunitoare că depășise un prag foarte periculos.

Vorbind cu grijă, Macias spuse:

– Va trebui să mergi cu mine acum. În acest moment cineva are o armă îndreptată spre tine, așa că te rog să cooperezi. Fără probleme. Să mergem.

Opțiunile lui Titus erau foarte puține. Cel puțin Burden îl avertizase cu privire la un comportament isteric. O isterie avea urmări, avea ramificații. Ei nu-și doreau ramificații. Să facă așa cum dorea Macias părea a fi calea prudentă. Dacă nu cumva era mult prea târziu să fie prudent. Cu un aer sigur și destins, Macias îl conduse pe Titus prin curte, în zona de așteptare, chiar dincolo de bar. Acolo îi aștepta un bărbat mexican.

– Luis nu răspunde, spuse bărbatul. Ce se întâmplă?

– Nu știu, spuse Macias.

Telefonul lui Titus începu să sune.

Macias dădu energic din cap și îl prinse pe Titus de braț.

– Răspunde, spuse el. Și ai multă grijă.

În timp ce Titus vorbea la telefon, Macias și celălalt bărbat îl conduseră către toaleta bărbaților.

– Da, spuse Titus.

– A fost o scăpare, spuse Kal.

– Da, știu.

Acum se aflau în interiorul toaletei bărbaților și garda lui Macias puse piciorul în ușă și îi luă telefonul lui Titus.

– Cine e acolo? se răsti el.

Ezitare.

– Eu sunt, Kal.

– Șoferul meu nu răspunde la telefon, Kal, spuse Macias.

Ezitare.

– Cu cine vorbesc?

– Jorge Macias.

Ezitare.

– Nu știu despre ce vorbești... un șofer...?

– Ascultă-mă bine. Cain stă chiar în fața mea și am un pistol înfipt în burta lui și va rămâne cu mine până când se rezolvă ceva aici. Acum știi despre ce vorbesc?

Ezitare.

– Pot să gândesc mai repede de atât, spuse Macias. Și nu o să-ți placă tot ce gândesc. Deci. Unde e șoferul meu?

– A fost îndepărtat.

Îndepărtat. Macias se simțea ca și cum era hiperventilat.

– Ascultă-mă bine, nenorocitule – era rigid și tensionat – spune-le oamenilor tăi că vom pleca de aici. Vreau să-mi aduceți mașina la ușa de la intrarea în acest local. Când șoferul coboară, spune-i să lase portiera din față deschisă și apoi să o deschidă și pe cea din spate. Apoi spune-i să dispară dracului din calea mea. Și ține minte asta: nu vreau să văd pe nimeni urmărindu-mă. Presupun că ai un transmițător pe mașină, bine. Dar nu vreau să văd nici o supraveghere.

Închise violent telefonul fără să aștepte un răspuns și bagă telefonul în buzunar.

– Ai auzit ce urmează să se întâmple, spuse Macias. Stai lângă mine. Și ai grijă, altfel îți împrăștii ficatul peste tot.

Macias transpira. Era speriat, dar era genul de om pentru care pericolul personal era un excelent stimulent pentru a se aduna. Nu îl deranja. Devenise foarte concentrat.

– Când ieşim afară, îi spuse Macias bodyguardului său, te aşezi pe scaunul pasagerului din faţă. Cain, tu treci la volan. Eu voi fi pe banchetă în spatele tău.

Titus se uită la el. Suna ca scenariul perfect pentru dezastru.

– Hei, lătră Macias, împingând o armă în coastele lui Titus. Înţelegi?

– Da, bine. Am priceput. Am priceput.

Ieşiră afară din toaletă şi apoi o luară în jos, pe un coridor scurt, către intrarea principală. Oamenii se foiau în jur, plecând, venind, aşteptând prieteni. Titus putea vedea intrarea arcuită care duce spre curtea cu zona de parcare. Ambianţa destinsă a oamenilor din hol îi părea lui Titus ridicol de inocentă, atât de ridicol de bogată în banalitatea şi nepăsarea sa.

Apoi Navigatorul apăru în arcada porţii, iar Titus simţi pistolul automat al lui Macias în rinichi. Se puseră imediat în mişcare. Cele mai multe mese din curtea din faţă erau ocupate, oamenii aşteptau să se elibereze locuri în interior, în timp ce discutau la un pahar.

Nimeni nu le acordă atenţie în timp ce traversară arcada de piatră în care porţile de fier forjat erau trase înapoi. Bărbatul care ieşi din Navigator aruncă spre Titus o privire plină de înţeles în timp ce se întoarse, deschise uşa din spate şi apoi dispăru. Titus şi Macias se urcară în Navigator şi închiseră simultan portierele.

– Ieşi pe autostradă şi virează la stânga, spuse Macias. Şi ai foarte multă grijă.

Titus ieşi pe aleea îngustă de pietriş care ducea de la restaurantul La Terazza spre Loop 360. Bucla era o autostradă divizată între dealuri, iar drumul dinspre restaurant ieşea direct spre limita nordică. Titus traversă cele două benzi.

Continuă traversarea spre sud și viră la stânga. Bodyguardul era cu privirea în oglinda retrovizoare exterioară, dar Titus putea să ghicească doar ce făcea Macias în spatele lui. Îl putea auzi respirând și tensiunea din Navigator era atât de densă încât parcă înlocuise oxigenul.

– Ce urmează să faci? întrebă Titus în timp ce lua viteză.

Macias nu-i răspunse. Titus conducea cu mâna dreaptă și ridică mâna stângă încercând să simtă dispozitivul de la îndoitura mâinii. Era încă acolo. Macias stătea tăcut în spatele lui și Titus își închipuia cum mintea acestuia făcea calcule sălbatice. Își revăzu opțiunile. Macias putea să-l omoare. Dar de ce? Asta i-ar aduce doar necazuri și l-ar lăsa vulnerabil. Macias îl putea răpi pentru răscumpărarea pe care acum nu o va mai primi, dar Titus bănuia că Burden nu-l va lăsa niciodată să iasă din Statele Unite cu el. Titus nu putea nici măcar să-și închipuie un scenariu pentru ceea ce va urma. Dar orice ar fi fost, era rezonabil de sigur că Macias lua în calcul posibilitatea de a încerca să-l ucidă. Asta îi domina probabil gândurile în acel moment, dar își evalua totodată și alte opțiuni.

Navigatorul înghițea kilometri. Titus se foi în scaun, gândindu-se la pistolul îndreptat spre el. Se gândi la bărbatul care trăsese Navigatorul până la poartă. Ce dracu' încerca să-i transmită expresia lui? Sau fața lui reflecta pur și simplu intensitatea momentului? Centura de siguranță îl apăsa pe șoldul lui drept, unde catarama laterală era ancorată de scaunul mașinii. Nici măcar nu-și amintea să și-o fi pus și rămase surprins că o făcuse. Își puse mâna dreaptă pe șoldul drept pentru a aranja centura de siguranță și simți ceva la îndoitura scaunului. Puse dosul palmei pe îndoitură ca să evite disconfortul și simți... tocul unui pistol. Rahat! Dintr-odată începu să reevalueze totul.

– Virează spre următoarea ieșire, spuse Macias, și apoi întoarce-te pe sub autostradă și îndreaptă-te spre oraș.

Titus se întoarse pe Highway 2222 și făcu așa cum i se spusese. Bodyguardul îi spuse ceva lui Macias și el replică: *Bueno*. Titus bănuia că Burden și Kal respectau instrucțiunile lui Macias și păstrau distanța.

– Lucrezi, deci, cu profesioniști? întrebă Macias.

– Da.

– Cine?

– Un tip numit Steve Lender.

– Ei știu totul?

– Tot ce știu și eu. Ceea ce evident nu este totul.

Macias îi spuse ceva bodyguardului în spaniolă, acesta luă un telefon mobil și formă un număr. Asculta.

– *Nada*, spuse el.

Macias îi mai spuse ceva. Tipul formă din nou.

– *Nada*, rosti el din nou.

Fără să i se mai spună încă o dată, formă din nou.

– *Nada*, repetă el.

– *Chinga*, înjură el. Câți oameni sunt implicați în chestia asta? îl întrebă pe Titus.

– Nu știu.

Simți țeava armei automate a lui Macias la baza gâtului.

– El mi-a spus că ar fi mai bine să nu știu, spuse Titus. Pur și simplu nu știu.

Titus era panicat, neștiind cum funcționează siguranța armei automate. O simțise în partea stângă a degetului mare, dar nu putea fi sigur dacă era închisă sau deschisă. Cum o lăsase tipul ăla? „Armată, se gândi. Cu siguranță, scoasă și armată. Chestia asta e gata de acțiune."

– De cât timp este implicat tipul ăsta, Lender?

Titus ezită. Țeava armei automate a lui Macias apăsă din nou la baza craniului. O putea simți răsucindu-se.

– De la început.

– La dracu', spuse Macias.

În liniștea care urmă, Titus încerca să ghicească încotro se îndreptau gândurile lui Macias. Evident, bodyguardul încercase să îi contacteze pe ceilalți oameni ai lor, fără să aibă noroc. Acum trebuia să înțeleagă că printr-o lucrătură a norocului scăpase de aceeași soartă pe care o avuseseră celelalte echipe ale lui, pentru numai câteva minute, și că toată această schemă elaborată se dezintegrase complet. Era probabil atât de disperat pe cât putea fi un om.

Capitolul 53

Duba de supraveghere a lui Burden staționa pe Loop 360, trăgând în lateral pe străzi rezidențiale, ori de câte ori era nevoie să dispară din vedere. În afară de șofer și de Burden, în dubă mai erau doi tehnicieni și Gil Norlin, monitorizând rapid evenimentele în permanentă schimbare pe măsură ce fiecare element din operațiunea lor în patru faze era finalizat. În ciuda dezavantajelor inerente, totul a mers neașteptat de bine. Până la finalul întâlnirii de la restaurantul La Terazza. În tot acest timp, conversațiile radio și telefonice între Burden, Kal și ceilalți din casa de oaspeți se derulaseră încontinuu. Rita Cain privea monitoarele LorGuides împreună cu ei, dar nu avea acces la transmisiunile audio. Orice ar fi înțeles despre ceea ce se petrecea, trebuia să pună totul cap la cap ascultând un singur fir al conversației. Și erau foarte atenți la ce îi permiteau ei să audă.

În duba lui Burden toți ochii erau ațintiți spre LorGuides. Aceștia priveau Navigatorul în timp ce prindea viteză pe autostradă, urmărind luminițele care reprezentau dispozitivele de pe Titus și de pe bodyguardul lui Macias, pe care Titus îl marcase cu o seară înainte.

Navigatorul încetini pe măsură ce se apropia de ieșirea de pe Highway 2222 și se întoarse îndreptându-se spre oraș, iar Burden spuse:

– Oh, rahat.

Norlin se aplecă mai aproape de monitor.

– Nu-mi vine să cred.

Văzuse și Calo, care conducea mașina de urmărire.

– Ce fac, Garcia?

– Doar păstrează distanța. Și așteaptă.

Burden smulse telefonul și formă numărul bărbatului pe care îl lăsase pe țărm, sub casa lui Luquin. Telefonul suna, suna și suna.

– În nici un caz nu va răspunde, spuse Burden. Se va gândi că acest apel este ca să-l retragă pentru vreun motiv și a așteptat prea mult pentru asta.

Apoi începu să formeze numărul lui Titus, știind că Macias îi luase cu siguranță mobilul. Nici un răspuns. Nici asta nu era o surpriză. Puteau doar să aștepte într-o tăcere deplină pe măsură ce ambele semnale se apropiau de casa lui Luquin.

– De ce dracu' se întoarce? întrebă Norlin.

– A uitat ceva, spuse Burden. Asta trebuie să fie. O informație, probabil, pe care nu o poate lăsa să-i scape.

– Iisuse! spuse Norlin. Trebuie să trimiți pe cineva acolo.

– Nu ne-a mai rămas nimeni.

– Calo este în spatele lui.

– Are un LorGuides în mașină și o să am nevoie de el acolo în întuneric, dacă ei pleacă. Baas se îndreaptă spre aeroport cu celălalt cadavru în Roverul lui Titus. Oamenii tăi păstrează mașina lor de supraveghere așteptând vești de la noi și, în afară de asta, nu sunt pregătiți pentru ceea ce s-ar putea să-i aștepte dacă se duc acolo. Tito și Cope se îndreaptă spre aeroport cu cadavrele celor din Pathfinder. Cope ar putea să tragă pe dreapta, dar e deja în întârziere cu cel puțin cincizeci de minute.

– Dar vreunul dintre băieții de la Cain de acasă?

– Nu iau nici măcar un singur om de lângă soția lui Cain.

Interiorul dubei se încinsese de la încărcătura grea de echipament electronic. Era înghesuială și toată lumea transpira.

– Ce o să i se întâmple dacă retragi una dintre gărzi? întrebă Norlin.

– Nu aș trimite un singur om acolo. Și dacă trimit doi, va rămâne unul singur cu Rita.

– Uite ce e, sunt deja morți toți. Cine a mai rămas să se ducă după ea?

– Unde este tipul care a făcut fotografiile? întrebă Burden.

Aștepta răspunsul lui Norlin doar pentru a accentua problema.

– Tipul nu apare în socoteala ta inițială. Pur și simplu nu vreau să-mi asum nici un risc cu omul ăsta.

Norlin spuse:

– Va trebui să lași totul la voia întâmplării.

– Așa este, îl întrerupse Burden stoic. Nu putem face nimic în legătură cu asta. Vom aștepta. Cain va trebui să-și încerce norocul.

Duba trase pe o parte a autostrăzii, în apropiere de Highway 2222, și se opri.

Liniștea din casa de oaspeți era din ce în ce mai apăsătoare. Rita văzuse semnalul lui Titus părăsind restaurantul și reușise să-și țină gura. Dincolo de temerile ei personale, își dădea perfect seama că putea foarte ușor să interpreteze greșit orice vedea. Știa că instinctele ei nu o vor ajuta așa cum trebuie, că vor fi chiar greșite.

Dar când văzu semnalul lui Titus părăsind La Terazza împreună cu semnalul unuia dintre oamenii lui Luquin, de la un dispozitiv pentru a cărui plantare știa că este responsabil chiar Titus, începu să simtă că era pe punctul să explodeze.

– Vreau să vorbesc cu Garcia, spuse ea.

Nu țipase. Vocea ei nu tremura. Nu erau accente de isterie. Dar toți cei din cameră se întoarseră și o priviră.

– E vreo problemă cu asta? întrebă ea calm.

Dar era acel calm la care ajungi după ce ai trecut de partea cealaltă a dramei. Era un calm de o hotărâre nestrămutată și toți înțeleseră asta imediat.

– Uf, spuse Herrin și privi către Kal.

– Uite, poți să folosești astea, rosti Kal și-i dădu un set de căști pe care, până atunci, nu i se permisese să le folosească.

– Vreau o conversație privată cu el, spuse ea.

Herrin se holbă din nou către ea.

– Adică, voi vă auziți toți între voi cu astea, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, zise Kal, dorind să nu fi fost nevoie să admită acest lucru.

– Ei bine, vreau o conversație privată cu el.

– Uite ce e, spuse Kal, el este chiar în mijlocul...

– Nu-i așa că nu mă refuzi? întrebă Rita.

Se ridicase din scaunul în care stătea.

– Ceea ce încerc să spun, răspunse Kal, este că îl voi întreba dacă poate să facă ceva în acest moment.

– Așa să faci.

Kal își puse căștile înapoi, înclină capul și se îndepărtă de grup vorbind încet. Așteptau cu toții, concentrați și cu privirea la ecrane sau la telefon. Toți cu excepția lui Janet, care privea spre Rita cu un zâmbet de uimire pe buze. Kal se întoarse, băgă mâna în buzunar și scoase un telefon mobil.

– Apasă pe butonul verde, spuse el, înmânându-i-l Ritei.

Rita îl luă și se duse spre cealaltă parte a camerei. Voia să iasă în curte, dar știa că nu i s-ar permite asta.

– Da? spuse Burden.

– Ce se întâmplă?

– Titus și Macias încă stau de vorbă.

– Asta nu mă lămurește în legătură cu ce se întâmplă.

– Se pare că Macias s-a pus pe noi. Îl reține pe Titus până când primește o garanție că îl vom lăsa să plece.

– Și apoi ce se întâmplă?

– A fost de acord să-l lase pe Titus cu Navigatorul și să vorbim la telefon ca o dovadă pentru noi că este în viață. În timp ce se întâmplă toate astea, el se îndepărtează și noi îl lăsăm să plece.

Ea realiza din vocea lui că atenua deliberat situația. Voia să joace direct? Va juca direct.

– Și unde sunt acum?

– S-au dus la locul în care locuiau Macias și Luquin.

– De ce?

– Noi credem că Macias dorește să recupereze niște lucruri pe care nu vrea să le lase aici, înainte de a pleca.

– Macias nu știe că tu vrei să-l omori pe Luquin, nu-i așa?

– Ba da, acum știe.

– Luquin e deja mort?

– Nu știm.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

– Și ce aveți de gând să faceți în legătură cu asta?

– Nu putem face prea multe. Doar așteptăm ca Macias să-și rezolve treburile și apoi să-l lase pe Titus undeva cu Navigatorul, așa cum ar trebui să facă.

– Cum se presupune că ar trebui să facă, spuse ea. Știm exact unde se află Titus, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, vreau să fiu cât se poate de aproape de el.

– Ești cât se poate de aproape de el.

– Nu atât de aproape ca tine.

Liniște.

– Tu ești cât de aproape poți, corect? continuă ea, insistând pe idee, fără să pui în pericol viața lui Titus, fără să compromiți situația?

Liniște.

– Atunci vreau și eu să fiu unde ești tu.

– Imposibil.

Pentru un moment, nici unul din ei nu vorbi, Rita își înghiți nodul din gât și își înmuie furia. Dar rezistă tentației de a se lăsa în voia instinctelor ei primare. Văzuse destul din modul de operare al lui Burden pentru a ști care era comportamentul pe care îl afișa și probabil îl respecta. Dacă urma să obțină ceea ce dorea, trebuia să-i facă jocul.

– Am să-ți spun ce este imposibil, spuse ea cu un fel de calm reținut pentru care chiar Burden era recunoscut. Nu sunt proastă. Știu că nu poți garanta viața și siguranța lui Titus. Ăsta nu este coșmarul tău. Este al nostru. Dar... dacă i se întâmplă ceva și eu nu sunt atât de aproape de el pe cât este posibil, atunci... îmi va fi imposibil să-mi țin gura despre toată această poveste. Dacă acelui bărbat i se întâmplă ceva și eu nu sunt atât de aproape pe cât poți tu să mă duci... atunci este imposibil să nu te bag în vizorul mediei, pe tine și pe oricine este în spatele tău, ani buni de-acum încolo. Dacă sunt obligată să stau aici și să privesc moartea soțului meu – dacă asta este ceea ce se va întâmpla – ca și cum ar fi un nenorocit de joc pe calculator... atunci nu cred ca tu să mai dispui vreodată de anonimatul de care ești atât de mândru.

Făcu o pauză.

– Și, da, adăugă ea, îmi amintesc amenințările tale – mai bine spus sfaturile tale bune, cuvintele tale de avertizare. Și nu, nu sunt intimidată.

Se opri. În urma ei se lăsă liniște în cameră și liniște la celălalt capăt al telefonului. Furia îi contorsionase fața și o putea simți arzând.

– Dă-i telefonul lui Kal, spuse Burden.

Ea se pregătea să continue, să spună: Ei bine, ce dracu' vrei să faci, atunci? Dar își dădu seama că spusese tot ceea ce intenționase și credea în tot ceea ce zisese. Ar fi fost bine ca el să nu se îndoiască asta. Reveni spre centrul încăperii și îi întinse telefonul lui Kal în cealaltă parte a camerei. El se apropie, luă telefonul și îi întoarse spatele. Ea rămase pe loc. Îl auzea pe Kal spunând:

– Da, da, bine, am înțeles. Se întoarse și bagă telefonul în buzunar în timp ce o privea pe Rita. Să mergem, spuse el.

Capitolul 54

Titus aproape îi auzea gândurile lui Macias. Farurile Navigatorului luminau stâncile și dealurile în timp ce se unduiau pe drumul spre oraș. În stânga lor puteau vedea luminile caselor de pe dealurile întunecate din apropierea lor. În dreapta puteau vedea fragmente din râul care curgea în jos, departe de ei și luminile caselor din valea largă, șerpuitoare de pe cealaltă parte, unde locuia Titus și unde Rita îl aștepta nerăbdătoare.

Urmând indicațiile lui Macias, cotiră pe panta abruptă care ducea la niște stânci, chiar deasupra râului. Străzile întunecate se unduiau deasupra lor, cu casele lor îngrămădite printre codrii deși. Macias îl direcționă pe Titus înainte și înapoi pe străduțe, în timp ce el și bodyguardul lui schimbau replici scurte în spaniolă. Păreau să evalueze posibilitatea de a opri la una dintre case, pe lângă care Titus tocmai realiză că trecuseră de mai multe ori. Își putea da seama că aceste case se aflau pe stânca de deasupra râului.

Oare acolo stătea Luquin?

– Știi ceva despre felul în care plănuiau să rezolve problema cu Luquin? întrebă Macias. Nu mă minți.

– N-am nici o idee.

– Rahat! Pauză. Trage pe dreapta.

Titus opri. Se uitau la a doua casă pe dreapta.

– Luquin e înăuntru, spuse Macias. Am lăsat un notebook înăuntru. Dacă plec fără el e ca și cum aș fi deja mort. Se gândi un moment. Urmau să-l ucidă pe Luquin?

– Da.

– Și apoi?

– Habar n-am.

– Rahat, rahat, rahat, mormăia Macias.

– Uite ce e, spuse Titus, știu că tipul ăsta... ă, Lender, șmecheria lui e că nu lasă nici o urmă... că s-ar fi întâmplat ceva. Dacă Luquin e să fie ucis, mă îndoiesc că ar face-o acolo, dacă ar avea altă variantă. Scopul lor e să lase casa curată, fără nici un semn că s-ar fi întâmplat ceva.

Liniște.

– Cum ziceai că-l cheamă pe tipul ăla?

– Lender.

Macias nu spuse nimic, dar se gândea la asta. Îi spuse ceva în spaniolă bodyguardului. Vorbiră. Din nou liniște.

– *Vamos a ver,* spuse Macias, apoi spre Titus: Mergem înăuntru.

Titus băgă Navigatorul în viteză și merseră ușor pe stradă, apoi intrară pe aleea din fața casei. Intrarea din fața garajului era protejată la stradă de un gard viu înalt. Abia după ce trecură de colț văzură Navigatorul negru.

Macias înjură.

– Oprește!

El și bodyguardul vorbeau din nou în spaniolă, de data asta șușotind ilogic.

– Intră și parchează, spuse Macias.

Titus parcă lângă celălalt Navigator și opri motorul.

– Ieși afară, spuse Macias.

Lăsară portierele deschise și bodyguardul se îndreptă spre verandă cu pistolul pregătit în mână. Trecură peste un gard viu, înalt de o jumătate de metru, ținându-l pe Titus între ei.

Dintr-odată bodyguardul sâsâi zgomotos. Se uită înapoi spre Macias.

– *Lo hiceron,* şopti el arătând spre un scaun de grădină în care un bărbat stătea într-o poziţie ciudată, cu capul atârnat peste spătarul scaunului.

– Ruflo, spuse el.

Titus începu să se simtă ciudat, un fredonat straniu îl bântuia. Nu-i venea a crede că i se întâmplă asta. Se întreba la ce se gândeau Burden şi ceilalţi văzându-i semnalul la casa lui Luquin. Aveau să trimită ajutoare? Se vor trage oare focuri de armă în ciuda eforturilor tuturor de a rezolva lucrurile în linişte?

Bodyguardul puse mâna pe clanţa uşii din faţă şi o apăsă uşor. Împinse cu grijă. Uşa se deschise şi el se strecură înăuntru ca şi când ar fi fost una cu aceasta. Macias îl înghionti pe Titus cu pistolul ca să meargă înainte. Bodyguardul privi spre lumina jucăuşă care se vedea din camera de zi, aflată chiar la ieşirea din holul central. Un televizor. Multă lumină, un ecran mare. După ce Macias trecu de uşa din faţă, bodyguardul se opri din nou. Se întoarse, privi peste Macias şi Titus şi arătă spre podeaua holului. Încă un bărbat mort. Instinctiv, se opriră toţi trei, ascultând.

Nimic. Aparent sunetul televizorului era oprit.

Aşteptau. În capătul îndepărtat al camerei de zi se auzea apa. Bucătăria. Susurul apei curgând în chiuvetă crea un fel de sunet straniu pentru persoana care stătea acolo, aşa că bodyguardul se mişcă rapid, trecu peste cadavrul din hol, intră în cameră şi apoi se strecură spre bucătărie.

Titus era lipicios din cauza transpiraţiei şi dintr-odată simţi miros de fecale. Fecale? Se uită la Macias, ai cărui ochi erau fixaţi asupra bodyguardului ca şi când ar fi văzut un canar într-o mină. Bodyguardul îi semnală: un om.

Cu această informaţie, Macias îl împinse pe Titus să treacă de prima arcadă timp în care bodyguardul trecu de cealaltă. Macias şi Titus priviră spre bodyguard pentru a le semnala un alt indiciu, dar bărbatul era nemişcat ca o stâncă, privind

speriat în jurul lui. Când se întoarse să-i facă semn lui Macias, bodyguardul fu ucis.

În acel moment nu rămăsese decât frica și Titus înțelese că omul știa că avea să moară. Singurul sunet fu pocnetul surd al glonțului lovindu-i fruntea gărzii de corp. Partea din spate a craniului îi explodă cu un sunet incredibil de moale și disproporționat față de imaginea capului dat pe spate cu o viteză extraordinară iar el se prăbuși. Unghiul straniu în care îi rămăsese capul nu-i permise să vadă de unde venise împușcătura!

Lui Titus i se făcu frig. Ciudățenia inexplicabilă a ceea ce tocmai văzuse amplifica sentimentul de straniu al întregii operațiuni.

Apoi, din spatele canapelei se ridică un om cu figură de demon, gol, cu trupul uns cu ceva maro ca noroiul și verde-măcăniu, cu părul zburlit. Titus nu prea înțelese la ce se uita acesta și nici cât de repede se comprimă timpul, dar înainte ca cineva să apuce să spună ceva, bărbatul îndreptă o armă mică spre fruntea lui Macias, în același timp luându-i pistolul automat din mână și aruncându-l pe podea.

– Tu cine ești? îl întrebă pe Titus.

Avea accent hispanic. Ochii îi erau calmi, dar obosiți, înroșiți pe margine. Albul ochilor săi era foarte alb.

Titus nu era în stare să vorbească. Acum putea simți mirosul vopselei de corp. Și încă ceva. Demonul era plin de sânge, iar mirosul acestuia era înțepător și dulce. Lui Titus nu-i venea să creadă. Bărbatul nu era mare, dar prezența lui era formidabilă.

– Tu cine ești? îl întrebă pe Macias.

Își întinse brațul stâng și îl apucă pe Macias de ceafă astfel încât mâna lui dreaptă putea apăsa butoiașul pistolului ciudat pe fruntea lui Macias cu o forță incredibilă.

– Jorge Macias.

– Trebuia să fim singuri aici, spuse demonul. De ce sunteți aici?

– Am venit să iau un computer, spuse Macias cu o sinceritate care părea absurd de copilărească.

– Asta e tot ceea ce vreți?

– Da.

– Unde e?

Macias ridică cu grijă o mână și arătă spre masa de lângă Titus.

– Ia-l, îi spuse demonul lui Titus. Da. Da. Ia-l.

Titus merse la masă și închise notebookul. Era băgat în priză. În timp ce îl scotea de la încărcat observă fotografiile aruncate pe masă. Aveau dimensiuni diferite, unele alb-negru, altele color, altele îngălbenite și șterse de vreme. Imaginile erau oribile; o fetiță de zece sau unsprezece ani în varii poziții sexuale cu bărbați, uneori cu mai mulți deodată. Pe trupul ei firav, care nu ajunse încă la pubertate, se vedeau clar vânătăi.

Titus se luptă cu o amintire, recunoștea imaginea. Un copil... de unde știa de un copil? Iisuse Hristoase! Își aminti... Burden îi spusese o poveste terifiantă despre Luquin... și o fetiță... și tatăl ei. Artemio Ospina.

Se uită în jur, spre bărbat, care ținea în continuare capul lui Macias strâns între țeava pistolului și mâna sa, dar se uita la Titus. Ce dracu' se întâmpla aici?

Lui Titus îi mai atrase atenția ceva. Un telefon mobil suna pe masă. Sunetul era oprit, dar o lumină roșie se clipea... clipea... clipea.

– E telefonul tău?

Bărbatul nu spuse nimic.

– Sună, adăugă Titus.

– Da, știu.

Telefonul lui Titus începu să sune în buzunarul lui Macias.

– Lasă-mă să răspund, spuse Titus. Ăla e telefonul meu. Tipul ăsta m-a răpit...

– Nu, spuse Macias și ochii îi sclipiră în timp ce și-i rotea către bărbatul care îl ținea.

Apoi îi vorbi acestuia în spaniolă și el își aținti din nou privirea asupra lui Titus.

– Nu știu ce zice, spuse Titus, dintr-odată terifiat de complotul lui Macias, dar el și Luquin au scos cu forța bani de la mine și mi-au ucis prietenii... Stai... stai... Știu, lucrezi pentru Garcia Burden, nu-i așa?

La menționarea numelui lui Burden, văzu recunoaștere în ochii demonului. Și aceeași recunoaștere în ochii lui Macias. Deși Titus era de fapt în afara razei vizuale a lui Macias, acesta își roti ochii spre el, holbați de uluirea acestei descoperiri, ca și când aceste două cuvinte luminară camera plină de umbre, întocmai ca scriiturile vizionare de pe zidul regelui Balthazar.

– L-am angajat pe Garcia să mă scoată din chestia asta cu Luquin și Macias. Poate el te-a angajat pe tine...

Argumentul ăsta nu avea o concluzie directă și nu funcționa prea bine.

– Fotografiile astea, spuse el repede. Știu despre aceste fotografii. Garcia mi-a spus despre ele acum câteva zile, în San Miguel. E fiica unui tip pe care îl cunoaște Garcia. Garcia îmi povestea ce fel de om este Luquin, voia să știu cu ce mă confrunt.

Totul înțepeni. Nici un sunet. Nici o vorbă. Această informație îl influență atât de tare pe demon, de parcă tot aerul din cameră se scurse.

Și atunci Titus auzi un pocnet slab.

Pistolul se descărcase.

Macias și bărbatul realizară ce se întâmplase cu o milisecundă înaintea lui Titus și într-o clipă pumnul lui Macias lovi plexul bărbatului o dată, de două, de trei ori. Macias vibra de adrenalină și o izbucnire teribilă de energie îl ajută să-l trântească la pământ pe bărbat, căzând amândoi peste măsuța de cafea și oprindu-se pe podea. Încercând să apuce pistolul, Macias scăpă cuțitul elvețian și se ridică încet cu arma în mână înainte ca bărbatul să o poată recupera, chiar în

momentul în care Titus sări cu laptopul peste canapea și îl izbi pe Macias în piept aruncându-l pe spate. Căzu peste televizorul imens, dar își păstră echilibrul și se întoarse cu arma îndreptată spre Titus, care ajunsese în cealaltă parte a camerei, la câțiva metri distanță.

Din nou, totul se opri. Toată lumea respira greu, ciudat, cu adrenalina la nivel maxim.

– Bine, spuse Macias. Ridică laptopul. Trebuia să miște pistolul automat doar câțiva centimetri pentru a-i ținti pe ambii oameni. Mai încearcă să-l arunci o singură dată și o să te ucid. Acum nu mai am nimic de pierdut. Îl întrebă pe celălalt bărbat: Luquin e mort?

– Aproape.

Sângele lui gros era întins pe toată canapeaua.

Macias îi făcu semn lui Titus să se deplaseze spre ușă.

– Noi plecăm, îi spuse Macias bărbatului. Tu termină ce ai început. Nu-l lăsa pe nenorocitul ăla în viață.

Îngrijindu-și rănile, bărbatul îi privi croindu-și drum spre ușa din față. Titus privi înapoi chiar înainte de a ieși pe ușă împins de pistolul lui Macias care îl împungea în rinichi. În lumina palidă a televizorului se vedea canapeaua plină de sânge. Bărbatul dispăruse.

Capitolul 55

Brusc, după o liniște agonizant de lungă, semnalul lui Titus se mișcă în afara casei.

– Incredibil.

Norlin stătea pe marginea scaunului, cu gâtul întins deasupra ecranului.

– Semnalul bodyguardului nu se mișcă, spuse un tehnician.

– Crezi că l-au omorât? întrebă celălalt.

Burden privea ecranele, ignorându-le întrebările.

– Ce crezi, Cain este singur? întrebă Norlin.

Burden lovi butonul de apelare de pe telefonul mobil și așteptă. Clătină din cap.

– Nu, nu e singur.

Impulsul își croi drum prin cartier, apoi vira la stânga spre Highway 2222 și se îndreptă spre vest.

– Se îndreaptă spre noi, spuse un tehnician.

Lui Burden nu-i căzu bine știrea, dar se adună și rosti:

– Macias are un plan de scăpare. Întotdeauna. Numai pentru el. Oricare ar fi acesta, acum e singurul lui interes. Presupune că mașina are un dispozitiv de urmărire, deci o va abandona. Se va gândi că trebuie să-l păstreze pe Cain ca asigurare. Dacă treburile merg așa, s-ar putea termina cu o confruntare. Nu știm ce s-a întâmplat la casa lui Luquin, poate s-a tras. Nu știm dacă Artemio este mort. Nu știm dacă Luquin este mort. Poliția ar putea fi pe drum. Și asta înseamnă descoperire. Dacă va fi o luptă pentru a încerca să-l recuperăm pe Cain, asta înseamnă descoperire. În cazul în care

Cain moare, chiar și fără o luptă, asta înseamnă descoperire. Dacă Macias îl răpește, asta înseamnă descoperire și posibil și moartea lui Cain.

– Atunci, vrei să-l lăsăm să scape?

– Dacă putem garanta viața lui Cain, da, spuse Burden. Dacă putem garanta tăcerea asupra operațiunii, da. Vom fi nevoiți. Chiar dacă asta înseamnă că cineva va trebui să mai aibă de-a face cândva cu ticălosul ăsta.

– Calo este din nou în urma lui, spuse un tehnician.

– Încă ceva, spuse Burden. Acum arma lăsată în scaun intră din nou în joc. Asta doar dacă nu au descoperit-o deja și nu au scăpat de ea.

– Omule, ăsta e un risc enorm, spuse Norlin. E un risc enorm. Cain va fi ucis dacă încearcă să folosească arma. La dracu', nu suntem siguri dacă el știe să o folosească. De ce dracu' a făcut Calo asta?

– Nu știu dacă a fost chiar cel mai rău lucru. Ar putea să-i salveze viața.

– Rahat, chestia asta o să-l omoare.

– Nu știu. Poate că și eu aș fi făcut același lucru. A existat o șansă și nu prea mult timp de gândire.

A fost alegerea lui.

Telefonul lui Burden sună, iar el îl smulse și răspunse.

– Garcia Burden, spuse Macias.

Era o declarație.

– Salut, Jorge.

– Asta explică multe, spuse Macias. Nu-mi puteam explica din ce cauză o planificare atât de atentă s-a dus dracului atât de repede.

– Este încă în viață?

– Cine?

– Cain.

– Da.

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

Macias puse telefonul lângă capul lui Titus.

– Spune-i că ești în viață.

– Sunt în regulă, spuse Titus.

– Ai auzit asta? întrebă Macias.

– Va trebui să discutăm despre situația în care ne aflăm, Jorge.

– Dă-i drumul. Abia aștept să aud.

– Luquin este mort?

– De-acum probabil că este.

– Care-i situația acolo?

– Sună-l pe omul tău nebun și întreabă-l.

– Am tot încercat.

– Ei bine, părea că este foarte ocupat.

Liniște.

– Ai fost eliminat, asta-i situația, zise Burden.

– Continuă.

– Vrem să facem un târg. Oprim toată povestea aici și tu îți vezi de drum. Dar și Cain își vede de drum, de asemenea. Foarte simplu. Pe de altă parte, adăugă Burden, dacă el moare, mori și tu. Garantat.

– Poate îl voi lua pur și simplu cu mine, spuse Macias.

– Asta nu este o opțiune.

Macias știa deja că Burden va spune asta. Dar poate că nu erau de acord asupra opțiunilor pe care le avea. Nu intenționa să-i spună lui Burden, dar Macias se gândea că poate era loc de întors. Burden nu s-ar fi târguit dacă Macias nu ar fi avut o șansă destul de bună de a face ceea ce dorea să facă.

– Și cum propui să facem asta?

Îl irita să fie nevoit să pună întrebări. Era ca și cum ar fi cerut permisiunea, ca și cum ar fi admis că Burden avea cărțile mai bune. Pentru moment, cel puțin. Dar umilința sa nu era nimic în comparație cu agitația brută a fricii care îl sugruma. Fusese atât de aproape de a fi ucis și acum avea

această ultimă șansă de a-și salva fundul. Nu avea voie să facă nici o greșeală.

– Mașina are un dispozitiv de urmărire, spuse Burden, și la fel și Cain. Deci știm unde se află în orice moment. L-a înghițit, Jorge, așa că nu te obosi să-l dezbraci de toate hainele sau alte lucruri de genul ăsta. Știu că ai un plan de scăpare. Știu că intenționezi să scapi de mașină, deci, dă-i bătaie și fă asta. Dar lasă-l pe Cain cu mașina. În viață. Dacă faci asta, trăiești. În orice altă situație, nu supraviețuiești.

– Da, știu. Ai explicat asta deja.

Mintea lui Macias alerga. Rahat. Rahat. Singurul lucru care suna prea simplu fusese de fapt acela despre Cain care înghițise un dispozitiv de urmărire. De ce i-ar fi spus Burden asta? Lui Macias i se părea că, dacă ar fi fost adevărat, era genul de informație pe care nu ar fi trebuit să o dezvăluie. Altfel de ce l-ar fi înghițit? Deci, de ce i-ar spune Burden asta? Pentru că odată ce Macias ar fi abandonat mașina și oamenii lui Burden ar fi pierdut contactul cu el, atunci Burden n-ar avea nici cea mai vagă idee unde era Cain. Burden încerca să-l facă pe Macias să creadă că nu avea altă soluție decât să-l lase pe Cain cu Navigatorul. Dar Macias nu înghițea asta. Cel puțin nu această parte a înțelegerii. În afară de asta, cum naiba avea să se asigure că îl vor lăsa să plece dacă făcea ce dorea Burden?

– E un moment foarte delicat, Garcia. Fă ceva care să mă convingă să cred că vei face ceea ce spui.

– Trebuie să vorbesc cu Cain, ca să pot aranja asta.

Macias îngheță.

– Doar dă-i telefonul, spuse Burden simțind suspiciunea bruscă a lui Macias. Trebuie să-l calmez, Jorge. Tu încă nu înțelegi cu ce ai de-a face aici.

Macias încerca să se lămurească și cu privire la acest aspect, dar mintea i se împleticea. Pierduse firul aici, devenise

confuz, încercând să anticipeze toate capcanele, îi era teamă că ar putea să nu le vadă pe cele mai evidente.

– Dă-i telefonul, Jorge. Ți-l va da înapoi.

Asta era o greșeală nenorocită, gândea Macias, dar trebuia să ia rapid o decizie. Mașina zbura pe autostradă. În curând vor fi nevoiți să se întoarcă.

– Dacă nu faci asta, nu va funcționa, spuse Burden. Totul se va termina.

Macias avea toate motivele din lume să nu creadă asta.

– Vrea să vorbească acum cu tine, spuse Macias, întinzându-i telefonul lui Titus, peste scaun.

Transpirat, cu nervii întinși la maximum, Titus se întinse, atinse mâna lui Macias, în timp ce orbecăia după telefonul care-i era întins peste umăr. Simți repulsie la atingerea cărnii celuilalt.

– Da.

– Titus, spuse Burden, într-o clipă va trebui să-i dai telefonul înapoi lui Macias, deci am să vorbesc rapid. Ai aflat despre armă?

– Da.

– Bine. În timp ce vorbesc cu tine, ia dispozitivul de pe braț și pune-l pe armă, fără ca el să observe. Apoi dă-i arma când ți-o va cere. I-am spus că ai înghițit un dispozitiv de urmărire și că știm unde te afli în orice clipă. Trebuie să creadă asta. Am să încerc să-l determin să te lase cu Navigatorul în schimbul libertății lui. Repede, de ce s-a întors la Luquin?

– Laptop.

Macias îi smulse telefonul lui Titus cu o palmă laterală peste cap care fusese atât de puternică încât îl făcu să devieze de pe autostradă și merse pe linia mediană câteva sute de metri înainte de a putea să recapete controlul și să revină pe asfalt.

– Ești un idiot nenorocit, țipă Macias în telefon.

Era extrem de furios.

– Ascultă, Jorge, spuse Burden încet. Vrem cu toții să acționăm foarte atent în toată treaba asta, bine? Amintește-ți.

El trăiește, tu trăiești. Dacă cineva moare, toți mor. Lungea povestea pentru a-i oferi lui Titus timp să transfere dispozitivul. Când oamenii mei ți-au adus mașina la restaurantul La Terazza, au înghesuit un pistol automat în crăpătura scaunului, chiar în dreapta lui Cain. El deja l-a găsit. Este gata de tragere, cu siguranța ridicată. I-am spus să te lase să-l iei când te vei întinde peste scaun să o faci.

– Am să-i zbor creierii, Garcia, țipă Macias, i l-am pus la tâmplă chiar acum. Am să-i zbor creierii nenorociți.

– La dracu', nu e nici o șmecherie, Jorge.

Macias păstră telefonul la ureche și vorbi cu Titus:

– Ce ți-a spus?

În timpul dialogului dintre Macias și Burden, Titus desprinsese cu grijă dispozitivul de pe brațul său drept cu mâna stângă și acum o apăsa pe mânerul striat al pistolului. Încă tremura de la lovitura pe care o primise în cap, dar reușise să-și îndepărteze încet mâna de pe pistol, pe partea de jos a volanului, în timp ce răspunse:

– Mi-a spus să nu folosesc arma care este aici în scaun. Mi-a spus să te las să o iei.

Macias calculase timpul pe care îl petrecuseră la telefon. Burden chiar nu putuse să-i spună mult mai mult de atât. Fixă gura pistolului automat la baza craniului lui Titus și se întinse încet peste scaun. Găsi mânerul pistolului, înfipt între scaune și îl trase încet afară. Avea amortizor.

– Și acum? spuse Macias în telefon.

– Bine, vezi cum funcționează treaba? întrebă Burden.

– Da, văd.

– Nu dorim decât să încheiem povestea asta, Jorge. Dacă îl primim pe Cain înapoi în siguranță, întreg, atunci ai primit un permis de liberă trecere. De data asta ai noroc. Foarte, foarte mult noroc.

Macias știa că Burden spunea adevărul, cel puțin despre asta. Avusese această mică șansă *solo per suerte*. De-acum conta

fiecare moment. Continua să privească afară pe fereastra din spate. Pe o distanță considerabilă nu văzuse lumini de faruri, ceea ce însemna că îl prinseseră pe sistemul de urmărire, așa cum spusese. Nu aveau nevoie de cineva pe aproape. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci distanța dintre el și oricine ar fi fost acolo – nu era prost, știa că îl urmărea cineva – era șansa lui. Singura lui șansă. Și următoarea lui mișcare trebuia făcută în acest spațiu strâmt, în intimitate totală.

– Ce spui, Jorge, ne-am înțeles? îl întrebă Burden.

– Da, ne-am înțeles.

– Bine, acum este rândul tău să ne faci să te credem, concluzionă Burden. Când îl abandonezi împreună cu Navigatorul, trebuie să mi-l dai la telefon, astfel încât noi să știm că el e în viață și tu pleci. Vom continua să vorbim cu el până când ajungem la amplasamentul lui. Când ajungem acolo, tu ești departe și nimeni nu te va căuta.

– *Hecho*, spuse Macias și închise telefonul.

Ezitase pentru o clipă, calculând, analizând în mintea lui ceea ce i se punea în față, pentru a se asigura că nu ratase nici un aspect care să-i strice programul. Apoi formă un cod pe telefonul lui mobil și imediat apăsă cronometrul de pe ceasul de la mână, reglându-l la patruzeci și cinci de minute. Permis de liberă trecere. Da. Își închipuia oare Burden că era atât de speriat încât își pierduse mințile? În nici un caz nu avea să-l predea pe Titus Cain până când nu ar fi fost sigur că va fi ieșit din toată mizeria asta... Și poate nici chiar atunci. Va trebui să vadă cum evoluau lucrurile. Dar între timp, minciuna îi va câștiga, poate, ceva timp.

Capitolul 56

– Iisuse, spuse Norlin.

Burden îi simțea privirea. Stăteau unul lângă celălalt în camionetă, cu ochii scanând monitoarele.

– Ăsta, spuse Norlin, a fost un telefon tupeist.

– Vrei să spui fără inimă, nu-i așa? spuse Burden fără a se uita la Norlin. Ai fi putut spune fără inimă.

– Nu, am vrut să zic tupeist. Dacă te înșeli... atunci e fără inimă. Garcia, ai obținut aproape tot ceea ce ai vrut. Ai primit mai mult decât te așteptai. Ai fi putut renunța la asta.

– Și probabil că aș fi renunțat dacă nu s-ar fi întors după laptop. Dar dacă și-a riscat viața pentru el, atunci îl vreau.

– Chiar cu *prețul* vieții lui Cain?

– Aia e o singură viață. Numai Dumnezeu știe câte vieți pot fi salvate cu acel laptop.

– Și dacă nu se poate? Dacă nici măcar o singură viață nu poate fi salvată cu ajutorul acelui laptop?

– Te comporți ca și cum Cain ar fi deja mort. Uite ce e, dacă Macias crede că Titus a înghițit un microfon, atunci îl va lăsa la mașină pentru că trebuie să se izoleze. Dacă face asta, îl vreau pe Calo în poziție să meargă după el.

– Ăsta e un foarte mare risc dacă...

Burden nu spuse nimic și-și ațintă ochii în monitoare, ignorându-l complet pe Norlin.

– Și dacă Macias nu înghite povestea? insistă Norlin.

Burden se întoarse spre el.

– Gil, gândește-te un pic. Și-a oprit toată operațiunea. La dracu', și eu abia pot crede asta. Probabil că s-a speriat al

dracului de tare. Trebuie să presupun că în momentul ăsta pe Macias îl interesează doar să se salveze pe el.

– Dar dacă nu crede minciuna cu înghițitul microfonului?

– Atunci îl va lua pe Cain cu el. Și chiar dacă face asta, undeva în adâncul lui, se va tot gândi că poate s-a înșelat. Că poate urmăresc acest monitor și văd microfonul lui Cain mișcându-se, în loc să rămână în mașină după cum am stabilit. Își va aminti că am zis că, dacă va face orice altceva decât ceea ce am stabilit, e un om mort. În secunda în care deviază de la plan – dacă o face – va începe să transpire sânge. Oamenii fac greșeli când sunt atât de stresați. Privi monitorul. Calo este încă în spatele lui.

– Da, mult în spate, spuse tehnicianul. Mai mult de șase kilometri.

Camioneta de supraveghere era de asemenea din nou în mișcare, la vreo șase kilometri în urma lui Calo.

Burden nu-și lua ochii de la LorGuides. Până acum toate merseseră mai bine decât s-ar fi putut aștepta, dar în acest moment nu mai avea oameni pe care să-și permită să-i piardă și ceea ce urma să se întâmple era, fără îndoială, în mâinile lui. Tot ce putea face era să asculte cum se desfășura operațiunea în continuare.

– Putem privi chestia asta și dintr-o altă perspectivă, spuse Burden. Știe foarte bine că siguranța lui depinde de cea a lui Cain. Ar putea să se țină de el la fel cum un om aflat pe cale să se înece se agață de un trunchi de copac care plutește pe apă. Există și varianta asta. Dar dacă asta e și dacă Macias aruncă arma din vreun motiv oarecare sau o pierde, Calo se va duce direct spre ea, și suntem terminați.

– Cain e terminat, îl corectă Norlin.

– Au cotit pe South Loop One, spuse unul dintre tehnicieni.

– Dacă Macias continuă pe acest traseu – spuse Norlin aplecându-se spre monitoare și arătând o hartă de pe unul dintre ele – va ajunge în Oak Hill. Se îndreaptă spre o intersecție unde va avea de ales între două autostrăzi. Una este

o autostradă statală care merge spre lacuri până la Llano; iar cealaltă, o autostradă federală, în stare mai bună, care îi poate duce la Fredericksburg sau în sud, la San Antonio. Ambele trec prin ținuturile fermierilor.

Burden se holbă la hartă. Macias mergea spre portița lui de scăpare. Pentru ca planul să funcționeze trebuia să scape de LorGuides cumva. Trebuia să dispară.

Lui Titus îi tremurau mâinile pe volan din cauza adrenalinei care-i străbătea constant corpul. Se îndreptară sub Loop 360, unde orașul se contopea cu dealurile rotunjite pline cu complexe imobiliare de lux. Construcțiile inundaseră văile împădurite și se întindeau până aproape de piscuri, cu luminile lor împrăștiate ca o rouă blândă deasupra peisajului. Merseră pe Loop, care cotea spre est în partea sudică a orașului și, când ajunseră la intersecția cu Loop 1, Macias îi spuse să facă la dreapta și să meargă spre sud.

Macias nu vorbea și lui Titus i se părea deosebit de enervant că nu-l slăbea deloc cu pistolul pe care îl ținea apăsat la baza craniului său. Putea simți rotunjimea țevii și i se părea că e ca într-un sicriu.

Când Loop 1 se intersectă cu Highways 290 și 71, Macias îl instrui să iasă pe breteaua de acces. De acolo se îndreptară spre o nouă zonă rezidențială cu ferme tradiționale, magazine intercalate printre ele și complexe de apartamente.

– Trage aici, spuse Macias și Titus se îndreptă către un centru comercial aflat la sute de metri de ferme.

Era un supermarket non-stop, un complex cu servicii de reparații non-stop, o farmacie non-stop, un restaurant non-stop și tot felul de alte mici prăvălii, cu o zonă comună de parcare, luminată de lămpi stradale cu halogen.

– Parchează aici, spuse Macias, direcționându-l pe Titus spre una dintre zonele libere din parcare.

Ieși și deschise portiera lui Titus.

– Haide, spuse el, dar, când Titus dădu să iasă, Macias se întinse și înfipse țeava pistolului în gâtul lui Titus.

Nu spuse nimic, dar apăsă atât de tare încât Titus putea simți cartilajul traheii lui mișcându-se sub oțel. Apoi, pentru intimidare, Macias forță apăsarea, făcând ca ochii lui Titus să lăcrimeze instantaneu.

– Ia cheile și dă-mi-le, spuse Macias.

Titus făcu întocmai și Macias dădu un pas în spate, lăsându-l să iasă.

Stând lângă Navigator, îl privi pe Macias scoțându-și cămașa din pantaloni pentru a acoperi arma cu dispozitiv de urmărire pe care o îndesă în cureaua de la pantaloni. Titus strânse din dinți, sperând că nu a desprins dispozitivul de urmărire când frecase arma.

Macias îl luă pe Titus cu o mână pe după umeri și-l bătu ușor.

– Știu că vrei să-ți păstrezi rinichii, spuse el. Să mergem.

Titus îngheță.

– Stai așa. Nu asta a fost înțelegerea. Te vor ucide dacă nu rămân în Navigator.

– Întâi ar trebui să ne găsească.

– Uite ce e, spuse Titus, am... o să fiu sincer cu tine. Sunt cablat. Am înghițit un dispozitiv de urmărire. Ei știu în fiecare secundă unde mă aflu. Când vor vedea că semnalul nu mai e în mașină, ești terminat.

– Și atunci de ce dracu' îmi spui asta tocmai acum?

– Pentru că nu sunt un idiot. Nu vreau să fiu ucis într-un schimb de focuri și îți spun clar, dacă plec din Navigator, vor veni după tine.

Stăteau față în față și Macias simți izul de parfum stătut și de transpirație. Ambii bărbați se luptau cu frica și misterul șanselor. Titus putea simți și respirația lui Macias. Se gândi că mirosea a disperare.

Capitolul 57

Rita privea pe geamul din spate în Jeepul Cherokee al lui Kal, în timp ce ieșea de pe Highway Loop 1 South și intra în parcarea hanului La Quinta. Kal conducea, Ryan stătea lângă el în dreapta, iar Janet lângă Rita, în spatele lor. Traseră lângă o camionetă chiar când ușa din spate a acesteia se deschise, iar Garcia Burden coborî. Ieșiră toți din Cherokee și stăteau de vorbă lângă ușa deschisă a camionetei. Rita putea să vadă înăuntrul camionetei, interiorul său aglomerat, întunecat, care strălucea din cauza șirurilor de ecrane afișând lumini colorate. Un amestec de zgomote de transmisiuni ajungea până la ea.

Burden îi vorbi direct:

– Două lucruri: nu mai dispun de alți oameni și înainte ca toate astea să se termine, s-ar putea să am nevoie de cei trei bodyguarzi ai tăi, aici. Nu am încotro. Celălalt lucru: ai dreptate. Dacă va fi să moară soțul tău, nu ar trebui să privești cum se va întâmpla. Dacă operațiunea ar fi implicat o mulțime de oameni, cum s-a întâmplat mai devreme în seara asta, nu ți-aș fi permis să fii aici. Dar acum totul depinde doar de Titus și Macias. Semnalul lui Titus nu se mai mișcă, continuă el, și vine de undeva dintre luminile acelor centre comerciale. Arătă dincolo de șoseaua expres. Spatele cămășii sale mototolite era leoarcă de sudoare. Părea să fi fost stoarsă. Calo este acolo, încercând să se apropie cât poate. Dacă avem noroc, acela este locul în care Macias plănuiește să-l abandoneze pe Titus cu telefon cu tot.

Ryan se întoarse, păși în interiorul dubiței și reveni imediat cu unul dintre tehnicieni, care ducea un LorGuides pe care-l deconectaseră. Se duseră la Cherokee și începură să-l instaleze între scaunul șoferului și cel al pasagerului din față.

– Hei, spuse Norlin din interiorul dubiței. Se pare că semnalele părăsesc Navigatorul.

Burden ajunse imediat în spatele dubiței, iar ceilalți se înghesuiră în jurul ușii deschise din spate.

– Este un supermarket foarte mare, spuse Norlin, arătând spre desenul sumar de pe unul dintre monitoare. Se pare că semnalele intră în magazin.

Burden îl prinse pe Calo la telefon.

– Da, văd și eu, spuse Calo. Tocmai intru în parcare. Încerc să ajung la Navigator.

Nimeni nu trebuia să o spună: asta nu era de bine. Dispozitivul era pe armă. Titus trebuia să fie la telefon vorbind cu ei atunci când Macias abandona mașina. Și nu era.

Rita își aminti de conversația cu Burden de mai devreme. Fusese încăpățânată, dorind să se afle mai aproape de acțiune și acum, iată, era. Dar nu se va implica. Nu va face asta. Titus nu era mort. Ar fi știut dacă ar fi fost. Ar fi simțit-o, ca pe vibrațiile unui diapazon, o fibrilație subtilă în stomac. Credea asta cu tot atâta tărie cum credea că soarele va răsări din nou de dimineață. Privea în interiorul dubiței întunecate și aștepta.

Titus începu să meargă, se îndreptau spre supermarket.

În interiorul magazinului uriaș și strălucitor luminat, Macias încetini. Acum mergeau cât se putea de relaxat pe lângă cereale și băuturi răcoritoare și produse congelate, dincolo de produsele proaspete și standurile de carne. Se îndreptară spre ușile duble culisante din spatele magazinului. Unii dintre lucrători le aruncau priviri curioase, dar nu erau plătiți suficient de bine ca să fie curioși astfel încât Titus și Macias trecură printre ei chiar în depozitul din spate și dincolo de ușa

metalică pentru aprovizionare. Ajunseră pe o altă alee, fără să le adreseze cineva vreun cuvânt.

Fiind din nou afară, Macias se uită în jur pentru a vedea dacă erau încă singuri. Acum își scosese arma la vedere și-l împungea pe Titus în rinichi. Îl împinse înainte, mergând rapid pe alee, dincolo de tomberoanele de gunoi cu mirosul lor rânced plutind în aerul nemișcat al după-amiezii. De cealaltă parte, un gard înalt din șipci de lemn trecea de-a lungul întregii alei, prin spatele magazinelor, ascunzându-le de complexele imobiliare rezidențiale.

Lui Titus aleea i se părea mai izolată decât Antarctica, dar Macias continua să verifice prin spatele magazinelor. Când intră în umbra dintre luminile de securitate de deasupra ușilor din spate ale unui pet-shop și ale unui magazin video, îl împunse pe Titus cu țeava pistolului și cotiră spre gard. Încetiniră până la un mers normal, înaintară câțiva metri și se întoarseră câțiva pași. Macias verifică din nou vitrinele, părând că se studiază în ele. Apoi se îndreptară spre gard, ridicară capetele a trei șipci alăturate, se ghemuiră și trecură în curtea din spate a unei mici ferme.

Curtea, iluminată de felinarele stradale din curtea alăturată, era plină de buruieni; casa era întunecată. Macias descuie ușa din spate a casei și-l împinse pe Titus înăuntru. Becurile de pe alee erau singurele care luminau bucătăria întunecată prin niște ferestre mici. Atunci, Titus observă o dungă de lumină la baza unei uși închise.

– Pe acolo, spuse Macias și-l împinse pe Titus înainte.

Când ajunseră la ușă, Macias îi spuse să o deschidă și intrară în garaj.

Acolo, era o Honda Accord neagră, adăpostită în garaj și un bărbat stătea pe portbagaj, cu picioarele sprijinite pe bara de protecție.

– Hopa, spuse tipul, intrând brusc în alertă, după care coborî cu grijă de pe mașină, privind alarmat spre Titus. Oh, rahat! Ce se-ntâmplă aici, Jorge?

Avea aproape treizeci de ani, poate, hispanic, deși nu vorbise cu accent. Purta jeanși și o cămașă de nailon cu mâneci scurte, deschisă, peste un tricou alb.

– Fără întrebări, spuse Macias.

Titus cântărea reacția tânărului. Arăta ca și cum ar fi vrut să izbucnească, cu întrebările jucându-i înainte și înapoi între Macias și Titus.

– Uite ce-i, spuse tânărul. Când m-ai sunat și mi-ai spus să fiu aici, spuneai că mă vei plăti. Eu... nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

– Nu ai nimic de-a face cu asta, Elias, spuse Macias. Mai ai o singură treabă și-ai scăpat.

– Încă una? Credeam că vin încoace ca să-mi iau ultima plată pentru fotografii. Și ai spus că mă vei compensa pentru faptul că mi-au luat laptopul.

Titus privi către tânăr. Acesta era tipul care făcuse fotografiile cu Rita? Macias îi citise probabil gândurile, pentru că îl împunse din nou cu pistolul automat în rinichi, spunându-i să-și țină gura. Mijlocul lui Titus devenise dureros de la aceste împunsături repetate.

Macias scoase cheile Navigatorului din buzunar și i le dădu tânărului.

– În centrul comercial de acolo, este un Lincoln Navigator parcat în fața supermarketului. Albastru-închis. Vreau să te duci acolo, să-l iei și să te îndrepți spre San Marcos. Uită-te după prima stație Texaco, pe partea dreaptă cum te duci spre oraș. Ieși de pe autostradă și du-te la benzinărie. Vei găsi un alt Navigator identic cu cel pe care-l conduci. Banii tăi sunt în torpedo. Dispari. Asta-i tot.

Elias Loza se uită la el.

– De ce, dintr-odată trebuie să fac asta? Nu așa era înțelegerea. Privi spre Titus. Mi se pare că treaba se împute. Înțelegerea noastră nu includea și condusul unei mașini. Dacă... dacă apare vreo problemă...

– Nu o să apară nimic, spuse Macias. Doar suntem flexibili. Și tu trebuie să fii flexibil.

– Eu nu vreau flexibilitate. Îmi vreau doar restul de bani.

– Ei bine, banii tăi sunt flexibili... nu sunt aici. Sunt în cealaltă mașină, în San Marcos.

Loza îl privi pe Macias. Titus îl putea auzi gândind: fie banii sunt în cealaltă mașină fie... nenorocitul ăsta ar putea să mă împuște chiar aici.

– Atunci, asta-i tot?

– Da, asta-i tot.

Dezgustat, dar speriat mai mult decât orice, Loza se aplecă și-și ridică geanta cu camera. Când se ridică, privi spre Titus și apoi, din nou, spre Macias.

– Nu știu ce se întâmplă aici, spuse Loza, dar eu... să fac asta, nu mi se pare corect. Nu am o armă, nimic...

Macias înjură. Titus bănuia că i-ar fi plăcut pur și simplu să-l împuște pe tip și să dispară naibii de-aici, dar dorea ca dispozitivul despre care credea că se află în Navigator să se îndepărteze de oraș. Brusc își săltă cămașa și scoase pistolul automat de la cureaua pantalonilor. I-l aruncă unui Loza foarte surprins, care îl prinse lângă stomac, cu mâna liberă.

– Dispari dracului de-aici, spuse Macias.

Loza privi la armă, apoi la Macias și aruncă o privire spre Titus. Pentru un moment scurt, Titus se gândi că Loza urma să-l împuște pe Macias. Dar fusese un gând prostesc. Loza se întoarse și ieși din garaj.

Capitolul 58

Romo Calo găsi Navigatorul într-o zonă cu alte mașini din parcarea din fața supermarketului. Decât să încerce să lucreze de la distanță, hotărî să îi abordeze direct. Parcă la trei mașini distanță de Navigator în așa fel încât era pe partea opusă a cărucioarelor supermarketului.

Plecând de lângă mașina sa, trecu pe lângă Navigator jucându-se cu cheile. Nu văzu nimic. Scoase un căruț și, prefăcându-se că a uitat ceva la mașină, trecu din nou pe lângă Navigator. Tot nu văzu nimic. Ajuns la mașină, deschise ușa și se prefăcu că ia ceva după care trecu iar pe lângă Navigator în drumul spre căruțul pe care îl lăsase în drum.

Nevăzând în continuare nimic, deveni suspicios, se întoarse cu spatele la Navigator, lăsă căruțul de izbelițe, se strecură printre mașini și se uită înăuntru. Nimic. Merse rapid înapoi spre căruț, îl luă și îndreptându-se spre intrarea în supermarket scoase telefonul mobil.

– Mașina e goală, spuse Calo vorbind cu cei din mașina de supraveghere. *Nada.*

– N-o scăpa din ochi, spuse Burden. Te contactăm noi înapoi.

În timp ce închidea telefonul, Calo privi înapoi chiar la timp pentru a vedea un bărbat îndreptându-se spre Navigator, printre alte mașini parcate. Se uita în jur, se oprea, se uita din nou, avansa. Într-un final își îndreptă atenția asupra Navigatorului și se îndreptă direct spre el. Calo schimbă imediat direcția, împingând căruciorul. Tipul se uită în jur și îl văzu pe Calo, dar nu îi dădu atenție.

Calo îl privi pe bărbat analizând Navigatorul, ca și când nu l-ar mai fi văzut înainte. Tipul își ridică privirea și se uită în jur. Ce era asta? Voia să-l fure? Apoi tipul merse la portieră și apăsă butonul de deschidere de pe telecomandă. Mașina piui și tipul deschise ușa.

Încă era cu un picior afară când Calo se apropie prin spatele mașinii și bloca portiera cu cărucul chiar în momentul în care acesta voia să o închidă. Într-o secundă arma automată a lui Calo era fix în fața individului.

– Nu mișca, spuse Calo. Ești singur?

Tipul încuviință din cap.

– Cine ești?

– Elias Loza.

Calo mută țeava armei spre gura lui Loza, atingându-i buzele. Atunci văzu că Loza avea o geantă care se afla lângă el, pe scaun.

– Ce-i în geantă?

– O cameră.

– Ești înarmat?

Tipul încuviință din cap.

– Unde?

Loza se uită în jos.

– Chiar aici.

Calo mută țeava pistolului între ochii lui Loza, se aplecă și găsi arma automată în partea din față a pantalonilor, înfiptă în curea. Fu surprins să vadă că era aceeași armă pe care o ascunse pentru Titus între banchete. Apăsă siguranța, dar era goală, fără muniție.

– De unde dracu' ai luat asta?

Loza știa clar că numele era important:

– Jorge Macias.

– Unde e?

– Uite ce e, eu n-am nimic...

– Unde?!

– Acolo... de cealaltă parte a centrului comercial... într-una din casele alea...

– Ce cauți tu aici?

Loza îi spuse.

– Care e adresa casei?

Când Loza îi spunea adresa, Calo era deja cu telefonul în mână.

– Mai e un bărbat cu el? întrebă Calo.

– Da.

– Altcineva?

– Nu.

– Încotro se îndreaptă?

– Nu știu.

Calo îl lovi pe Loza cu arma peste gură atât de repede, că până în momentul în care acesta realiză ce se întâmplase, țeava pistolului lui Calo era deja înapoi între ochii lui.

– Nu, nu, nu... imploră el, în timp ce sângele îi curgea din buza spartă și din gingia de unde îi zburase un dinte. Of, of, rahat, of... serios, nu nu nu... nu știu unde dracu' se duc. Nu știu... nu știu nimic despre asta.

Calo vorbi rapid cu Burden și îi povesti totul, fără a-l scăpa pe Loza din ochi și fără a ridica țeava pistolului de pe fruntea acestuia.

– Și acum partea cea mai proastă, spuse Calo. Pistolul cu dispozitivul de urmărire este în mâna mea.

– Verifică arma, spuse Burden. Urmăritorul e încă acolo?

– Semnalul tău ce spune?

– Spune că e undeva la vreo cinci sute de metri spre vest față de locația ta.

– Serios?

Calo îl împinse pe Loza și-i spuse să stea culcat. Loza făcu exact cum i se spusese, scâncind, iar Calo ridică arma în lumina din interiorul mașinii. Îi luă aproape un minut să constate că dispozitivul de urmărire nu mai era acolo.

*

Burden se urcă în Cherokee împreună cu Rita și ceilalți și se îndreptară spre șoseaua expres unde Ryan și Janet îl luară în primire pe Loza. Porniră cu tot cu el, în Navigator, spre casa de siguranță a lui Macias, pentru a se asigura că Titus nu fusese lăsat acolo.

Calo se întoarse la mașina lui, iar Rita rămase cu Burden și Kal în Cherokee. Se afla singură pe bancheta din spate și îi asculta pe cei trei bărbați discutând cea mai bună variantă pentru a aborda întâlnirea cu Macias. Dar înainte de a ieși din parcare, semnalul de la respectiva adresă se puse în mișcare.

– Calo, spuse Burden privind monitorul LorGuides, treci înapoi în spatele lui. Nu știu ce s-a întâmplat cu nenorocitul ăla de dispozitiv de urmărire, dacă a fost mutat de pe armă voit sau a fost un accident, dar trebuie să fim precauți și să presupunem că Macias nu știe că suntem încă pe urmele lui. Totuși, înainte de asta, încearcă să te apropii cât poți de mult de semnal, ca să vedem Honda aia mai bine. Trebuie să aflăm dacă semnalul e cu ei sau Macias a reușit să-l pună pe o mașină de momeală.

După asta, transmisiunile încetară și cu toții erau cu ochii lipiți de LorGuide.

Macias se urcă din nou în spate și Titus conduse conform instrucțiunilor. Trecură prin cartier până la Loop 1 Sud, de unde se îndreptară spre Oak Hill. Titus analiză situația în care se afla. Nu era bine. Acum că dispozitivul de urmărire plecase spre San Marcos și oamenii lui Burden nu aveau o imagine asupra lui Titus, acesta era pe cont propriu. Știa de la început că Burden avea o echipă mică și că, dacă totul mergea conform planului, tot nu avea pe nimeni disponibil pentru a se ocupa de un astfel de eveniment neașteptat. O nouă surpriză pentru Burden.

Macias îi explicase clar lui Titus că viața lui era în siguranță doar atâta vreme cât avea nevoie de el. Titus înțelesese asta. Dar ce avea să se întâmple când Macias ar fi fost în siguranță de unul singur? Și cât de în siguranță trebuia să fie înainte de a hotărî ce va face cu Titus? Titus nu reușea să vadă care ar fi fost avantajul pentru Macias dacă l-ar ucide, indiferent cât de mult se gândea la asta.

Pe de altă parte, Titus nu știa ce alte situații neprevăzute s-ar putea ivi și cum ar schimba ele totul. Dumnezeu știe cum, dar în ultimele momente văzuse suficiente răsturnări de situație. În schimb, indiferent cât de des își repeta că are mai multe șanse de supraviețuire ca ostatic dacă păstrează o atitudine pozitivă, nu reușea să fie prea liniștit și să conducă atent. Întunericul de afară era o reprezentare foarte bună a stării lui de spirit din acel moment.

– Fii atent la limitele de viteză, spuse Macias. Fără poliție.

Titus îl privi pe Macias în oglinda retrovizoare. Ostaticul monitoriza traficul din spatele lor. Era nervos, dar se simțea poate puțin mai bine acum, crezând că are ceva timp la dispoziție de a descifra intențiile lui Macias. Dar acesta era un tip realist. Știa că avantajul lui era cât un capăt de ață.

Titus încercă să vadă care e starea lui de spirit. Voia să-l audă spunând ceva, să afle poate o parte dintre intențiile lui.

– Nu sunt bani în San Marcos, nu-i așa? spuse Titus. Pun pariu că nu e nici un alt Navigator acolo.

– Asta e problema lui, spuse Macias. El o s-o rezolve. Tu ai cu totul alte probleme de rezolvat.

Treceau prin satul Oak Ville, la sud-est de Austin. Macias trebuia să ia o decizie în următoarele minute. Oricum, traficul începea să se rarefieze, deci urma să fie mult mai ușor să depisteze o mașină de urmărire.

– Cum o să te asiguri că Luquin e mort? întrebă Titus.

– După ce-am văzut spectacolul ăla lugubru care se petrecea în casă, nu cred că am de ce să-mi fac griji că Tano

Luquin ar mai putea fi în viață mâine-dimineață. Pare că toată lumea îl vrea pe Tano mort. I-a venit vremea. Când câinii simt sânge, se întorc spre cel care sângerează cel mai mult.

Acum erau la o intersecție.

– Mergi tot înainte, spuse Macias și continuară drumul pe Highway 290 care ajungea la Fredericksburg sau la San Antonio. Titus bănuia că era vorba de San Antonio.

– Ceea ce vreau eu să știu, spuse Macias, este cum naiba l-ai găsit tu pe Garcia Burden?

Titus îi spuse adevărul, fără însă a folosi nume.

– Și te-ai dus să te întâlnești cu el chiar a doua zi?

– Exact.

– Cum?

Titus îi spuse din nou adevărul.

Macias scutură din cap.

– Și asta a fost abia acum trei zile?

– Exact.

Liniște. Îl auzea pe Macias sâsâind.

– Numai Garcia Burden era în stare să dea peste cap în trei zile niște planuri atent făcute și revizuite în două luni, spuse el. Să le dea peste cap complet.

„Eh, nu chiar complet", se gândi Titus. Macias avea încă pistolul la tâmpla lui.

Lăsară orașul și suburbiile în urmă. Luminile de pe dealuri scădeau în intensitate din ce în ce mai mult, pe măsură ce mașina înainta. Acum, de ambele părți ale autostrăzii era întuneric deplin.

– Cât de departe mergem? întrebă Titus.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta, spuse Macias.

Titus și-l imagina pe Macias împingându-l afară din mașină undeva pe marginea drumului sau pe vreo stradă întunecată din San Antonio. Apoi ar putea merge la un telefon public și totul s-ar sfârși. Titus nu putea aștepta asta; nu putea aștepta ca toată nebunia să se termine pur și simplu.

Se concentră asupra liniei continue de pe autostradă și încercă să-și ia gândurile de la toate astea.

Dar nu putea să nu se gândească la tipul de pe bancheta din spate. Se gândi la ceea ce îi spusese Rita, și, în consecință, în fața ochilor i se perindau imaginea lui Charlie încâlcit în lanțul unui fierăstrău electric sau a Carlei sufocându-se. Nu se putea abține să se întrebe cum se petrecuseră toate acestea. Era furios că omul care orchestrase toate astea stătea în spatele lui și că el însuși era complice la evadarea acestuia. Doamne, nici Carla și nici Charlie nu fuseseră încă îngropați!

– Încetinește, spuse Macias.

Capitolul 59

Când se lămuri că Macias se întorcea cu 290 de grade spre vest, Burden îl chemă prin radio pe Calo.

– Calo, spuse el, mai ai încă binoclul cu vedere de noapte?

– Da.

– Bine, la această oră târzie, autostrada va fi al naibii de goală. Pune-ți ochelarii, stinge farurile, apropie-te de semnalul emis de dispozitivul de urmărire și vezi dacă este Honda. Va conduce la limita de viteză, deci, cu puțin noroc, îl vei prinde.

– Ce fac cu polițiștii?

– Dacă te opresc, scoate ochelarii și încasează amenda. Ai acte de identitate legale, corect?

– Da. Voi fi în regulă.

În următoarele douăzeci de minute, Kal privi vitezometrul în timp ce Calo, deplasându-se pe autostradă, fără lumini, își continuă comentariul despre avansul celeilalte mașini. În fața lui, lumea se contura în culoarea mărului verde și în negru.

Pentru Rita fusese aproape o jumătate de oră de tensiune incredibilă, cu ochii lipiți de LorGuides, cu urechile ciulite să adune mai multe informații de la Calo decât afla din secile comunicații strategice obișnuite. Stomacul începea să o doară și nu vedea nimic care să-i fie de ajutor pe fețele slab luminate ale lui Kal și Burden, care urmăreau și ei pe LorGuide și ascultau conversațiile fără nici o expresie.

– I-am prins! comunică brusc Calo. Frânează. Încetinesc... coboară...

– Unde? Ce-i acolo?

– Nimic. Un teren întunecat de fermă. Nimic. Frânez puternic. Trebuie să mă opresc...

Titus era uluit. Să încetinească? Macias intenționa să-l arunce jos pe marginea drumului?

– Încetinește, repetă Macias.

Titus era confuz. Erau în mijlocul pustietății, nu era nimic altceva acolo decât întuneric.

– Bine. Vezi reflectoarele roșii de pe gardul de colo? Acolo este un paznic de vite. Trage pe dreapta și du-te spre el. Acum. Repede!

Nu se auzeau mașini pe autostradă din nici o direcție, constată Titus, așa și dorea Macias. Titus trase pe dreapta, privi peste umăr și apoi se întoarse spre paznicul de vite. Farurile luminau făgașurile de calcar ale unui drum de țară. Pe centru, între urmele de cauciuc, crescuse o linie de iarbă înaltă, care era deja pârjolită de arșița de iulie.

– Stinge luminile și oprește, zise Macias.

Titus se conformă.

– Deschide ferestrele, zise Macias.

Mașina se umplu de sunetul insectelor de noapte și de mirosul de iarbă. Pe măsură ce ochii lor se obișnuiau cu întunericul, urmele de calcar începură să strălucească în lumina lunii.

– Poți să vezi suficient ca să conduci, spuse Macias. Pornește.

Titus băgă în viteză și se deplasă încet pe drumul dificil. Iarba înaltă dintre făgașuri se freca de punțile mașinii când drumul se ridica peste o cocoașă și apoi revenea după o coborâre gradată.

Puteau vedea în fața lor dealurile molcome împrăștiate în întuneric, culoarea gri, ștearsă a ierburilor, petele de cărbune ale pădurilor și, deasupra, cerul nopții plin de stele albastre, ca de gheață.

– Las-o aici și oprește motorul, spuse Macias.

Lui Titus nu-i plăcu asta.

Se dădură jos din mașină, Macias cărându-și laptopul și arma. Mergeau. Dealurile erau acoperite cu pietre și smocuri de iarbă. Izolat, răsăreau copaci de cedru care în întuneric păreau niște urși negri.

În timp ce mergeau, inima lui Titus începu să bată nebunește. În acest loc nu-și putea închipui nici un alt fel de sfârșit decât unul nefericit. Coborau pe o râpă, șerpuind peste stânci, împiedicându-se de cactuși. Luna lumina doar atât cât să-i facă să creadă că văd pe unde merg, dar ascunzându-le detaliile. Apoi ajunseră de cealaltă parte a râpei, pe culmea crestei.

– Stai jos, spuse Macias și apăsă cătarea pistolului peste umărul lui Titus pentru a-și sublinia spusele. Apoi scoase un telefon mobil și apăsă un buton. *Estamos aqui,* spuse el. *Andale! Andale!*

Amândoi erau obosiți și transpirați, cu pantofii plini de mici bucăți de lemn și de pietre, cu șosetele îmbâcsite cu spini de iarbă țepoasă. Mintea lui Titus gonea. Apoi auzi un sunet adânc, plin, cum nu mai auzise niciodată, o tuse rapidă, accelerată, pe tonuri joase, ca un huruit adânc. Privi în direcția de unde venea sunetul, de undeva de sus, și apoi văzu două stele evidențiindu-se din întuneric. Dar lumina lor era mai tremurătoare decât a celorlalte și se apropiau rapid, conduse de un suflu straniu, monstruos. Pe măsură ce luminile albastre creșteau, celelalte stele din jurul lor dispărură, astupate de silueta neagră a unui elicopter care cobora spre ei. Suflul rotoarelor îi atinse în sfârșit cu un val de aer fierbinte și elicopterul se scufundă încet în liniștea apropiată, apoi pluti în fața lor.

– Să mergem, spuse Macias, ținându-se încă de laptop și grăbindu-l pe Titus să se ridice în picioare, împingându-l cu țeava pistolului.

Când Titus se ridică din genunchi, luă o piatră în mâna dreaptă, o piatră dură de mărimea unui grepfruit. Întunericul îi oferise singurul avantaj de care avea nevoie. Se răsuci cu toată greutatea sa, dar piatra îi alunecă din mână și lovitura

nu fu decât tangențială, atingându-l pe Macias în urechea stângă, amețindu-l îndeajuns ca să scape laptopul departe din mâini. Dar acesta nu căzu la pământ. Titus îl atacă în felul în care Macias procedase cu Artemio, aruncându-și umărul în stomacul acestuia cu toată puterea pe care o avea. Forța loviturii îi trimise pe amândoi la pământ, la un metru și jumătate mai încolo. Impactul îl lăsă pe Macias fără aer, dar nu și fără cunoștință. Imediat începu să-l lovească pe Titus cu tocul pistolului, lovindu-l iar și iar în față, în timp ce acesta încerca să se ferească de energia de nestăvilit a bărbatului mai tânăr. Apoi, Titus găsi o altă piatră și-l lovi pe Macias în frunte chiar când acesta încerca să tragă. Titus se rostogoli din fața armei în timp ce Macias se străduia să-și revină, amețit, disperat să se salveze. Brațul i se ridică cu pistolul automat, dar era prea amețit ca să-l poată controla. Mai multe împușcături. Bam! bam! bam! înspre cer, în pământ, pe lângă fața lui Titus. Titus căzu din nou peste el, înainte ca Macias să se poată ridica și parcă înnebuni, lovindu-l cu ambii pumni, nelăsându-i nici o șansă să-și limpezească mintea. Macias luă arma și o îndreptă spre gâtul lui Titus. Trase, săpând o urmă arsă, în sus, pe o parte a fălcii lui Titus. Acesta se aruncă furibund asupra lui Macias și reuși să-i smulgă arma aproape rupându-i degetele. Pe Macias îl împușcă, undeva în stomac. Cu un ultim efort, Macias continua, dar Titus reuși să se desprindă, făcu câțiva pași înapoi și reuși să tragă din nou, zburând o parte din fața lui Macias – Titus văzuse asta la lumina împușcăturii. Apoi trase din nou la întâmplare. Și din nou, și din nou, și din nou până la golirea încărcătorului.

La lumina focurilor de armă în întuneric, elicopterul staționa la zece metri deasupra lor. Lumina unui reflector cu strălucire de safir țâșni din burta lui, luminându-l pe Titus într-o strălucire albastră de laser. Stătea peste corpul lui Macias. Telefonul acestuia începu să sune în buzunar, dar picioarele lui Titus reușiră să se rostogolească de pe Macias și căzu pe

pământul puternic răscolit, și ajunse alături de adversarul său, ținând încă arma în mână. Era obosit, incapabil să tragă suficient aer în plămâni, datorită furtunii declanșate de rotorul elicopterului.

Dintr-odată reflectorul se stinse și luminile stelelor apărură din nou pe cer în timp ce elicopterul se deplasa în spațiu. Vântul și misterele acestuia se îndepărtau peste liniștea copacilor. Titus rămase jos. Zgomotul produs de rotorul elicopterului începu să se stingă treptat, dar luminile albastre dispărură mai târziu, iar Titus, epuizat fiind, continuă să le privească retrăgându-se până când deveniră puncte minuscule, strălucitoare, pe care, apoi, nu mai putu nici măcar să le distingă.

Capitolul 60

Pista de decolare izolată se afla pe terenul unei ferme private, la aproape optzeci de kilometri nord-vest de Austin. Era un loc de aterizare scump, în centrul unei văi înguste la aproximativ doi kilometri de Highway 71. Acolo se afla un hangar mic (gol) cu un atelier anexat. Două rezervoare de combustibil erau amplasate la o distanță de șaizeci de metri. La cincizeci de metri dincolo de rezervoare staționa un avion vechi, Cessna Grand Caravan, vopsit în gri-cenușiu uniform, cu luminile stinse, dar cu ușa deschisă pentru încărcare. Pilotul și copilotul stăteau în întuneric, în lateralul avionului, fumând.

Baas era primul care ajunsese, cu farurile Range Roverului lui Titus licărind printre tufișurile dese de cedru pe măsură ce cobora panta împădurită a dealurilor înspre fundul văii. Trase lângă Cessna ca și cum ar fi făcut-o de un milion de ori până atunci și coborî. Repede, pilotul și copilotul alergară spre Rover să-l ajute pe Baas cu corpul bodyguardului lui Macias. Se luptară să-l scoată din Rover și să-l ducă la ușa pentru marfă a Caravanului. Interiorul avionului fusese pregătit pentru transportul de marfă. Pe podeaua goală de aluminiu, întinseră trupul deja decolorat din cauza cianurii.

În timp ce corpul fusese încărcat în avion, Tito sosea cu Pathfinderul, urmat de Cope în cealaltă mașină. Corvoada descărcării celor trei cadavre din Pathfinder era mult mai oribilă din cauza sângelui abundent. Îi așezară pe cei trei bărbați morți în compartimentul de marfă al avionului împreună cu trupul celuilalt bodyguard, după care Tito conduse Pathfinderul

la marginea asfaltului, spre hangar. Deschiseră toate uşile şi începură să pulverizeze detergent de rufe în interiorul plin de sânge al maşinii. Cope cumpărase detergentul de la un magazin general din Paleface, unde autostrada traversa râul Pedernales. Apoi traseră furtunul de apă din colţul hangarului şi începură să stropească Pathfinderul. Din interior ieşeau în valuri clăbuci roz de spumă.

Când terminară treaba asta, Cope şi Tito îşi scoaseră hainele, le spălară şi pe acestea cu detergent şi le întinseră pe crengile copacilor de cedru, să se usuce în noaptea fierbinte de iulie. Se aşezaseră toţi jos să fumeze câteva ţigări, în timp ce aşteptau o ultimă maşină. Trecuse o oră şi apoi încă o oră fără să aibă vreo comunicare de la Calo sau Burden. Apoi sună telefonul lui Tito.

– Tito, spuse Calo, sunt pe autostradă, mă apropii de punctul de întoarcere.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Nimic rău. Doar nişte evenimente neaşteptate. Vei vedea în câteva minute. Luquin este acolo?

– Nu. Nu ştim nimic încă.

Aşteptau nerăbdători, privind spre tufişuri după farurile maşinii lui Calo. Toţi stăteau în picioare, aşteptându-l, în timp ce conducea de-a lungul pistei. Acesta opri lângă avion.

Calo ieşi din maşină, transpirând abundent şi deschise portbagajul fără să spună un cuvânt. Cope, Baas şi Tito se apropiară şi priviră înăuntru.

– Dumnezeule, spuse Cope.

Stăteau pur şi simplu acolo.

Baas ridică privirea.

– Ce s-a întâmplat?

În timp ce descărcau trupul lui Macias, Calo le povesti ce se întâmplase, cum ajunsese acolo chiar în momentul în care elicopterul ciudat aluneca în întuneric. Atunci se gândise că era prea târziu şi că Macias îl răpise pe Titus. Apoi auzise

pe cineva tușind și se grăbise în întuneric unde îl găsi Titus. Când Burden și Kal veniseră cu Rita, Calo plecase deja cu trupul lui Macias, grăbindu-se spre aeroport ca să se încadreze în orarul de decolare.

– Nenorocitul ăla de dispozitiv atunci? întrebă Cope. Ce naiba s-a întâmplat acolo? Macias și l-a scos? Unde l-a pus?

– Încă primeam semnale de la el când toată lumea era deja acolo, spuse Calo. Cain era uimit. Credea că dispozitivul fusese pierdut odată cu Loza când acesta plecase cu arma. L-am găsit agățat în părul de pe burta lui Macias. Probabil Cain nu l-a fixat suficient de bine pe armă și s-a desprins când Macias și-a pus pistolul la brâu, sub pantaloni, sau când l-a tras afară să i-l dea lui Loza.

Calo își privi ceasul și apoi aruncă o privire îngrijorată către marginea îndepărtată a pistei.

– Haideți, spuse el, hai să curățăm portbagajul.

Când terminară, era deja trei fără douăzeci, limita de „pleacă orice s-ar întâmpla" pentru decolarea avionului Cessna Caravan. Momentul venise și trecuse.

– Mai lasă-i zece minute, spuse Calo.

– Dacă ar fi fost pe undeva pe aproape, cred că ne-ar fi sunat, spuse Tito.

– Uite-l că vine, spuse Cope și, întorcându-se, văzură toți farurile unui vehicul trecând peste marginea dealului și îndreptându-se spre pistă. Cu toții priveau cum Navigatorul negru al lui Cayetano Luquin se apropia încet. Nu se grăbea.

Navigatorul trase lângă Caravan. Toți cei șase oameni erau gata să ajute șoferul cu descărcatul cadavrelor. Nici unul nu știa cine era acel om și nici nu aveau să afle vreodată. Portiera șoferului se deschise și bărbatul care ieși purta colanți și atât. În picioarele goale și fără cămașă, era acoperit în întregime cu vopsea de camuflaj – deși fața fusese parțial curățată – care părea să fie amestecată chiar și cu părul său. Albul ochilor săi sclipea ciudat în contrast cu pielea lui plină de escare.

În timp ce ocolea prin spatele Navigatorului, nu spuse nimic nici unuia dintre ei. Deschise portiera. Dar în locul corpurilor pe care se așteptau să le vadă, în Navigator se aflau o grămadă de saci de gunoi negri, bine legați.

Fu un moment de ezitare și surpriză, dar nimeni nu spuse nimic. Începură să descarce saci, câte doi la fiecare sac, conținutul lor alunecos mișcându-se și rearanjându-se mereu în interior, făcând manevrarea dificilă.

Când toți cei opt saci fuseseră încărcați în avion, Baas îi spuse lui Tito:

– Nu uita că nu pot fi lăsați în saci. Întâi trebuie scoși din ei.

Tito dădu din cap.

– Da, știu. Deja m-am gândit la asta.

Cope fluieră ușor.

Pe durata încărcării, pilotul stătuse în cabină revizuind lista de parcurs și pornise motoarele fără să-i spună cineva ceva. Bărbatul care adusese sacii se ghemui în ușa compartimentului de marfă. Părea că și el era gata să plece.

Tito privi cu reticență către ușă.

– Rahat. Bine, spuse către ceilalți.

– E în regulă, voi face zborul dacă tot sunt aici, spuse Kal. Tito, sună-l pe Garcia și spune-i că ne mai trebuie doi șoferi aici. Când ajung, duceți toate mașinile la atelierul de dezmembrări din San Antonio, așa cum era planificat. Așteptați până termină. Apoi luați camioneta de supraveghere de la oamenii lui Norlin. V-ați înțeles asupra punctului de întâlnire, corect?

Tito dădu din cap.

– Corect, spuse el.

Calo privi spre avion și pilotul îi făcu semn cu degetul mare. Dădu din cap.

– Și Tito, spune-i lui Garcia că Luquin a ajuns până la urmă.

– *Bueno,* spuse Tito. Se uită spre compartimentul de marfă. Îți rămân dator, *Jefe.*

Calo privi și el înainte spre ușa compartimentului de marfă.

– Rahat, spuse el.

*

Când Cessna Caravan eliberă pista la capătul văii și se ridică în întunericul dimineții timpurii, pilotul acceleră motoarele Pratt & Whitney la viteza maximă la cea mai scăzută altitudine. Apoi, mergând în sens invers pe coridorul aerian liber pe care îl foloseau traficanții de droguri, se îndreptă direct către cea mai apropiată trecere de frontieră cu Mexicul, la jumătatea drumului între Del Rio și Eagle Pass. Era încă întuneric când intrară în statul mexican Coahuila și intrară în marele deșert arid din nordul Mexicului. Virând ușor mai spre vest, își menținură cursul și urcară la altitudine mai mare, trecând peste Sierra Madre Oriental. Pe măsură ce întunericul începea să se subțieze spre est, se apropiară cu grijă de un punct marcat chiar deasupra frontierei Coahuila Chihuahua. La un punct exact de navigație, aproape în cel mai îndepărtat ținut al deșertului nord mexican, care se întindea pe mai bine de două mii cinci sute de kilometri pătrați de izolare completă, Caravanul își reduse viteza la minim părând că plutește în întunericul dens.

Ușa de jos a compartimentului de marfă se deschise și leșuri și părți de leșuri începură să cadă spre sol în lumina dinaintea zorilor. Podeaua goală a avionului de transport, alunecoasă din cauza sângelui, îngreuna operațiunea. Era o corvoadă, una pe care Calo și celălalt bărbat trebuiau să ducă la îndeplinire singuri. Copilotul rămăsese în scaunul lui și nu se uitase înapoi.

Când ultima bucată de leș dispăruse de la bord, Calo se duse spre oblonul de jos al ușii de marfă pentru a o ridica. Brusc, bărbatul îi apucă încheietura pentru a-l opri. Preț de o clipă aproape nesfârșită Calo, îl privi în ochi. Bărbatul dădu drumul încheieturii lui Calo, se aplecă înainte și execută o săritură lenește în aerul rece al dimineții.

Capitolul 61

Cu două înmormântări una după cealaltă, nu era timp de stat și de meditat la ce se întâmplase. Mergând pe ideea lui Burden de „nu s-a întâmplat nimic", Titus și Rita trebuiau să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Le-ar fi fost imposibil să se comporte astfel dacă n-ar fi fost deja în șoc după pierderea a doi prieteni apropiați în câteva zile.

Reușiseră să treacă peste noapte, cumva, vorbind întruna, ținându-se în brațe, mai adormind când și când. În dimineața următoare nimic nu era în regulă. Se treziseră împreună și Titus făcuse cafea. Dar el nu știa cum să se poarte. Cu mai puțin de douăsprezece ore înainte, omorâse brutal un om. În ciuda a ceea ce vezi în filme sau citești în cărți, era foarte greu de trăit cu asta, indiferent cum își trăise tipul viața. Titus nu se simțea în stare să treacă peste toate și să se întoarcă la viața lui obișnuită. Era conștient că viața obișnuită de dinainte nu avea să mai existe.

Cafeaua avea un gust bun, dar nu avea nici un fel de poftă să o bea. Mai mult decât orice, era aproape de nesuportat constrângerea care îi presa pe cei doi soți să pretindă că nu se întâmplase nimic care să le creeze atâta stres. Dacă ar fi putut exista ceva ca o continuare a celor patru zile de nebunie totală pentru ei, poliția, consolarea prietenilor, prezența avocaților sau a doctorilor... sau altceva, poate ar fi putut să treacă mai ușor peste cele întâmplate. Sau cel puțin ar fi putut să înceapă să se vindece câte puțin. Dar nu era nici o tranziție. Undeva, în intervalul dintre orele zece și douăsprezece noaptea, muriseră

nouă oameni, unul dintre ei, un ucigaș notoriu, chiar de mâna lui Titus și apoi, corpurile (la propriu) dispăruseră pentru totdeauna în pustietate.

Burden rămăsese în spate, pe vârful stâncos al dealului, în timp ce Kal îi condusese pe Titus și pe Rita acasă. Asta fusese ultima dată când îl văzuseră pe Garcia Burden. Fără rămas-bun. Nimeni nu părea să dorească să o facă și era un fel de atmosferă de tipul „lămurim chestiile astea altădată" pe care părea să o prefere toată lumea. Bodyguarzii, care rămăseseră peste noapte, plecaseră până a doua zi la prânz, împreună cu Herrin și Cline. Fusese bizar.

Funeraliile lui Charlie au avut loc într-o duminică însorită, strălucitoare. Îl îngropaseră la ferma lui. O briză ușoară sufla peste vale când se adunaseră sub un pâlc de stejari pe dealul de dincolo de casă. După ce vorbise, Titus se așezase și nu mai auzise nici un cuvânt din tot ce se spusese mai departe. La un moment dat fusese trezit din preocupările lui de un țipăt, un șoim cu coadă roșie care se învârtea deasupra lor. Apoi, familia și prietenii se adunaseră în casă, iar Titus rămase mult timp în umbra portalului și discutase cu Louise. După un timp, la momentul potrivit – nici prea devreme, nici prea târziu – el și Rita plecaseră acasă.

Funeraliile Carlei, în lunea următoare, au fost obositoare. O mulțime uriașă se adunase la slujba de după-amiaza târziu, în biserica unde Carla obișnuia să se ducă. Era plină cu angajați de la CaiText. Din nou Titus ținuse un discurs. El și Rita se așezaseră alături de fetele Carlei, deoarece acestea aveau nevoie de atenția lor.

După aceea cei doi își puseseră casa la dispoziție pentru comemorarea care urmă. La amurg, încă mai erau oaspeți.

În zilele următoare, Titus fusese forțat să facă față pierderii totale a economiilor lui. Avocații și consilierii lui financiari încercau încă să înțeleagă investițiile sale la Cavatino. Fuseseră câteva momente neplăcute când încercase să clarifice

lucrurile, dar problemele nu erau insurmontabile. Cu toate acestea, CaiText era încă o companie puternică, cu perspective strălucite, deci nu ajunsese în situația de a o lua de la zero. Totuși, era o pierdere semnificativă și Titus se concentră asupra afacerilor CaiText într-un mod în care n-o mai făcuse în ultimii câțiva ani.

Acasă, el și Rita continuau să vorbească la nesfârșit despre ceea ce se întâmplase. Era straniu și frustrant să aibă această experiență care le schimbase viața, într-o completă izolare față de lumea care-i înconjura. Era deconcertant să ai dintr-odată secrete uriașe pe care nu ai putea să le împărtășești niciodată cu cineva. O vreme toate astea le-au ocupat constant gândurile. Aproape că nu se gândeau sau nu vorbeau despre altceva atunci când erau singuri. Întreaga viață devenise de-a dreptul schizofrenică.

Cu timpul, reușiră să șteargă coșmarul din tumultul vieții lor. Trebuia, altfel cele patru zile ar fi devenit singurele momente care mai aveau sens în viața lor. I-ar fi definit. Luquin și Macias le-ar fi furat mai mult decât prietenii și banii. Dar Titus nu avea odihnă. Într-o noapte trecu din nou prin complicatul proces de a-l contacta pe Gil Norlin. Îi spuse că dorea să încerce să-i aranjeze o întâlnire cu Garcia Burden. De ce? Pur și simplu pentru că dorea să stea de vorbă cu el. Dorea ca tipul acesta să stea locului pentru câteva ore și să discute cu el. Norlin îi spuse că va vedea ce se poate face. Dar Titus nu mai auzi niciodată de vreunul din ei.

Epilog

WASHINGTON, D.C.
NOIEMBRIE

Când Titus coborî din taxi în față la Galileo, era o seară rece, umedă, cu o ceață groasă prin care luminile orașului se vedeau difuz. Îi plăti șoferului cursa și intră în clădire unde, așa cum ceruse, era așteptat la un separeu de lângă perete.

Se afla în Washington, D.C. pentru afaceri și urma să se întoarcă în Austin a doua zi. După o săptămână întreagă în capitală, cu programări de afaceri una după alta în fiecare zi, își lăsase special o seară liberă. Tot ce voia era să ia cina singur, în liniște, și să aibă timp să citească ziarul.

Luă o sticlă de vin bun și comandă cina. Când sosi mâncarea, o savură încet continuând să-și arunce ochii la articolele din ziar. Aproape terminase de mâncat când simți pe cineva apropiindu-se de masa lui. Ridică privirea și fu uimit să-l vadă pe Garcia Burden stând în fața lui.

– Titus, spuse Burden, zâmbind și întinzându-i mâna, te deranjează dacă îți țin companie câteva minute?

Era îmbrăcat bine, chiar elegant. Titus se gândi imediat că părea la fel de relaxat și la locul lui în costumul la patru ace așa cum fusese atunci când purta blugi și acel tricou lăbărțat. Garcia se așeză și chelnerul le mai aduse un pahar. Așteptară până când acesta îi turnă vin lui Burden și luă farfuria din fața lui Titus.

– Asta nu e o întâmplare, spuse Titus.

Burden zâmbi.

– Și eu sunt aici tot cu afaceri, dar Gil Norlin m-a sunat când a aflat că suntem în oraș în același timp. Așa că te-am căutat.

Titus nu putea decât să ghicească. Cum naiba se întâmplase ca Norlin să știe că era în Washington?

– Înțeleg că voiai să vorbești cu mine, spuse Burden. Îmi pare rău că nu am avut ocazia mai devreme.

Titus încuviință din cap, studiindu-l. Hainele erau altele, dar avea aceeași privire tristă în ochi, care sugera că făcuse sau văzuse lucruri care îl făceau să fie un tip diferit de ceilalți oameni. Era privirea pe care Titus și-o amintea prea bine.

– Mă simțeam... destul de disperat atunci când l-am sunat pe Norlin, spuse Titus. Cu timpul am început să mă simt mai bine. De atunci, și eu, și Rita am meditat asupra unor lucruri, ne-am împăcat cu ele.

Burden încuviință din cap.

Titus sorbi din vin. Se uitau fix unul la celălalt.

– Totuși, un singur lucru. Bărbatul care... în seara aceea la Luquin. Ăla era Artemio Ospina, nu-i așa? Tatăl fetei.

Burden încuviință din nou.

– Și atunci, de ce m-ai mințit că era mort? Nu văd sensul.

– Nu te-am mințit. Ți-am spus că tipul s-a autodistrus. Asta e cea mai rea parte. I-ar fi fost mai bine dacă era mort. A devenit ucigaș profesionist, dar asta era o ocupație în plus. Singurul motiv pentru care mai trăia era să îi caute și să-i găsească pe cei cinci bărbați care fuseseră acolo în acea noapte. I-a vânat ani la rândul, unul câte unul. Luquin era al cincilea. Cu Tano, Artemio a terminat.

– S-a lăsat de crime?

Burden îi spuse că Artemio era mort.

– Iisuse!

Titus era uluit, uimit că încă mai putea fi surprins de vreunul dintre evenimentele care se petrecuseră în acele patru zile formidabile de iulie. Îl studie pe Burden. Intensitatea cu care

se implica în orice demers, care dominase calvarul din acele zile, era acum temperată într-o subtilitate interesantă. Era atent, relaxat. Nu se grăbea să încheie conversația.

Burden aruncă o privire în salon, o clipire, ca un reflex involuntar care semnala o schimbare în subiectul conversației. Cu brațele pe masă, se aplecă puțin în față, degetele lui lungi atingând paharul de vin și mișcându-l ușor către lumânarea de pe masă. Îl înclină, lăsând lumina să fie vizibilă prin lichidul rubiniu.

– Mai știi laptopul ăla pe care Macias era atât de disperat să-l recupereze? spuse Burden.

Titus încuviință din cap.

– Conținea schema întregii operațiuni, cu toate detaliile. Jocul lor împotriva ta. Nume. Nume. Nume. Ne-a îmbogățit baza de date despre Mexic și despre crima organizată la nivel internațional cu un procent de treizeci la sută. Este foarte mult. A fost o mină de aur pentru noi.

Gil mi-a spus mai târziu că vă povestise ție și Ritei despre Mourad Berkat. Ei bine, Tano Luquin fusese o figură cheie în spatele acelui episod. Cumva destul de ciudat, chiar el era cel care avea contact cu Hamasul. După povestea aia, dispăruse din vizorul nostru. Când ai venit la San Miguel și l-ai identificat în fotografiile mele, nu mi-a venit să cred.

Cu Macias e altă poveste. Știa despre legăturile lui Luquin cu diferite fațiuni radicale din Orientul Mijlociu și începuse să facă dosare secrete despre contactele lui Luquin. Un tip ca Macias e dependent de informație. O adună la fel cum un colecționar își adună prostioarele. Nu se știe niciodată când poți scoate un bănuț de pe urma unei informații. Macias știa că orice informație despre conexiunile lui Luquin în Orientul Mijlociu ar putea fi folositoare la un moment dat. Știa, de asemenea, că afacerile lui Luquin cu acești oameni îi vor aduce sfârșitul. Așa că Macias a început să-și pregătească terenul din timp, adunând fiecare bucățică de informație pe care o putea

găsi despre Luquin și teroriștii lui. Erau multe indicii în laptop și Macias era aproape să le pună cap la cap.

Se opri și îl privi pe Titus, mișcând încet paharul în așa fel încât umbra lichidului rubiniu de pe fața de masă se mișca precum o fantomă roșie înapoi în pahar.

– Titus, Tano Luquin orchestra un joc foarte periculos. După ce ai plecat din San Miguel, mi-am urmat instinctul și am trimis o echipă să cerceteze casa pe care acesta o deținea în Rio de Janeiro. Printre altele, au găsit un număr de telefon de la o casă din cartierul Polanco din Mexico City. Când am trimis o altă echipă să verifice casa din Polanco aceasta era goală. Evacuată la repezeală. Bărbatul care o închiriase pentru ultimele două luni se numea Adnan Abdul-Haq. Mai multe numere de telefon. Unul dintre acestea era al unei case din Beirut, o casă care aparține Hezbollahului.

Cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că Luquin fusese în Beirut de două ori în ultimele șase luni. De asemenea, îți mai amintești conturile prin care Cavatino urma să împrăștie cele zece milioane de la tine?

– Unul dintre ele era în Beirut.

Budern încuviință din cap.

– Da, e o destinație sigură pentru spălatul banilor. Dar în cazul de față nici un dolar nu a ajuns acolo. Nu în primă fază, deși în final tot acolo ar fi ajuns.

– Iisuse! Deci ce se întâmplă aici?

Burden îl privi pe Titus, apoi se lăsă pe spate.

– S-ar putea să nu aflăm niciodată.

– Dacă ai fi interogat...

Titus se opri. Dar, până la urmă, chiar asta zicea și Burden, nu?

Burden zâmbi puțin și ridică din umeri.

– Și Abdul-Haq? spuse el. N-avem nici cea mai mică idee cine e tipul ăsta. Nu apare în nici una dintre bazele de date la care avem acces. Cel mai probabil, tipul ăsta va rămâne un

mister pentru noi. Şi cu ce preţ? Nici asta nu vom şti vreodată. Sau s-ar putea să aflăm în cele mai nefavorabile circumstanţe: prea târziu.

Burden îşi termină vinul din pahar şi se uită în jur. Ochii lui păreau să clipească spre ceva ce se afla în spatele lui Titus, care îi atrase atenţia pentru un moment şi apoi dispăru. Tipul ăsta nu lăsa viaţa să i se scurgă pur şi simplu. Era întotdeauna atent la propriul comportament, cumva fiindu-i frică de un soi de trădare involuntară a propriei persoane.

– Pot înţelege nevoia... pentru această listă, spuse Titus, scăzând vocea şi aplecându-se spre Burden, dar nu înţeleg de ce, având atât de multe de aflat de la Luquin, nu ar fi fost mai bine să-l aveţi viu, şi nu mort. De fapt, oricare dintre numele de pe listă.

– Informaţia este... un lucru instabil, spuse Burden. Are o viaţă scurtă, care se măsoară în momente. Are valoare doar dacă cei despre care avem informaţii nu ştiu că noi le deţinem. În momentul în care acesta află sau oamenii lui află că deţii respectiva informaţie, valoarea ei se dispersează ca un fum. Devine inutilă.

– Pentru că totul se schimbă, spuse Titus.

– Exact. Dacă l-am fi prins pe Luquin, toţi care ar fi avut vreodată vreo legătură cu el ar fi distrus orice conexiune. Tot ceea ce ar fi avut vreodată legătură cu el – contacte, proceduri, trasee, sisteme, procese, ascunzători sigure... – totul ar fi fost compromis şi schimbat imediat. Toată lumea ar fi început să-şi conducă afacerile diferit şi atunci ar fi trebuit să o luăm de la zero şi să încercăm să aflăm cine, când, cum, unde, de ce.

– Dar dacă moare, continuă Burden, sunt şanse ca informaţiile pe care le avem să fie încă valabile. Moartea lui nu întinează siguranţa conexiunilor lor, toată lumea continuă să folosească aceleaşi metode şi proceduri, deşi poate cu mai multă grijă, din moment ce nu pot fi siguri cine sau ce i-a adus moartea.

– Dar scoaterea lui din peisaj creează un gol, completă Titus, începând să urmărească firul, găsind singur răspunsul la propria întrebare. Întrerupe orice operațiune pe care o conducea, poate chiar le oprește de tot și scoate din schemă un jucător important.

Burden încuviință din cap.

– Ăsta e un fel de a face lucrurile. Pentru noi, în acest moment, merge așa. Încă ne jucăm de-a v-ați ascunselea în timp ce recalibrăm programele de informații secrete. Avem nevoie de un timp de respiro. Verificarea numelor de pe acea listă ne oferă un răgaz.

Chelnerul veni la masă și îi întrebă dacă mai doreau o sticlă de vin. Titus se uită la Burden care scutură din cap. Chelnerul se retrase.

– Deci, până la urmă cum te descurci? întrebă Burden după câteva momente de liniște. Per ansamblu, când vine vorba de viața ta.

Lui Titus i se păru o întrebare bizară și destul de ciudat că-l putea interesa pe Burden acest lucru.

– Ca să-ți zic adevărul, spuse el, nu se poate trece peste așa ceva. Și nici să scapi definitiv nu se poate.

Burden dădu din cap ca și când știa perfect la ce se referea Titus, dar nu spuse nimic.

– Mai e și faptul că trebuie să păstrezi secretul, adăugă Titus, să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic. Cumva din cauza asta e și mai greu să trăiești cu așa ceva. Uneori, e aproape insuportabil.

– Să păstrezi secretul și să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic sunt două lucruri diferite, spuse Burden. Nu te poți preface că nu s-a întâmplat nimic. Asta te-ar înnebuni. Chestia asta e parte din cine ești acum și nu poți schimba nimic. Ascultă, ceea ce ți s-a întâmplat ție a apărut de nicăieri, fără să o ceri sau să o dorești, ca o boală sau o inimă frântă, ca un ghinion. Nimeni de pe acest pământ nu ți-ar fi luat benevol locul.

Îl privi pe Titus în lumina difuză de la masă.

– În ceea ce privește secretul, n-am să te mint. Îți va schimba viața. Nu înseamnă că o va schimba în rău, dar va fi diferită. Vei învăța să trăiești cu asta.

– Atunci chiar s-a terminat? întrebă Titus.

Voia pur și simplu ca toată nenorocirea asta să aibă un sfârșit, să fie uitată definitiv. Voia să-l audă pe Burden spunând într-un final, oficial: „S-a terminat".

Înainte de a răspunde, Burden îl studie.

– De ce băga Luquin bani *într-un* cont al Hezbollahului? întrebă el. Dacă le făcea vreun fel de serviciu, ajutându-i să-și stabilească o bază în Mexic, în vecinătatea Statelor Unite – ceea ce e clar că ei încearcă – atunci de ce plățile nu se făceau invers? De ce nu îl plătea Hezbollahul? Sau ei îi făceau lui un serviciu? Și despre ce dracu' ar fi putut fi vorba? Și, indiferent ce ar fi fost, s-a terminat odată cu moartea lui Luquin? Sau el a fost, la fel ca și tine, unul dintre pionii unei operațiuni mult mai ample?

Burden băuse ultimile picături de vin din paharul său. Puse cu grijă paharul pe masă, netezind o cută a feței de masă cu piciorul acestuia. Se uită la Titus.

– Pentru tine și pentru Rita, da, s-a terminat. Nu trebuie să vă mai gândiți, ci să vă împăcați cu cele întâmplate.

– Dar pentru tine? întrebă Titus.

Burden păru că ar vrea să răspundă, apoi renunță.

– De-a lungul istoriei, nu s-a știut despre multe lucruri neobișnuite care s-au petrecut și ele au rămas învăluite în tăcere.

Mogulul Titus Cain este șantajat. Iar lumea nu a aflat asta. Răpitorii îi spun că poate să-și continue viața după cum dorește. Cu condiția de a face ceva inimaginabil. Dacă nu, oamenii care-i sunt cei mai apropiați, vor muri. Dar Titus nu a respectat niciodată alte legi în afară de ale sale. Iar acum e pe cale să schimbe regulile, într-un joc în care doar un ucigaș poate supraviețui.

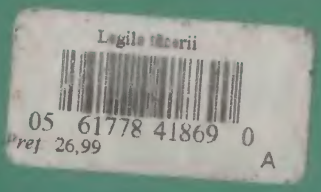

ISBN 978-606-609-315-6

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com